

„VÉGÜL MINDEN VISSZATÉR A SEMMIBE,
DE ADDIG IS KI KELL ÉLVEZNETEK MINDEN IDŐT...
EZ AZ ÉLET VALÓDI ÉRTELME.”

BAO SHU

AZ IDŐ OLTÁRÁN

PÁRHUZAMOS TÖRTÉNET

CIXIN LIU HÁROMTEST-UNIVERZUMÁHOZ

EUROPA

BAO SHU

**AZ IDŐ
OLTÁRÁN**

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2023

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Fordította

SZANYÓ ALBERT

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: BAO SHU: The
Redemption of Time

Title:

Author:

Copyright © 2011 by Bao Shu Hungarian translation rights
authorized by China Educational Publications Import & Export
Corporation Ltd.

All Rights Reserved

Hungarian translation © Szanyó Albert, 2023

Európa Könyvkiadó, Budapest Felelős kiadó Kuczogi Szilvia
igazgató

Szerkesztette Rácz I. Péter Korrektor Füredi Erzsébet

Művészeti vezető Tabák Miklós Borítótervező Tabák Miklós

ISBN 978 963 504 799 4 (epub) ISBN 978 963 504 800 7 (mobi)

www.europakiado.hu

www.facebook.com/europakiado

www.alexandra.hu

www.moobius.hu

Ezt a könyvet Cixin Liunak ajánlom

ELŐSZÓ AZ ANGOL KIADÁSHOZ

Az idő oltárán megírása életem egyik legfontosabb eseménye volt.

Mint sokan mások, én is a 21. század elején lettem Cixin Liu hűséges rajongója, amikor még épp csak kezdett figyelemre méltó SF-íróvá válni. Úgy neveztük magunkat, cítiě (vagyis „mágnes”, ami kínaiul egyúttal szóvicc a „Cixin Liu-rajongók kemény magjának” rövidítésére) és lelkesen tárgyaltuk ki történeteit az internetes fórumokon. Amint megjelent egy-egy írása, a hír futótűzként terjedt közöttünk, mi pedig már rohantunk is megvenni az adott magazint. 2006-ban, amikor a Science Fiction World folytatásokban leköszölte A Háromtest-problémá-t, első részét a nagyszerű Emlékezés a Föld múltjára-trilógiának, vagy más néven: a Háromtest-trilógiának, én csak úgy faltam az epizódokat, és teljesen elbűvölve vártam a következő részt.

A regény önálló kiadása 2008 elején jelent meg, a folytatása, A sötét erdő pedig nagyjából hat hónappal később. Bár e könyvek még nem hatoltak be az irodalmi közbeszéd fősodrába, az SF-rajongók imádták a két kötetben bemutatott gazdag képzeletvilágot. E két első könyvet követően azonban én és a többi cítiě kénytelenek voltunk elfogadni, hogy még sokat kell várnunk a következő részre.

Két és fél évvel ezután, 2010 novemberében Kínában végre boltokba került a trilógia befejező kötete, A halál vége. Ebben az időben én épp Belgiumban dolgoztam a másoddiplomámon, így nem tudtam megszerezni a kiadványt. Pedig komolyan fontolóra vettem, hogy hazarepülök csak azért, hogy megvehessem. Végül egy barátom, Gao Xiang segített ki: lefotózta minden egyes oldalát, és e-mailben elküldte nekem a képeket.

Mélyen megérintett a barátom eme gesztusa, de csak jóval később jöttem rá, mekkora jelentőséggel bírt számomra ennek a regénynek a megjelenése. Amint kiolvastam a könyvet, a Kínában élő rajongókkal az interneten rögtön kitárgyaltuk és kielemeztük minden egyes részletét. De akárhány posztot írtunk róla, e nagyszerű, csodálatos ívű trilógia véget ért, mi pedig úgy éreztük, hogy napról napra jobban eltávolodunk a történettől. A mindannyiunkat átjáró szomorúság arra készítetett, hogy önálló sztorikat találjak ki a könyvek néhány szereplőjéről, így elnyújtsam még egy kicsit az eposzi kalandot. Két nappal később le is írtam egy párbeszédet, amely Yun Tianming és Ai AA között zajlik a Kékség nevű bolygón, és Háromtest X címmel feltöltöttem a netre. Az X itt nem tízet jelentett, hanem azt, hogy: „ismeretlen”.

Nem ekkor írtam először Cixin Liu-fanfictiont, és persze nem is én voltam az első, aki így tett. De történetem megszületése előtt a legtöbb ilyen próbálkozást rajongók követték el, és más rajongói kemény magok kis csoportjainak szánták. Akkor még fogalmam sem volt róla, hogy a Háromtest X teljesen más közegbe kerül. Amit írtam, az pontosan az volt, amire több tízezer olvasó vágyott épp abban a pillanatban: egy új történetre a Háromtest-univerzumában. Jó időzítésem (alig egy héttel A halál vége megjelenését követően) biztosította, hogy sokkal nagyobb figyelmet kapjon, mint azt belső értékei indokolták volna, a kapott dicséretetek pedig arra ösztönöztek, hogy folytassam az írást, továbbfejlesszem és kibontsam a történet fonalát, amely a fejemben élt, míg csak fokozatosan alakot nem öltött. Három héttel később, 2010 karácsonya előtt, be is fejeztem a regényemet.

Eddigre a Háromtest X már a kínai világháló minden zugába eljutott, és majdnem annyian beszéltek róla, mint magáról A halál végéről. Kapcsolatba lépett velem Yao Haijun, Cixin Liu jó barátja, akit „a kínai Campbellnek” is neveznek, mivel a Science Fiction World vezető szerkesztőjeként sokat tesz az új szerzők

kineveléséért, és megkérdezte, kiadhatná-e a könyvemet önálló kötetben. Néhány hónapra rá, ahogy a Háromtest-láz tovább tombolt a kínai SF rajongói között, újabb fanfiction történetek is felbukkantak. De a lehetőségek rövid időre kitáruló ablaka bezárult, így ezen újabb alkotások már közel sem kaptak akkora figyelmet, mint az enyém. Tudtam, mekkora szerencsém volt.

Amikor először feltöltöttem a regényemet, nemigen törődtem a szerzői jogokkal; de persze, amint megérkezett Yao úr hivatalos ajánlata, bonyolult problémával találtam szembe magam. Cixin Liu azonban hihetetlen jóindulatot és kedvességet tanúsított az új írók felé, és nekem is engedélyt adott a könyv kiadására; sosem leszek képes kellőképpen kimutatni, milyen mély hálát érzek iránta. Amint kijött a regény a nyomdából, máris küldtem neki egy példányt. Néhány évre rá, amikor már megjelent pár önálló művem, és állandó tagja lettem a kínai SF-szerzők szűk körének, Liu és én barátokká váltunk, és gyakran találkoztunk különféle rajongói rendezvényeken. Elmesélte, hogy nagyon élvezte a Háromtest X-et, mi több, rá szavazott a kínai SF-díjak kiosztása során. Bár a könyvem nem győzött, Liu bátorítása és elismerése többet jelent nekem, mintha tíz díjat nyertem volna. Az új nézőpontból írt történet címe: A idő oltárán, és a regényben szereplő egyes nevek a rajongók számára különleges jelentőséggel bírnak, bár ma már valószínűleg csak kevesen emlékeznek ezen áthallások eredeti forrására. 2008 és 2010 között, míg az olvasók türelmetlenül várták a trilógia utolsó kötetét, sokan spekuláltak azon, milyen lehetséges irányokba mehet el a cselekmény, és különféle pletykák is elterjedtek Cixin Liu kéziratából állítólag „kiszivárgott” információkra alapozva. Természetesen ezek mindegyike kacsának bizonyult, végül egy sem került bele a megjelent könyvbe. De még az ilyen pletykák is némi örömet vittek a lelkes rajongók életébe, akik megpróbálták elképzelni Cixin Liu mesterművének befejezését, én pedig felhasználtam belőlük néhány kulcsfogalmat, hogy emléket állítsak ezen ártatlan időszaknak, amikor a Háromtest-

univerzum még csak a legelkötelezettebb olvasók relatíve ismeretlen játszótére volt.

Kétségtelen tény, hogy új nézőpontú történetem nem kapott, nem is kaphatott olyan tetszésnyilvánítást, mint a valódi Háromtest-sorozat, de az is igaz, hogy sok rajongó nagyon élvezte. Nem áll szándékomban azt mondani, hogy A idő oltárán a kánon része volna, bár ugyanaz a kiadó jelentette meg, mint az eredeti trilógiát, és együtt árulták Cixin Liu könyveivel. Én úgy tekintem, mint egy elkötelezett rajongó próbálkozását, hogy megmagyarázza és kitöltse az eredeti művek bizonyos réseit, és mint egy lehetséges további irányát a Háromtest-univerzumnak. A valódi trilógia bármely olvasója elvetheti, olyan történetként, amely ellentétes az elképzeléseivel, vagy élvezheti anélkül, hogy az univerzum részének tekintené. Szerintem ezek mind teljesen rendben lévő reakciók.

Négy évvel A idő oltárán kiadása után a Kínai Oktatási Publikációk Import & Export Társasága úgy határozott, hogy a Háromtest-trilógia angol megjelenését követően ezt a történetet is bemutatja az angol nyelven értő olvasóknak. E lehetőség egyszerre öntött el félelemmel és izgalommal. Az angol nyelvű SF-irodalomban kétségkívül született néhány figyelemre méltó fanfiction: például a Második Alapítvány-trilógia Greg Bear, Gregory Benford és David Brin tollából, vagy Stephen Baxter eposza, az Időhajók, amely H. G. Wells Az időgép című regényének folytatása. És akkor még nem is beszéltem olyan közösen létrehozott világokról, mint a Ki vagy, doki? vagy a Star Trek, amelyek mind termékeny talajt biztosítottak sok különféle szerző képzelete számára. Nem is teszek úgy, mintha a regényem egyenértékű lenne e sikeres klasszikusokkal, de egyvalami minden ilyen könyvet összeköt: a kiemelkedő zsenik nagy művei mindig arra készítetik az embereket, hogy újra és újra visszatérjenek az ő világaikba, szenvedéllyel és lelkesedéssel viseltessenek irántuk, hogy e világokban tovább forogjon az idő

kereke, kedvenc szereplőink ismét életre keljenek, az univerzumok pedig szüntelenül és megállíthatatlanul fejlődjenek.

Bao Shu, 2015. augusztus 30.

TÖRTÉNELMI KORSZAKOK

A krízis kora	201x – 2208
Az elrettentés kora	2208 – 2270
Az elrettentés utáni kor	2270 – 2272
A sugárzás kora	2272 – 2332
A bunker kora	2333 – 2400
A galaxis kora	2273 – ismeretlen
A Kékség bolygó kora	2687 – 2731
A 647-es univerzum előkészítése	2731 – 18 906 416
A 647-es univerzum idővonala	18 906 416 – 11 245 632 151
A végső kor	11 245 632 142 – 11 245 632 207
Az új univerzum idővonala	11 245 632 207 – ...

PROLÓGUS

A VÉGSŐ KOR 1. ÉVE, 0 ÓRA 0 PERC 0 MÁSODPERC.

AZ UNIVERZUM SZÉLÉN

Réges-régen, egy másik galaxisban...

A csillagok még fényesen ragyogtak, a galaxis még úgy örvénylett, mint egy nagy folyó vize, és minden egyes nap mögött számolatlan életforma rejtőzködött, bár mérhetetlen űr választotta el őket egymástól. A galaktika minden zugában ott bujdostak, növekedtek, fejlődtek, küzdöttek és gyilkoltak – az élet ritmusa és a halál siráma töltötte meg ezt a homályos csillagrendszert, csakúgy, mint az univerzum összes többi sarkát.

De ezen ősi és kiterjedt univerzum sorsa a végéhez közeledett.

Egy tízmilliárd fényév sugarú gömbben sorra hunytak ki a csillagok, hihetetlen tempóban. Civilizációk szűntek meg, galaxisrészek sötétültek el... és minden visszatért az ürességbe, mintha soha nem is létezett volna.

E galaxis számtalan élőlénye még nem tudta, hogy minden küszködése, kudarca, bujkálása és gyilkolása értelmét veszítette. A teljes univerzum széles háttere előtt valami rettenetes és váratlan változás fog bekövetkezni. Egész létük rövidesen semmivé redukálódik.

Milliárd fényévnyi távolságból, mára halottá vált galaxistérből származó, halvány fotonok szelték az űr végtelen sötétjét, hogy

bevilágítsák e félreeső csillagrendszert; mint címzett nélküli levelek, melyek némán citálják az elveszettek régmúlt legendáit.

A sugarak egyike az univerzum alig ismert, fényévmilliárdnyi távolban található sarkából eredt, melyet egykor „Tejútnak” neveztek. Olyannyira elhalványult, hogy az életformák elsöprő többsége nem is érzékelte, mégis számtalan történetet hordozott magában, melyek egykor megmozgatták az eget és a földet, megrázkódtatták a képzeletet és az értelmet.

Ye Wenjie, Mike Evans, Ding Yi, Frederick Tyler, Zhang Beihai, Bill Hynes, Luo Ji, Thomas Wade...

Vörös Part Bázis, Föld–Trisolaris Mozgalom, a Falképző-projekt, a Lépcső-program, a Kardtartók, a Bunker-projekt...

Ezen ősi történetek olyan élénken éltek benne, mintha csak tegnap mentek volna végbe; a hősök és a szentek figurái tovább csillogtak a konstellációk között. De a mögöttük rejlő tudás elhalványult, és senki sem volt, aki észrevette volna elmúlásukat. A függöny lehullt, a szereplők leléptek a színről, a közönség szétszóródott a szélben, de még a színház is rég porrá omlott.

Amíg...

Egy bizonyos pillanatban, az űr végtelen sötétjében, egy minden csillagtól távoli, elfeledett ponton egy szellem lépett elő a semmiből.

A halvány csillagfény egy olyan alakot lengett körbe, amely nyomokban emlékeztetett az egykor „ember”-nek nevezett teremtményre. Na persze több millió fényévnyi távolságban senki sem volt, aki felismerte volna, mint jelent ez a fogalom.

A szellem jól tudta ezt. Világa és faja rég eltűnt a világegyetem egy másik sarkából, semmi nyomot nem hagyva maga után. Az a

faj egykor olyan civilizációt teremtett, ami fénybe borított egy galaxist, meghódított több milliárd világot, elpusztított számolatlan ellenséget, és lenyűgöző tetteket vitt végbe; de már régen visszasüllyedt a történelem folyójába, amely pedig beleolvadt az idő óceánjába. Most pedig maga az óceán is kiszáradni készült.

De az univerzum végén, abban a pillanatban, amikor az idő épp megszűnt volna, e szellem makacsul vágyott rá, hogy tovább írhasa a már befejezett történetet.

Ahogy ott lebegett a sötétben, a lény kinyújtott egy végtagot – nevezzük csak karnak –, annak végén pedig kitárt öt ujjat. Tenyerében apró, ezüstös fényfolt lebegett.

A szellem szemében számtalan csillag tükröződött, miközben az ezüstfoltra meredt, mintha elmerült volna emlékeiben. A fényfolt úgy lebegett fel-le, mint egy törékeny szentjánosbogár, oly apró, hogy bármelyik pillanatban kialudhat, de akár a világegyetemet megszüülő szingularitás, magában rejtett minden lehetőséget. A fényes pont valójában egy miniatűr féregjárat volt, amely az egyik galaxis központi fekete lyukához kapcsolódott, és képes volt felszabadítani annak összes energiáját.

Némi idő múlva – senki sem tudta, mikor, hisz senki sem volt itt, aki fáradt volna az idő mérésével – a szellem kiadta a parancsot. A fényfolt azonnal ezüstös szállá olvadt, amely a távolba nyúlt, mint valami végtelen idővonal. A következő pillanatban e szál fehér síkká terjedt; majd ahogy a sík meggömbült, megjelent a harmadik dimenzió, és vastagságot adott neki. Vastagsága azonban elhanyagolható maradt szélességéhez és hosszához képest – a szellem egy hatalmas, üres rajzlapot göngyölt ki a térben.

A rajzlap fölött lebegve a lény kiterjesztette karjait, és siklani kezdett. Enyhe szellő követte minden mozdulatát, ahogy

atmoszféra materializálódott a semmiből. Alatta a rajzlap mintha reagált volna a szellőre, ráncokat és hullámokat vetett. A csúcsok és mélyedések rövidesen hegyekké, dombokká, völgyekké és síkságokká szilárdultak.

Ezután jött a tűz és a víz. Hatalmas robbanások törtek ki mindenfelől, a nyers energiából oxigén és hidrogén formálódott; ezek aztán fényes lángok kíséretében egyesültek egymással, majd tűztengerben olvadtak össze. A kölcsönhatás vízmolekulákat hozott létre, amelyek cseppekbe forrtak, felhőkbe és ködökbe gyűltek, végül özvízszerű esőben egyesültek, amely az újszülött földre hullott. A végeérhetetlen esőzés elárasztotta a síkságokat, és hatalmas óceánokká változtatta őket.

A szellem gigászi madárként lebegett a vizek fölött, majd leszállt az egyik kopár tengerparton. Kinyújtotta két karját – egyiket a hullámok, másikat a dombok felé – és mindkettőt egyszerre emelte magasba. A testében tárolt, több brontobyte adat életre kelt, energiát vett fel a környezetéből, és alakot öltött: életformák jelentek meg a vízben és a szárazföldön, mintha csak egy forgószerű vetette volna oda őket. Hal- és bálnarajok ugrottak elő az árból, hogy tiszteljenek teremtmőjük előtt; fűcsomók és facsoportok robbantak elő a talajból, köröztük vadak és csúszómászók bóklásztak; az eget csapatostul szelték a kisebb-nagyobb madárcsapatok. Az élet zaja és nyüzsgése töltötte meg ezen új világot, és ahogy sorra anyagiasultak az élőlények, úgy jöttek létre az erdők, mezők, tavak és sivatagok is.

Mikor a szellem bevégezte e feladatát, még mindig úgy érezte, hogy valami fontos hiányzik. Elgondolkodva nézett a sötét égre, amíg rá nem döbrent, mi kell még. Egy ujjával kört írt a bársonyosan sötét égboltozatra. Majd kezét visszahúzza pöccintett egyet mutatóujjával, mire egy fényes folt suhant fel az égre írt körbe, aranytűző gömbbé változtatva azt – megjelent a jól ismert Nap, vagy legalábbis úgy tűnt. Ahogy a napfény

megtört a légkörben, az egész világ felragyogott: az ég azúrkék, tiszta és tükörsima, a tenger mélykék, sziporkázó és csillámló lett.

A szellem megmerítkezett az újdonság fényben, amelyben már nagyon rég nem volt része. Megrészegülve, finom mozdulattal emelte fel a fejét.

Épp olyan, mint az a régi aranykor...

A nap csillogott bőrén és haján, kitöltve egy jellegzetes emberi lény körvonalait. Mostanra már világossá válhatott volna – már ha lenne itt bárki, aki megfigyelné –, hogy e szellem nem holmi kísértet, hanem egy emberi személy, egy „férfi” arról a világról, amelyet egykor „Föld”-nek neveztek.

Ezen új világ pedig, épp úgy, mint a mitikus Föld, ismerős érzéseket keltett benne.

Ami azt illeti, nem volt más, mint annak az ősi bolygónak a világegyetem végére vetülő árnyéka, jóval azután, hogy az eredeti elpusztult, a rajta élő számtalan emberi civilizációval együtt.

A szellem tudta, hogy az egykor létezett, hatalmas univerzumhoz, vagy akár csak a valódi Földhöz képest e mesterséges világ apró, hiteltelen és jelentéktelen. De mégis meg akarta alkotni ezt az apró élőhelyet, hogy az épp befejeződött, kozmikus eposz csak még egy picivel tovább tarthasson. Még ha e függelék nem is valódi folytatás, hát nem örömteli élmény még néhány pillanatra elmerülni e virtuális valóságban, és érezni e mű-Nap haldokló sugarait, miközben a valóság órája elkerülhetetlenül lejár?

– Az univerzum alkonya – mormolta a férfi.

I. rész

AZ IDŐN BELÜLI MÚLT

A KÉKSÉG BOLYGÓ KORA, 2. ÉV, A MI CSILLAGUNK,

A MI VILÁGUNK

Az ég ködös volt és sötétszürke. Az ismerős délutáni szitálás finom párával borította a tavat. A parti fű hajladozva integetett a szellőben, miközben szomjasan itta be az édes esőcseppeket. Egy fűszálakból font játékcsonak sodródott a vízen, egyre távolodott a parttól az eső által keltett fodrok között.

Mintha csak a világ végére tartana...

Yun Tianming a parton ülve céltalanul dobálta kavicsait a vízbe, és figyelte, hogyan keresztezik egymást a hullámok. Egy nő ült mellette, és szó nélkül meredt a férfira. A szellő megemelte hosszú hajának néhány szálát, amelyek Tianming arcát simogatták, felkeltve benne a vágyat.

A férfit egy pillanatra elkapta annak az illúziója, mintha máshol és máskor lenne, mintha visszatért volna arra az egyetemi kiruccanásra, amin évfolyamtársaival vett részt Peking külvárosában, arra a boldog délutánra, melyet Cheng Xin társaságában töltött. De a citromszínű víz, a kék fű, na meg a körülötte heverő, különféle színezetű kavicsok eszébe juttatták, hogy ez egy másik kor egy másik világon, egy háromszáz fényévvvel távolabbi bolygón csaknem hétszáz évvel később.

És egy másik asszony.

Ferde eső, enyhe szellő, nincs miért hazatérni.{1}

Tianming valamiért egy klasszikus kínai versre gondolt, amit a klasszikus műveltségre oly sokat adó szülei memorizáltattak vele. Való igaz, már el sem tudta volna képzelni, hogy hazatérjen.

Nem volt otthona, ahová hazamenjen; kénytelen volt elviselni ennek az idegen bolygónak a hideg szeleit és esőit.

Micsoda bolond vagyok!, szidta önmagát. Tényleg azt képzeltem, hogy kapok egy új esélyt Cheng Xinnel, a szerelmemmel, és majd játékcsonakokat csinálunk a tónál? Ébredj már fel! Maga az ötlet is abszurd volt, hogy hét évszázad után összetalálkozhatna álmai asszonyával. Már az is hatalmas csodának számított, hogy egy olyan nő mellett ülhetett, aki ugyanabba a fajba tartozott, mint ő maga.

De egykoron karnyújtásnyira volt egy még ennél is nagyobb csodától. Hétszáz évnyi távollét után megpillanthatta volna a nőt, ha csak pár órával – akár csak néhány perccel – korábban érkezik. Élete hátralevő részét azzal tölthette volna, akit hétszáz éven át szeretett, itt, a tó partján, és soha el nem hagyták volna egymást. Az az asszony, aki most mellette ült, csupán neje legjobb barátnője lett volna, egy másik férfi felesége.

Cheng Xin még most sem volt messze tőle, legfeljebb néhány száz kilométer távolságra. Tiszta éjszakákon még láthatta az űrhajóját, amely lassan keringett a bolygó körül. De hiába csodálhatta messziről, ő már végleg elérhetetlenné vált számára.

Tianming egyszer neki adott egy csillagot. De most, a halálvonal hirtelen kiterjedése miatt a nő már sosem szállhat le erre a világra. A férfi számára ő vált csillaggá.

Tianming grimaszolva, megszokásból nézett fel az égre. Az eső és a fellegek miatt ma semmit nem látott. De tudta, hogy az asszony ott van fent, a felhőkön túl, talán épp most suhan el fölötte...

A férfi visszafordította a tekintetét, és rádöbbsent, hogy a mellette ülő nő szeme még mindig rászegeződik; úgy tett, mintha nem venné észre. Két nádszál karcsú kar fonódott a nyaka köré. Felkészült rá, hogy kiélvezi az intimitás e perceit, amikor a karok

gazdája megszólalt, és olyan kérdést tett fel, amit minden korban és minden galaxisban minden faj minden nemébe tartozó lények feltettek már:

– Na, és kit szeretsz jobban, engem vagy őt?

– Téged, nyilván!

– De pontosan hogyan? – Ai AA nem adta fel. – Ennél konkrétabban! Azt hittem, hogy Cheng Xin... – A férfi ekkor csókkal szakította félbe. Több hasonló élmény tanította meg a fájdalmas leckét Tianmingnek: ilyen körülmények között nem létezik jó válasz, de nem is kell mondania semmit.

Ai AA megadta magát a csóknak, és amikor az véget ért, nem erőltette tovább a beszélgetés korábbi irányát. Szégyenlősen Tianming fülcimpájába harapott; majd, mint akit nem elégített ki a dolog, erősebben a vállába is.

A férfi felkiáltott, és ellökte a nőt. Hirtelen olyan hallucinációk öntöttek el, amelyek már rég eltemetődtek az emlékei között, de most súlyosan nehezedtek a tudatára. Alig kapott levegőt, és gondolkodni sem tudott. Kínjában két keze közé fogta a fejét.

– Én csak játszottam! – Bár Ai AA elsőre azt hitte, hogy a férfi csak drámázik, amint meglátta annak sápadt arcát és remegő testét, rájött, hogy Tianming retteg valamitől, netán nincs is magánál. Korábban is szemtanúja volt már, hogy hasonló rohamok törtek rá.

– Tianming, mi a baj? – kérdezte aggódva.

A férfi zavartan, ijedten nézett vissza rá, közben erősen lihegett. Hosszú szünet után megkérdezte:

– Te... igazi vagy?

– Most meg miről beszélsz? – Most Ai AA ijedt meg. Közelebb lépett a férfihoz, karját ölelésre tárta, de Tianming elhátrált előle, és gyanakodva meredt rá, teste védekező pózba görbedt. Megismételte a kérdést:

– Valódi ember vagy, vagy hallucináció? Vagy ez az egész világ csak az elmém szüleménye?

AA felfogta a helyzet komolyságát. Mély levegőt vett, és lassú tempóban válaszolt neki:

– Én igazi vagyok. Nézz rám, Tianming! Itt állok előtted. A bőröm minden centimétere, minden egyes hajszál a fejemen: mind valódi. A bolygó, ahol állunk, teljesen valóságos. Ez... ez a mi világunk!

– A... miénk? – kérdezte a férfi.

– Igen! Emlékszel, amikor itt álltunk, és Cheng Xinre meg Guan Yifanra vártunk? Néztük, hogyan áll körpályára az űrhajójuk a Kékség fölött. Úgy kacagtál, mint egy gyerek, fogtad a kezem, és elmesélted, hogyan fogod meglepni őt, és bevezeted abba a csodás kis univerzumba, amit addig még te magad sem láttál. Aztán a halálvonal váratlanul kiterjedt, az ég pedig elsötétült; eltűnt a nap, eltűntek a csillagok. Mire rájöttél, mi történik, úgy álltál ott, mint valami zombi, nem sírtál, nem kiabáltál. Egész addig nem értettem, mennyire szereted őt, amíg nem láttam, mennyire kétségbe estél miatta.

– Már emlékszem – motyogta Tianming, de arckifejezését elnézve még távol járt.

– Három nap és három éjszaka nem ettél, nem ittál, és aludtál. Én mondogattam neked, hogy nem haltak meg; csak egy másik vonatkozási rendszerben léteznek, és egy nap talán még találkoztok. De mintha nem is hallottál volna. Végül a harmadik

éjszakán sírni kezdte. Először némán, aztán könnyezve és zokogva, végül üvöltözve és sikoltozva. Én pedig... átöleltelek. És akkor hallottam, hogy azt mondod: „Ketten maradtunk ezen a bolygón. Csak mi ketten!” Emlékszel, hogy mit feleltem erre?

– Azt mondtad: „Te vagy az én Ádámom, én pedig a te Éván” – hunyta le a szemét Tianming az emlék hatására.

– Nem is tudom, honnan vettem ezeket a szavakat – harapott Ai AA elpirulva az ajkába. – Szóval... így lettünk egy pár, te meg én. A kétségbeesést persze nem tudtuk lerázni, de aznap legalábbis elengedtük, és... csodálatos volt. Másnap azt mondtad: „Most már ez a mi világunk.” Emlékszel?

Yun Tianming arcán mosoly jelent meg, bár talán nem is tudott róla.

– Igen, hát persze.

– Akkor hogyan lenne ez mind valódi? – kérdezte AA.

Bátorító mosollyal tett egy lépést Tianming felé. Ezúttal a férfi nem hátrált el előle. A nő megfogta a férfi két kezét, maga köré fonta a férfi két karját, és megölelte, fülét annak mellkasára szorítva, hogy hallja a szívverését. Tianming még mindig zavartan bámult a semmibe, de hagyta, hogy az asszony hozzásimuljon. AA gyengéden megcsókolta a férfi arcát, az pedig lassan, bizonytalanul viszonzta az ölelést. Tekintetében melegség költözött, és a csókot is viszonzni kezdte, amit a nő még nagyobb lelkesedéssel adott vissza...

Tianming a világ valóságosságának lehető legprimitívebb, de legautentikusabb bizonyítási eljárásában részesült.

Az eső már egy ideje elállt, a kék gyeplengedezett az esti szellőben. Az alkony fénye áthatolt a felhőkön, és aranszínre festette az azúr dombok peremét.

Ami ezután történt, az a Földön elképzelhetetlen lett volna: az erdő kék fáit és bokrait életre keltek. Ébredve kinyújtózkodtak, százezernyi levelet fordítottak a lenyugvó nap melegébe, hogy felszívjanak minden csepp energiát. Néhány ág még több fényre törekedett, lökdösődve, egymást ütügetve, morgó hanggal töltötte meg a levegőt. A tőről szitakötőre hajazó, kételtű rovarok szálltak fel, hogy az égből táncoljanak, négy áttetsző szárnyukat széttárták, hogy elnyeljék a kék fű által kibocsátott tápanyagokat, és magas hangon ciripeltek, hogy magukhoz vonzzák az ellenkező nemet. Az a maga dalával felelt nekik, míg végül a párok összetett násztáncba kezdtek a víz fölött, eljárva a szent rituálét, amely lehetővé teszi az élet sokasodását és folytatódását... mindezek a zajok pedig egy kompozícióba forrtak össze, a Kétség sajátos élet-kantatájába.

Ezen új, fekete térség szívében az élet látszólag ugyanúgy folyt tovább, mint eddig, nem számítva a két, messziről jött vándor betolakodását. Ezek, egymásba kapaszkodva, most már örökre ezen a világon maradnak. De a bolygó számára, amely évmilliárdok óta létezik, és még ugyanennyi ideig létezni is fog, a páros semmit sem jelentett – úgy fognak eltűnni róla, mint egy felvillanás, annyi nyomot sem hagynak maguk után, mint a tó felszínén átsuhanó hullámok.

A lenyugvó napra pillantva Yun Tianming halkán megszólalt:

– Én már csak álmoként gondoltam erre a világra. Bocsáss meg, AA, a korábbi viselkedésemért! Még most sem tudom igazán

eldönteni, hogy ébren vagyok-e. Már nem tudom, hol kezdődnek az álmok, és hol érnek véget. Ennek az egésznek... mintha nem is lenne vége.

– Nincs vége? Hogy érted ezt? – kérdezte AA.

– Te mennyi idős vagy? – kérdezett vissza a férfi.

– Nem emlékszem. Legalább négyszáz éves.

– Na és ha nem számítod bele a hibernációban töltött időt?

– Akkor azt hiszem, huszon... harminc-valami? Tényleg nem emlékszem.

– Az elrettentés korának normái szerint még mindig nagyon fiatal vagy. De tudod, hány éves vagyok én?

– Azt mondanám, egy picivel hétszáz fölött. De ha nem számítjuk a hibernációt, akkor nem hiszem, hogy sokkal öregebb lennél nálam.

– De igen – Yun Tianming szeme most őszöregnek tűnt. – A tudatom legalább pár ezer éves, ha nem mindjárt több tízezer.

Ai AA ezt el sem tudta képzelni. De nem kérdezett többet, csak hallgatta a férfit.

Tianming egy fintorral elmagyarázta:

– Tudom, hogy nehéz elhinni. Ez a különbség kettőnk között: én életem nagy részét egy álomban töltöttem, és ez az álom tízezer éveket fogott át.

A krízis korától kezdve, attól a perctől, hogy engem... nem, csak az agyamat... lefagyasztották, én álmodtam. Végtelen álmok töltötték ki a létezésemet, miközben az űr mélyén sodródtam. Így

visszagondolva biztos vagyok benne, hogy ennek nagy része hamis emlék, amit az elmém utólag alakított ki, hiszen egy abszolút nulla fok környékén tartott agy biztosan nem generálhat álmokat... Aztán amikor a trisolarisiak elfogtak, rájöttek, hogy ellenem ez a leghatékonyabb fegyver, és álmokkal stimulálták az agyamat, hogy tanulmányozzanak... és kihasználjanak.

Tianming hangja nyugodt maradt, mintha csak egy tóparti sétáról mesélt volna. AA mégis megborzongott. A férfinak nem kellett belemennie a részletekbe, ő így is tudta, hogy elképzelhetetlen mennyiségű szenvedést, kínt és rettegést hagyott ki a történetből.

Ai AA és Yun Tianming már egy éve élt kettesben a Kékségen a halálvonal kiterjedésének napja óta. {2} Egymásra támaszkodtak, segítették egymást, de mind ez idő alatt Tianming több delíriumos rohamon is átesett. A férfi sosem magyarázkodott, AA pedig nem kíváncsiskodott, de azért gyanította, hogy ennek valami köze lehet a trisolarisiak között átélteknek.

AA tudta, hogy Tianming volt az emberi történelem legnagyobb kíméje. A világtól elszigetelt agyának sikerült beépülnie az idegen lények közé, és pótolhatatlan információkat adott át az emberiségnek. Tudta azt is, hogy e győzelem kétségtelenül nagy árat követelt, és úgy vélte, el tudja képzelni a véres, kegyetlen kínzást, amelyben a trisolarisiak Tianminget részesítették, de szerette volna megismerni az igazságot, és megosztani a férfival e múltbéli szenvedés és fájdalom súlyát, hogy meg tudja vigasztalni őt. Mégsem mert kérdezni, mert félt, hogy ezzel feltépi a sebeket. Néha még azon is eltűnődött, vajon a szerelem törékeny köteléke be tudja-e gyógyítani egyáltalán e fájdalmas megpróbáltatások utóhatásait.

Így hát aznap, amikor Tianming végre felkészült rá, hogy kibeszélje magából a terhet, az asszony szívét keserédes öröm töltötte el.

– Még most sem tudom elfelejteni azokat a rémálmokat – piszkálta a férfi a lába előtt heverő kavicsokat. – A trisolarisiak által létrehozott álmok többségében újra azon az egyetemi kiruccanáson találtam magam, Cheng Xin mellett ülve, bensőséges csevegésbe merülve. Aztán ő magához vont, megcsókolt, hihetetlen édes és boldog érzésekkel árasztott el... majd hirtelen valami rettenetes szörnyeteggé változott, pikkelyes bőrrel, vörös ajkai közt éles agyarakkal, aztán a torkomra szorította az állkapcsát, és bevonszolt egy feneketlen tóba, hogy ott fulladjak meg fagyos rettegés közepette.

– Milyen borzalmas! – kiáltott fel AA.

– Borzalmas? – Tianming kacaja inkább sírásnak hatott. – Még nem is jutottam el az igazán borzalmas részekig. Sok ember élt át ennél jóval rosszabb rémálmokat. Ami az enyémekeket megkülönböztette, az a részletességük volt. Még mindig élénken fel tudom idézni az éles fogakat, amik a testembe vájtak, vagy a lélektelen, összetett szemeket, amik az enyémben meredtek. A kín és a fulladás érzése megkülönböztethetetlen volt a valóságtól. És ez még nem minden: az én rémálmaim sosem értek véget. A tóban nem kaptam levegőt, mégsem ébredtem föl, nem is ájultam el, és főleg nem tudtam meghalni sem. Az idő megállt, de a kín megmaradt.

A tudatom hol szétcsúszott, hol újra képes volt a fókuszálásra. Az egyik pillanatban még tudtam, hogy hallucinálok, de a következőben már elfelejtettem, és reménytelenül küszködtem, miközben a szörnyeteg lassan felfalt...

Tianming hangja elhalkult, mintha csak álmában beszélt volna.

– Azokban a pillanatokban egyetlen ember emlékébe kapaszkodtam. Mint Dantének Beatrice, ő is a felhőkben jelent meg nekem, angyalokkal körülvéve, fején virágokból font koronával, teste lángokba öltözött. Ez a szent fény áthatolt a tó

sötét vizén, és reménysugárral töltött el. Azt mondogattam magamban, „Cheng Xin nem szörnyeteg, ő egy istennő, aki elhozza a megváltást. Nem fogtok megtéveszteni. Ez csak az ördög, aki át akar verni...” De a világot nem tündérmesék irányítják. Attól, hogy én az istennőmet szölongattam, ő még nem jött el, hogy megmentsen. Az, hogy Cheng Xinre gondoltam, és a remény vékony fonalába kapaszkodtam, nem hozott megkönnyebbülést; csak darabokra tépte a szívemet.

– Elég! – szólalt meg AA, gyengéden végigsimítva a férfi borostás arcán. – Már értem. Felejtsd el ezeket a rémálmokat! Végül is csak álmok voltak, és már elmúltak.

– Nem, nem értesz te semmit! – lökte el Tianming a nő kezét, és dühösen felpattant. – Ezek egyáltalán nem „álmok”! Hát nem fogod fel? A trisolarisiak elektromos jelekkel stimulálták az idegsejtjeimet. Nekem ezek a jelek voltak a valóság, olyan valóságosak, mint ahogy most téged látlak, és téged érintelek. Az idegi aktivitás szintjén nincs különbség. Azokat a rémálmokat az agyamba injektálták, és egy olyan biológiai mechanizmus révén tették valóságossá, ami ellen nem tudtam védekezni. Nem a valóságot használtam fegyverként az illúziók ellen, hanem én teremtettem illúziókat, hogy leküzdjem a valóságot – és ezt a csatát sosem nyerhettem meg.

Mire volt jó, ha megidéztem Cheng Xint? A könyörgésemre válaszul a kínzóim megjeleníthették őt az elmémben, reményt adhattak nekem, hogy csoda történt, hogy a megváltás karnyújtásnyira van tőlem. De aztán e jelenést csak még inkább pokollá változtatták, ezerszer rosszabbá, mint amit előzőleg elsenvedtem.

Az egyik álomban tíz évig éltem Cheng Xinnel, még egy csodálatos kislányunk is született. De ez a tíz örömmel és nyugalommal teli év csak előzetese lett a rá következő pokoltűznek. Hatalmas éhínség köszöntött az országra, és mind

úgy lesoványodtunk, hogy csak csont és bőr voltunk, a halál peremén. Aztán egy napon Cheng Xin valahogyan főzött nekem egy fazéknyi húst. Nem értettem, hogyan jutott húshoz. Már megettem egy részét, amikor a konyha sarkában észrevettem egy hajcsomót és egy bőrcafatot. Megrökönyödtem. Cheng Xin ekkor fakánalával kiemelt valamit a fazékból: kerek volt és húsos, és olyan hosszan főtt, hogy szinte szétmállott... de felismertem benne a lányom fejét. Cheng Xin mosolyogva jegyezte meg: „Finom, ugye? Vegyél még!”

– Ah! – AA rosszulléttel küszködve ragadta meg Tianming karját. El sem tudta képzelni, hogy ilyen rémálmot éljen át.

De a férfi tovább mesélt, szinte már kegyetlenül.

– A legrosszabb az volt, hogy bár hányingerem támadt, és úrrá lett rajtam a gyász és a rémület, az éhségem mintha önálló akaratra ébredt volna. Nem bírtam megállni. Harapásonként faltam föl a lányomat, amíg annyira jól nem laktam, hogy böfögtem egyet. Miután elteltünk vele, Cheng Xinnel még szeretkeztünk is egyet a gyermekünk csontjai mellett, aztán álomba szenderültünk.

Arra ébredtem, hogy szorosan megkötöztek, és mozdulni sem tudok. Cheng Xin mellém térdelt, és elmagyarázta, hogy ennie kell, hogy életben maradjon. Rettegve néztem végig, ahogy beleharap a karomba, megrágja a falatot, és lenyeli. Addig folytatta, amíg minden húst le nem szopogatott a csontokról...

AA nem bírta tovább.

– Elég! Hagyd abba! Könyörgöm! – kiáltotta, majd hátat fordított, és elhányta magát, szája undorító, savas ízzel telt meg.

Amikor végül jobban érezte magát, megkérdezte:

– De miért? Miért kínoztak a trisolarisiak ilyen groteszk víziókkal?

– Hogy megértsék az emberiséget – felelte Tianming. – Ha belegondolsz, ez egyáltalán nem meglepő. Bár a sophonok révén mindent megfigyelhettek, ami a Földön történt, kísérletek hiányában nem értették az érzelmi és a fizikai reakcióinkat. A rémálmot, amit elmeséltem, a trisolarisiak nem tekintették volna tragédiának, mivel ők olyan morális rendszerben gondolkodnak, ami számunkra teljességgel idegen. Gyakran elfogyasztották dehidratálódott fajtársaik húsát, így hát az emberi irtózás a kannibalizmustól rejtély volt a számukra. De ennél még sokkal undorítóbbakat is tudok mesélni. Például...

– Mi lenne, ha ezeket a kellemetlen történeteket eltennénk máskorra? – vágott közbe AA. Végre megértette, miért nem beszélt a férfi soha a trisolarisiak között átéltekről. – Bárhogy is legyen, Tianming, egyet ne felejts el! Túlélted a megpróbáltatásokat, elnyerted a bizalmukat és a megbecsülésüket; beszivárogtál egy idegen civilizáció szívébe. Megérte az áldozatod.

Tianming fintorogva nézett a nőre.

– Igen, hát persze, hogy megérte. Végül is elhozta a Föld és az emberi faj pusztulását.

AA zavarodottan meredt a férfira. Az mély levegőt vett, és végre felfedte előtte a titkot, amit eddig elrejtett mindenki elől.

– Hát nem érted, AA? Csak azért tudtam elnyerni a trisolarisiak bizalmát, és „beépülni” a civilizációjukba, mert megadtam magam. A cseppek támadása, amely véget vetett az elrettentés korának, nagyrészt az én művem volt.

Ha egyetlen emberre kéne rámutatni, aki az emberiség bölcsőjének pusztulásáért felelős, a leghelyesebb választás nem Cheng Xin, Yun Tianming, vagy bárki más lenne, még ha döntéseik meg is változtatták milliárdok életét. Thomas Wade-et kéne választani, aki annak szentelte életét, hogy erőszakos eszközökkel mentse meg az emberi fajt. Több mint hatszáz évvel korábban ő mondta ki azokat a végzetes szavakat, amelyek végül eldöntötték két faj sorsát: „Csak egy agyat küldünk.”

E zseniális gondolat átsegítette a Lépcső-programot annak legsötétebb óráján, és a trisolarisiak kezébe adott egy értékes emberi agypéldányt. Hiába tudták a sophonok nagy részletességgel letapogatni bárkinek az agyát, e passzív megfigyelés elégtelen volt ahhoz, hogy mélységében értsék meg az emberi gondolkodás mechanizmusát. Ráadásul azután, hogy Bill Hines Falképző elkezdett a mentális pecsétekkel kísérletezni, az emberiség vezetőit egyre jobban aggasztották a neurológiai kutatások veszélyei. Megtiltották a kutatóknak, hogy pontosan megállapítsák, miképp hozzák létre a neuronok közötti bioelektromos jelek a gondolatokat, nehogy így lehetőséget adjanak a trisolarisiaknak arra, hogy részletes neuro-elektromos megfigyelések révén megtanulják kiolvasni ezeket az emberek fejéből.

Így hát két évszázaddal az első kapcsolatfelvétel után az emberi gondolkodás még mindig feltörhetetlen feketedoboz maradt a trisolarisiak számára. Az idegeneknek kétségbeejtő szükségük volt rá, hogy élő emberen kísérletezhessenek. Lelkesedésüket nem kizárólag a tudományos kíváncsiság táplálta; sokkal inkább az, hogy feltétlen szükségük volt a stratégiai megtévesztés gyakorlati eszközeire.

A krízis egész kora idején a trisolarisiak nem látták okát, hogy stratégiai szinten megtévezzék az emberiséget – épp úgy, ahogy az embereknek sem volt szükségük arra, hogy hazudjanak a kellemetlen bogaraknak: elég ahhoz a rovarirtó is. Ez azonban nem jelentette azt, hogy az idegenek ne ismerték volna fel a megtévesztés értékét egyéb célpontokkal szemben. Amióta csak felfedezték a kozmosz sötéteredő-természetét, a trisolarisiak állandó rettegésben éltek az univerzum többi részétől. Tudták, hogy a galaxisban számtalan vadász rejtőzködik, akik várhatóan a Föld és a Trisolaris közötti korábbi kommunikációt is észlelni fogják, ezzel pedig veszélyt jelentenek az ő saját túlélésükre. A stratégiai megtévesztés fontos védelmi fegyver volt, amelyet fontolóra kellett venniük; de ahhoz, hogy be is vessék, először meg kellett érteniük az egyetlen olyan fajt, amelyről tudták, hogy használni is képes – az embereket.

Így hát nem sokkal azután, hogy Evans felfedte nekik az emberi gondolkodás e különös sajátosságát, a trisolarisi elit soraiból kiemelkedtek egy új tudományág, a „megtévesztéstudomány” képviselői. Az idegenek kezdetben még azt remélték, hogy gyorsan elsajátítják ezt az emberi készséget, de hamar csalatkozniuk kellett. Elméleti szinten a megtévesztés alapelvei nem okoztak komoly nehézséget: egyszerűen ki kellett mondani egy szándékosan hamis állítást, amely akkor éri el a célját, ha a megtévesztés alanya elfogadja igaznak. Sajnos a trisolarisi tudósok rövidesen rájöttek, hogy fajukból biológiai szinten hiányzik a hazugság ösztöne, így nem tudták ezen egyszerű elveket átültetni a gyakorlatba. A dolog nagyon hasonlított arra, amikor az emberi tudósok részletesen leírták a négydimenziós tér matematikáját, de képzeletükben a legegyszerűbb négydimenziós alakzatot sem tudták felépíteni.

Mint minden értelmes lény, időnként a trisolarisiak is hibáztak, de mivel nyelvük a gondolatok elektromos mintázatainak közvetlen átsugárzásán alapult, nem állt módjukban hazugságot

mondani úgy, hogy közben igazságnak tetszessék. Ha egy fajtársuk hamisnak hitte saját állítását, ennek kognitív jelölői kifelé is azonnal megnyilvánultak. Igaz, bizonyos speciális esetekben – például a technológiai alapú, hosszú távú kommunikációban – lehetségesnek bizonyult hamis agytevékenységet szimulálni, de a trisolarisiak legmélyebb biológiai ösztönei, amelyeket a primitív életformákból kiinduló, hosszú evolúciós menetelés során megörököltek, megakadályozták, hogy ezzel éljenek.

Az idegenek azt remélték, hogy az emberi történelem tanulmányozása majd megtanítja őket a megtévesztés művészetének gyakorlására, a politika, a katonai stratégia, a kereskedelem és a játékelmélet magas szintű alkotásait is beleértve. De hamar rájöttek, hogy az emberek történelmét sem értik, ahogy az emberi szerzők témába vágó műveit sem képesek megfejteni – ami azt illeti, ezeket az emberek közül is csak kevesen fogják fel.

Ekkor fanyalodtak fikciós művekre, amelyek könnyebben érthetőnek tűntek. Egy időre a megtévesztésről szóló népszerű mesék lettek a trisolarisi tudósok és politikusok kötelező olvasmányai. A Monte Cristo grófja, a Sherlock Holmes kalandjai és A Három Királyság története is bestsellerré vált az idegenek körében. De nem tudták érdemben értékelni e könyveket. Amit az emberek szórakozásból, kikapcsolódásképpen olvastak, az a trisolarisiak számára homályos és érthetetlen iromány maradt. A legintelligensebb trisolarisi stratégiák évekig tartó munkája is csak arra volt elég, hogy felfogják a Piroska és a farkas-hoz hasonló mesékben megjelenő legegyszerűbb átveréseket. Ezen technikák pedig természetesen használhatatlanok voltak a csillagközi hadviselés nagy léptékű stratégiájának megtervezéséhez.

Évtizedekig tartó, eredménytelen próbálkozást követően a trisolarisiak kénytelenek voltak lemondani ambiciózus tervükről,

hogy alapjaiban változtassák meg saját természetüket; ehelyett arra összpontosítottak, hogy számítógépes szimulációk során hozzanak létre potenciálisan megtévesztő stratégiai helyzeteket. De számítógépeik sem voltak képesek másra, mint hogy leutánozzák és kiterjesszék alkotói képességeit. Ahhoz, hogy a gépeket különleges képességekkel lássák el, meg kellett írniuk a szükséges programokat; ehhez viszont előbb mélységében is meg kellett érteniük a releváns alapelveket. Ha az emberi lények nem tudják bebizonyítani a Goldbach-sejtést, akkor aligha várható el, hogy az általuk tervezett számítógép majd kiszámolja helyettük. Hasonlóképpen, mivel a trisolarisiak nem értették a hazugságot, a számítógépeik sem tudtak vele mit kezdeni.

Végül a legjobb trisolarisi elmék több generációjának évekig tartó, koncentrált kutatása és ismételt kísérletei eredményeképp – olyan adatbázisok felhasználásával, amelyek az összes emberi könyvtár együttes kapacitásával értek fel – az idegenek legfejlettebb számítógépei eljutottak arra a szintre, amely felért egy átlagos, tizenkét éves embergyerek föllentési képességeivel, de ezt is csak akkor produkálták, ha emberek számára ismerős helyzetbe kerültek (hiszen a gépeket felkészítő szituációkat is mind ebből a környezetből merítették). Mondani sem kell, e képesség gyakorlati haszna korlátozott lenne a trisolarisi civilizáció és egy eddig felfedezetlen idegen létforma esetleges konfliktusa során. Ami azt illeti, a megtévesztési programot futtató gépek nagy része még értelmes beszélgetésre sem volt képes, vagyis megbukott volna egy elemi Turing-teszten.

Miután ennyi évig üldözték a szivárványt, a trisolarisi tudósok levonták a következtetést, hogy a stratégiai megtévesztés tudományának elsajátításához feltétlen szükségük lesz egy valódi emberpéldány tanulmányozására. De mielőtt még a flottájuk elért volna a Földig, és meghódította volna azt, az egyedüli elérhető példány Yun Tianming agya volt, amely eddigre már elhagyta a Naprendszer. Így hát a krízis korának végén a

trisolarisi flotta egyik hajója csak azért hajtott végre pályamódosítást, hogy elfogja a szóban forgó agyat szállító űrszondát.

Az emberiség tévesen annak tulajdonította e hajó indulását, hogy a lehengerlő emberi túlerő láttán az idegenek békét próbálnak kötni velük, e tévedés pedig közvetett módon a földi űrflotta pusztulásához vezetett az ítéletnap csatában. Ebben az értelemben a trisolarisiak akaratlan „stratégiai megtévesztése” igencsak sikeresnek bizonyult.

Az idegenek flottájának csak azután sikerült elfognia a szondát, hogy Luo Ji bevezette a stratégiai elrettentést. Addigra a Föld és a Trisolaris viszonya ingatag erőegyensúlyba merevedett. Miután a sophonok sok évig tartó gátlóereje megszűnt, a Föld hirtelen ugrásszerű technológiai fejlődésen esett át, a Trisolaris előnye ugyanakkor napról napra fogyatkozott. Az idegenek első számú célpontja a stratégiai megtévesztés terén már nem valami ismeretlen faj volt, hanem maga az emberiség. És bár a Földön még élt néhány spirituális örököse az FTM-nek, azaz a Föld-Trisolaris Mozgalomnak, akik hajlandóak voltak a Trisolaris érdekében cselt szőni, a trisolarisiak nem akartak az emberek szeme láttára trükközni, és ezzel az univerzális sugárzást megkockáztatni. Így hát Yun Tianming szondázása és megfejtése minden eddiginél fontosabbá lépett elő.

Az idegeneknek mintegy tíz földi évükbe telt, hogy kielemezzék Tianming agyának alapszerkezetét. Ha figyelembe vesszük hatékonyságukat – amely messze túlmutatott az emberekén –, akkor eredményeik felértek egy évszázados emberi kutatással. Az elfogott agynak szimulált testet terveztek, hogy megtapasztalhassa a látást, hallást, tapintást, ízlelést és szaglást, majd annak tanulmányozásába fogtak, hogyan jönnek létre és hogyan továbbbítódnak benne az érzékszervi benyomások.

Ezután az idegenek megpróbálták értelmezni a Tianming memóriájában rejlő információkat. Ennek érdekében a trisolarisiak stimulálni kezdték a férfi agyának beszédközpontját a kellő pillanatokban, hogy mondja el nekik, mi az, amit lát, hall, gondol és így tovább. Bár még mindig nem tudták közvetlenül olvasni a gondolatait, különböző stimulusokkal próbálkozva megtanulták, hogyan kell tetszés szerinti információt tölteni Tianming agyába, majd pedig a férfi elbeszélése révén figyelték a reakcióit.

Kezdetben nagyon óvatosak voltak kísérleti alanyukkal, a kísérletek pedig szelídek és visszafogottak maradtak. Mi több, gyakran tetszetős képeket és megnyugtató jeleneteket közvetítettek feléje. E kísérletek illuzórikus emlékeket hagytak maguk után a férfi elméjében, mintha álmokat látott volna az űr sötétjét átszelő, hosszú repülése során. De ahogy megismerték agyának minden részletét, próbálkozásaik egyre durvábbak és erőszakosabbak lettek. Nem egyszer az idegösszeomlás szélére kergették Tianminget, de már eleget tudtak róla ahhoz, hogy az utolsó pillanatban leálljanak, és vegyi anyagokkal lenyugtassák a férfit, hogy az magához térhessen.

Bár már viszonylagos pontossággal képesek voltak megfejteni a gondolatait, felfedezték, hogy mivel minden egyén neurális topológiája más és más, amit Tianmingről megtudtak, az csak nagyon alapvető szinten lesz alkalmazható más emberekre. Az általuk megismert, magas szintű gondolkodásért felelős idegi szerkezetek és mintázatok egyedül a férfira jellemzőek. A trisolarisiak álma, hogy minden emberi lény gondolatait kiolvassák, elérhetetlen maradt.

Így az érzékletek és emlékek egyéni jellege megőrizte az emberi gondolkodás feketedoboz-jellegét. Ha az idegenek hozzáfértek volna több ezer, vagy több millió kísérleti alanyhoz, akkor

alighanem áttörhették volna ezt a korlátot is. De sajnos csak Yun Tianming állt a rendelkezésükre.

Mégis, hatalmas eredményeket értek el ezzel az egyetlen aggyal is.

Hét további földi év telt el Tianming agyának megfeszített vizsgálatával, mire a trisolarisiak megalkották a szerv első digitális modelljét. E modell kvantumszinten tartalmazta a férfi elméjének minden adatát, és szimulálni lehetett általa az alapvető gondolatokat is. Miután e digitális agyból kitörölték a „fölösleges” emberi érzéseket és a valahová tartozás képzetét, megtöltötték a saját adataikkal, abban reménykedve, hogy az így kapott gépezet képes lesz cseleket és terveket szőni a Trisolaris javára. A találmányt „felhő-számítógépnek” nevezték el, mivel felhők módjára takarta el az igazság fényét, és azért is, mert Yun neve kínaiul „felhőt” jelent.

Ez igen érdekes következménnyel járt. Ahogy a Trisolaris civilizációja egyre kommerszebbé vált, Tianming digitális szimulációját a fogyasztói társadalom is használni kezdte. Az idegenek ráépítették e felhő-számítógépeket a gondolkodást végző szervükre, és arra használták őket, hogy álcázzák valódi gondolataikat, ez által olyan képességekre tegyenek szert, amelyek a közönséges trisolarisiak számára lehetetlenek.

Például a faj párosodási időszakában egy hagyományos beszélgetés akár így is hangozhatna:

– Kedves első-nembéli egyed, ez a szerény második-nembéli egyed testünk egyesülésére vágyakozik – a felajánlkozó trisolarisi ekkor vágyat kifejező integető mozdulatokat végez a csápjaival. (Az emberekhez hasonlóan ez a faj is két nemre oszlott, bár nemeik teljesen más jellegűek, mint az embereké.)

– Menj innen, te ronda lény! Pusztá látásod is arra készítet, hogy fekáliát bocsássak ki! – ezzel a másik trisolarisi rendkívüli undort jelző gondolathullámokat küld szét.

A második egyed ily őszintesége gyakran durva verekedéshez vezet, pedig e szerencsétlen helyzetet egyik fél sem kívánja. A felhő-számítógép feltalálása azonban lehetővé tette, hogy a nem érdeklődő trisolarisi kevésbé közvetlen választ adjon.

– Köszönöm! Csodálatos vagy. De nem hiszem, hogy elég jó lennék neked.

Mire az ajánlattevő fél elégedetten és büszkén áll tovább, talán még boldogabban, mintha párosodhatott volna.

Ez vitán felül sokat javított a trisolarisi társadalom helyzetén, a technológia néhány más alkalmazási módja azonban már nem tűnt ilyen csodálatosnak. Hazugságok hiányában, valamint a faj csaknem fotografikus memóriájának hála, a bolygón nem létezett olyan, hogy készpénz. A legtöbb üzleti tranzakciót még csak nem is könyvelték, egyszerűen csak közölték egymással a kívánt árakat és a fennálló egyenlegeket. Egy tipikus trisolarisi vásárlás, ahogy alatt szerepel, gyakorlatilag elképzelhetetlenül hangzik az emberi lények számára:

– Szeretném megvásárolni ezt a gyors üzemű dehidrálót. Jelenleg 12 563 kreditem van. Fizetek neked 231 kreditet, így marad 12 332 kreditem.

– Rendben. Nekem eddig 73 212 kreditem volt. Kaptam tőled 231 kreditet, így 73 443 kreditem lett.

– Rendben. Most elveszem a gyors üzemű dehidrálót, és távozom.

Valójában az üzletekben nem zajlottak ilyen körülményes beszélgetések. A két fél egyszerűen átsugározta egymásnak a

számításait, és érzékelték a másik fél egyenlegének változását. Ha valaki tévedett, a másik azonnal helyesbítette. A felhő-számítás azonban lehetővé tette, hogy álcázzák a valódi gondolathullámaikat, és hamis eredményeket közöljenek. Egy szegény trisolarisi, akinek nem volt pénze luxusra, milliárdosnak hazudhatta magát, és bármit is vásárolt, az egyenlege sosem csökkent. Hasonlóképpen a kereskedők is állíthatták, hogy a legegyszerűbb termékeik is különleges, magas színvonalú áruk, és felsrófolhatták az áraikat.

A felhő-számítás népszerűsége kevés híján a trisolarisi gazdaság teljes összeomlásához vezetett. Végül a kormány kénytelen volt betiltani a gondolkodó-szervbe épített felhő-számítógépeket, azonnali dehidratáció és elégetés terhe mellett. Még felhő-detektorokat is felszereltek különféle helyeken. Végül a piaci rend helyreállt.

De még ha a felhő-számítógépet nem is lehetett közvetlenül integrálni a trisolarisi gondolkodásba, az átlag trisolarisi élvezte, ha elbeszélgethetett egy Yun Tianming agy-imitációval. Ha kompenzálták az emberi gondolkodás viszonylagos lassúságát és hangsúlyos feledékenységét, akkor az ember nem számított ostobának egy trisolarisihoz képest. Mi több, az emberi elmének volt néhány olyan tulajdonsága is, amelyet egy trisolarisi nem tudott utolérni. A megtévesztés képességén túl az emberek érzékenyek voltak környezetükre, kíváncsiak voltak, jó volt a képzelőerejük és kreativitásuk – kiszámíthatatlanul jó. Bizonyos értelemben az emberi faj – konkrétan pedig Yun Tianming – gondolkodásának megfejtése volt az elrettentés korának végén lezajló trisolarisi technológiai forradalom kulcsa, és ez vezetett a görbületi meghajtás feltalálásához.

Ez volt a valódi oka annak, hogy a trisolarisiak megbecsüléssel és őszinte hálával fordultak Yun Tianming felé. Így hát később,

amikor kimutatta hűségét a bolygójuk iránt, nagyon előkelő státuszra tett szert társadalmukban.

Mindazonáltal a felhő-számítás rövidesen elégtelennek bizonyult a trisolarisi stratégiai célok közvetlen előremozdításához. A második generációs szimulált Tianming-agyak már olyan digitális modellek voltak, amelyek felbontását kvantumszinten definiálták. De amint Hines is rá kellett jöjjön még az időszámítás korában, az emberi gondolkodást befolyásolja a kvantumszintű bizonytalanság. A trisolarisiak sem tudták lemásolni Yun Tianming agyi tevékenységét kvantumszinten, így nem is válhattak az emberi gondolatok uraivá. Ahhoz, hogy a valódi emberi gondolkodás bonyolultságát és finomságait elérjék, egy valódi emberi agyra kellett támaszkodniuk.

Így a kísérleti felhő-számítógépek három nemzedéke után el kellett fogadniuk, hogy a szimuláció nem megoldás. Kiegyeztek hát az utolsó megmaradt lehetőségben: felébresztik Tianminget örök álmából, és kényszerítő vagy meggyőző eszközökkel ráveszik a Trisolaris szolgálatára.

*

Yun Tianming itt szünetet tartott elbeszélésében. AA feszülten meredt rá.

– És te... te belementél? – kérdezte visszatartott lélegzettel, mert attól félt, hogy a válasz lerombolja reményeit.

A férfi a fejét rázta, ám AA mégsem könnyebbült meg teljesen. Megsejtette a választ: Tianming először tiltakozott, de a folyamatos, kreatív kínzás hatására végül megadta magát. A nő

tudta, hogy van egy határa annak a szenvedésnek, amit a lélek még elvisel, és nem volt olyan naiv, hogy megvesse ezért a másikat. A szíve mélyén azonban nehezebbre esett elfogadni, hogy szerelme felelős az emberi faj pusztulásáért. Nem akart többet hallani.

– Fázom – jegyezte meg dideregve, és maga köré fonta a karját. – Miért nem megyünk vissza az űrhajóba? – A nap már lement, és a fekete térség baljós csillagfénye világította meg az eget. A hőmérséklet meredeken zuhant, AA-n pedig egy szál ruha sem volt.

Nem is olyan rég még örömmel fogadták a Kékség nyarát. A helyi klímáról alkotott első becsléseik kissé tévesek voltak. A bolygó rendkívül excentrikus pályája miatt a leghidegebb évszakban a felszín csaknem kétharmada a földi Antarktiszhoz hasonló állapotba került, a legmelegebb időszakban viszont a meleg egyes területeken elérte az 50 Celsius-fokot is. Mivel ezt másképp nem lehetett elviselni, mindketten úgy döntöttek, hogy mellőzik a ruházatot, és úgy élnek, mint a bűnbeesés előtti emberpár. De a bolygón gyorsan váltották egymást az évszakok, és egy pár vihart követően eljött a hűvös ősz.

Tianming elcsavart egy gyűrűszerű ékszert az ujján – ez volt az egyetlen tárgy, amit viselt. Azonnal megjelent körülöttük egy három méter sugarú védőmező. Ezen belül a hőmérséklet gyorsan kellemes szintre melegeedett. AA nem látott nyilvánvaló hóforrást. Szárazon elmosolyodott. Az elrettentés korában az emberek is képesek voltak hasonló pontossággal manipulálni az erőtereket, és ilyesféle technológiákat használtak arra is, hogy életre alkalmas légkört tartsanak fenn a világűrben, fizikai korlátok használata nélkül. Csakhogy az emberiség ehhez hatalmas nagy gépeket használt, amelyek rengeteg energiát fogyasztottak, Yun ellenben egy szál gyűrűvel az ujján megoldotta az egészet.

Nem tudta, hogy a férfi honnan szerezte fejlett eszközeit, amelyeket magával hozott a bolygóra. Bár az ő hajója sem tudott kitörni a fekete térségből, gyakorlatilag minden más szükségletüket kielégítette. Párosuk még ezen a kihalt bolygón is olyan relatív kényelemben élt, amely vetekedett a Naprendszer viszonyaival.

Pár nappal korábban, amikor épp a tóban fürödtek – a víz ugyan tartalmazott fémes nyomelemeket, de erre elég biztonságos volt –, eszébe jutott az, amikor ő és Cheng Xin régi, szilárd szappanokkal kísérleteztek. Elmesélte az esetet Tianmingnek is, majd félig-meddig viccből hozzátette:

– Ó, bárcsak rátehetném a kezem egy édes illatú fürdőszappanra! Hát nem esne jól egy habfürdő?

Persze nem gondolta komolyan, de meglepetésére Tianming visszament a hajójára, és pár perc múlva odadobott neki egy szappant. Annak az illata még erősebb volt, mint azé, amit a múzeumban talált évszázadokkal ezelőtt. El sem tudta képzelni, hogy a férfi honnan szedte.

Ott volt még a miniatűr univerzum is, amit Tianming Cheng Xinnek szánt ajándékba. AA a saját szemével látta lebegő, négyszögletű körvonalait. Bár sosem lépett be e világba, már a gondolata is szinte felfoghatatlan találmánynak tűnt számára. Egy apró, önmagába zárt univerzum, amely az őt körülvevő, nagyobb valóságtól függetlenül létezik? Hogyan birtokolhattak a trisolarisiak ilyen fejlett technológiát? Ha lett volna ilyenjük, akkor nem aggódtak volna a bolygójuk pusztulása miatt: ha átköltöznek egy miniuniverzumba, azzal minden gondjuk megoldódik. Akkor viszont hogy került ez a csoda Yun Tianming kezébe?

– Már nem fádom – gondolta meg magát. – Nem folytatod? Jobb, ha mindentől megszabadulsz! Bármilyen is lesz, én melletted maradok.

A férfi elmerengve égneke emelte az arcát. Csak hosszú idő elteltével szólalt meg újra:

– Mesélek neked arról a napról, amikor felébredtem. Ezt sosem fogom elfelejteni.

*

Tianming arra ébredt, hogy egy ágyban fekszik.

Teste volt.

Biztosan klón, döbbsent rá. Ebben a testben nem voltak rákos sejtek, ő pedig egészségesebbnek és erősebbnek érezte magát, mint amilyen a Földön volt. Körülötte mindent automatizáltak; egy trisolarisít sem látott. Talán a földönkívüliek azért nem akarják felfedni magukat előttem, nehogy ijesztően idegen külsejük gátat vessen az érdemi kommunikációnak.

Felkelt, és szemügyre vette a szobát. Látott egy ajtót, ami nem volt bezárva. Pillanatnyi tétovázást követően kitárta, átlépett rajta, és egy kertben találta magát. Az időszámítás korából jól ismert kép vette körül: nyílt gye, keskeny patakon átívelő híd, egy sziklából kirakott alakzat, egy kis pagoda... a trisolarisiek az alapján másolták le őket, amit a Földről tudtak. A kertet magas fal vette körül, ami elzárta előle a további kilátást. A tiszta égen bárányfelhők sodródtak, a nap fényesen és melegen ragyogott.

Úgy okoskodott, hogy ez mind egy trisolarisi hajó része lehet, amelyet kényelmes ketreccé alakítottak a számára. Az ég bizonyára holografikus kivetítés eredménye. De hogyan akarnak az idegenek kommunikálni vele?

Ekkor egy felirat jelent meg az égen: „Kedves Yun Tianming úr, üdvözljük a világunkban!”

Az üdvözlés, amely a trisolarisiak első mondata volt hozzá, mehökkentette. De megőrizte hidegvérét, és bólintott.

– Hogy vagytok? – kérdezte.

„Jól – válaszoltak, majd az idegenek rögtön a tárgyra tértek. – Azért ébresztettük fel, hogy segítsen nekünk megtervezni a Föld meghódítását.”

Szóval így.

Tianming szája szeglete körmönfont mosolyra görbült. A kérdés nem lepte meg teljesen. Már az ENSZ-ben, amikor nem volt hajlandó hűségesküt tenni az emberi fajnak, sejtette, hogy egyszer eljőhet ez a pillanat. Ideje döntést hoznia.

– Miért árulnám el a fajomat? – kérdezte fagyosan.

„A fajok közötti különbségek nem képviselnek áthidalhatatlan szakadékot. A Földön már sokan hűséget esküdtek nekünk anélkül, hogy erre kértük volna őket.”

– Sajnálom, de súlyos tévedésben vagytok, ha engem egy kalap alá vesztek az FTM szárnalmas, gyáva férgeivel.

A trisolarisiak válasza nem mutatott érzelmeket.

„Mind tudjuk, hogy a Föld nem bánt jól önnel. Nem véletlen, hogy eljutott közénk. Társadalmunk az utóbbi években már nagy

eredményeket ért el az ön agyának és elméjének tanulmányozása révén, neve pedig igen jól cseng Trisolaris népe számára. Ha beleegyezik, hogy segít nekünk, ön lesz a bolygó legelismertebb polgára, csak a princeps kapna több privilégiumot önnél. Megértjük, ha az anyagi javaink nem érdeklik, de amint megérkezik flottánk a Földre, az egész bolygó minden erőforrása a rendelkezésére áll, és megkaphatja, bármire is vágnak az emberi lények.”

– Mit kezdjek én azzal, ha az emberiséget kiirtjátok? – kérdezte Tianming gúnyosan.

„Nem pusztítunk el minden embert, a fajuk mindenképpen megmarad. A tudományos kutatás már önmagában is szükségessé teszi, hogy egy kisebb létszámot megkíméljünk, mondjuk a néhány százezertől néhány millióg terjedő intervallumban. Elkülönítünk nekik egy rezervátumot a bolygón, ön pedig a teljhatalmú uralkodójuk lesz. Fejlett technológiánk segítségével jobban fog élni, mint bármely király vagy császár a világuk történelme során.”

Mivel a trisolarisiak nem tudnak hazudni, Tianming tudta, hogy az ajánlat őszinte.

– És ha visszautasítom? – kérdezte.

„Azt sajnálattal hallanánk. De nem teszünk önnel semmit... csupán visszaküldjük, hogy tovább álmodja az álmainkat.”

Tianming nem tudott úrrá lenni remegésén. Tudta, mit jelent ez az ígélet: egy végtelen rémálmot, amelyből nincs ébredés. Ez pedig sokkal rosszabb, mint bármely fizikai tortúra, amit kiagyalhatnának.

Eleget hallott. Miért élne továbbra is egy, a fejében létező pokolban? Embertársai kedvéért? Mi az az emberiség? Ők

rángatták ki az eutanázia csendességéből, ők vágták ki az agyát, ők fagyasztották le egy űrszondában, majd ők küldték ki ide, ahol a halálnál is rosszabb sors vár rá. Miért is törődne velük?

E sötét gondolatok végigszágulhattak az elméjén, és követelték, hogy ne legyen ostoba. Tianming tudta, hogy az idegenek türelmesen várják a választát.

– Sajnálom, de nemet kell mondanom – szólalt meg. Maga sem tudta, miért választotta az ellenállást. Tudta, hogy nem érzett volna büntudatot, még akkor sem, ha a Földön minden emberi lény elátkozza a nevét. Olyan teher volt ez, amelyért eleve nem lett volna szabad felelőssé tenni őt. Nem kötelességtudatból tagadta meg az együttműködést, pusztán valami anakronisztikus nemességéből kifolyólag.

Ha megőrzi szabad akaratát, ha megtagadja a rabszolgalétet, ha megvetően felel a csábításra ugyanúgy, mint a fenyegetésre – akkor megmarad a minden emberi lényre jellemző méltósága és büszkesége. Ezt pedig a trisolarisiak, akiket a mindenek feletti túlélés filozófiája mozgat, sosem érthették meg, de talán nem is akarták.

„Több időre van szüksége, hogy átgondolja ajánlatunkat? Észrevettük, hogy az embereknek láthatóan több időre van szükségük a fontos döntések meghozatalához.”

– Fölösleges – felelte Tianming.

*

...nem tudta biztosan, mennyi idő telt el.

Egy fákkal szegélyezett ösvényen találta magát, körülötte aranysárga levelek hullottak. Ősz volt, a helyszín pedig a régi egyetemi kampusza szívében elterülő füves terület. A fűn néhány diák üldögélt és olvasgatott; a távolban egy párocscsa ölelte egymást szorosan; a gyepterület melletti kosárpályán egy csapat atléta játszott, drukkolva és kiabálva... Tianming különösebb cél nélkül indult el az ösvényen. Úgy vélte, neki is diáknak kell lennie, de túlságosan is meg volt zavarodva ahhoz, hogy átgondolja, hogy került vissza ide.

Az egész világ mintha kivilágosodott volna, amikor az ösvény végén ismerős alak tűnt fel, és fokozatosan nőtt egyre nagyobbra, ahogy fogyott köztük a távolság: egy fiatal nő halványsárga széldzsekiben. Mosolyogva állt meg a férfi előtt.

– Hát eljöttél – szólalt meg.

Tianming kihallotta Cheng Xin hangjából a kedvességet. Figyelte, ahogy a nő karon fogja, és úgy dől neki, mintha szeretők lennének. Elképedt. Mikor... hogyan...

Szeretet és gyengédség öntötte el a férfi szívét, de azonnal rájött, hogy ez túl tökéletes, túl édes ahhoz, hogy valódi legyen. Egész testében megremegett, ahogy tudatosult benne: ez csak egy újabb álom, egy újabb rettenetes kínzássorozat bevezetője.

– Ne! – kiáltott fel. De nem ébredt föl. Cheng Xin csodálkozva meredt rá.

Tianming idegesen nézett körbe. Vajon megnyílik az ég, és vér zuhog a földre? Vagy beszakad a talaj a lába alatt? A körülöttük lézengő diákok zombivá változnak, hogy megtámadják mindkettejüket? Vagy ha már itt tartunk, Cheng Xin változik csomós hajú múmiává, netán vérző kelésekkel borított testű szörnyeteggé? Mindkettejüket eltemetik élve, vagy hidegvérrel

lemészárolják őket? Miféle gonosz rettenet vár rájuk e paradicsomi álomban?

– Mi a baj, Tianming? Jól érzed magad? – kérdezte a nő aggodalmasan.

A férfi belenézett annak tiszta, ártatlan szemébe; el sem tudta képzelni, milyen megpróbáltatásoknak és kínzásoknak fogják alávetni szerelmét. A földre rogyott, nem bírta tovább „életének” e kiforgatott verzióját.

– Hagyd abba! Kérlek! Ne kelljen többet álmodnom! Én... együttműködöm. Hallasz engem?!

Hirtelen minden eltűnt körülötte. Tianming ugyanabban az ágyban fekve találta magát, ahol korábban is felébredt. Izzadságban úszott a teste.

– Csak egy dolgot kérek – mondta. – Minden éjjel Cheng Xinnel akarok álmodni. De boldogan, nem rémálmok között.

„Ez semmi gondot nem jelent”, felelték a trisolarisiak egy levegőben lebegő felirattal. A férfi elképzelte a kivetítés mögött álló lények arcán a földönkívüli gúnymosolyt: Te csak egy rovar vagy. Nem számít, mennyit kapálózol, végül mi győzünk.

*

Bár itt szünetet tartott elbeszélésében, Tianming továbbra is az emlékeibe merült. Ai AA hátulról átkarolta, és ezt suttogta:

– Nem a te hibád. Tényleg nem. – Ám mégsem tudta elrendezni magában saját, bonyolult érzéseit; szívében növekedésnek indult a rémület és a keserűség.

A hős, akit istenített, ugyanolyan sérülékenynek bizonyult, mint bármely közönséges ember.

– Nem olyan egyszerű ez – mosolyodott el Tianming szárazon.

*

Miután megegyezésre jutottak, az idegenek átadtak Yun Tianmingnek minden adatot és referenciát, amit csak kért. Összességében annyi információt kapott, mint egy nagy könyvtár egész tartalma. Miután egy darabig tanulmányozta a fájlokat, a férfi elmagyarázta, milyen bonyolult feladat lesz segíteni a trisolarisiaknak, hogy megtévesszék az emberiséget, neki pedig időre van szüksége, hogy átgondolja.

Az idegenek békén hagyták. Tianming fel-alá masírozott mesterséges élőhelyén, csak időnként ült le pihenni. Kertjében egy hétszintes pagoda állt, ő pedig felmászott a tetejére, hogy gondolatokba merülve, magaslati nézőpontból vegye szemügyre világát.

Másnap újra visszatért az építmény csúcsára, és egy jó órát üldögélt ott. A trisolarisiak nem zavarták. Arra a következtetésre jutott, hogy a lények talán lazítottak a megfigyelésén.

A harmadik napon ugyanúgy felment a pagodába, mint eddig, de amikor felért a tetőre, átvette magát a korláton, és zuhanni kezdett a több mint húsz méterre fekvő föld felé.

Előre átgondolta az egész eseménysort: a kezdeti, tagadó választ, az álomban történő megadást, az álom után következő együttműködési javaslatot; megtévesztésének célja saját halála volt. A gravitáció itt hasonló volt a földihez, ő pedig hosszan és alaposan elgondolkodott rajta, honnan ugorjon le. Most fejjel előre gyorsult a talaj felé, és amint betörik a koponyája, szét fog loccsanni az agyveleje is. Nem számít, milyen fejlett a trisolarisi technológia, gyanította, hogy ezt a széttört tojáshoz nem tudják összerakni. Csak attól félt, hogy talán képesek lesznek egy olyan erőteret generálni a levegőben, amely megakadályozza, hogy földet érjen.

Így hát miközben a föld egyre közelebb ért hozzá, és kitöltötte a látómezejét, alig maradt ideje, hogy átvillanjon rajta a megkönnyebbülés öröme, mielőtt minden elsötétült. Tianming lett a világtörténelem legboldogabb öngyilkosa.

*

– Na, és hogyan támasztottak föl? – kérdezte AA remegő hangon. Annak tudata, hogy Tianming túlélte az öngyilkossági kísérletet, nem tudott elúzni róla valami névtelen retteget.

– Fölébredtem, és sértetlenül ott találtam magam a szokásos szobában. Minden visszaállt a kiindulópontra – válaszolta a férfi.

– Hogy... hogy lehet ez? Úgy érted... ó – érzett rá a nő az igazságra.

– Így van. Sosem ugrottam le a pagodáról. – Tianming arcáról öngúny sugárzott. – Nem is volt pagoda, se „ébredés”, se klóntest. Az egész nem volt más, mint egy újabb álom, amit a trisolarisiak

fecskendeztek az agyamba. Nem izgatta őket, mint tesztek, hiszen nem is voltam valódi veszélyben. Nem szándékos megtévesztés volt ez a részükről; csak azért nem tájékoztattak a részletekről, mert nem gondolták lényegesnek. Bár pusztán kényelemből kommunikáltak velem egy álmon keresztül, később azért elmondták, mennyire lenyűgözte őket a megtévesztési kísérletem, amelyet öngyilkosság követett, ők ugyanis sosem agyaltak volna ki hasonlót. Ha valóban feltámasztottak volna egy klóntestben, akkor valószínűleg nem tudtak volna megállítani. Ez is csak megerősítette őket a hitükben, hogy én vagyok a megfelelő ember a stratégiai megtévesztés véghezvitelére. Ironikus, nemde?

Ezek után az akaratok csatája kiéleződött köztem és az idegenek közt. Mivel megtagadtam az együttműködést, mindenféle kegyetlen rémálmod találtak ki a megbüntetésemre. Ha már nem bírtam tovább, beleegyeztem, hogy segítek nekik, aztán kiagyaltam valami kifogást, hogy késleltessem őket, vagy rossz ötleteket adtam nekik. Na persze ezek a trükkök egyre nehezebbé váltak, mivel a trisolarisiak olyan régóta tanulmányozták az agyamat, hogy gondolataim relatíve sokkal átláthatóbbakká váltak számukra, mint más embereké. A megtévesztésük egyre több gondot okozott.

Másfelől azonban az elmém egyre ellenállóbbá vált a különféle rémképekkel és szellemi kínzásokkal szemben; még azt is megtanultam, hogyan írjam felül tudatosan a belém táplált fizikai fájdalomérzet egy részét. Végül belefáradtak a macska-egér játékba, és elhatározták, hogy megkerülik a beleegyezésemet, és közvetlenül használják fel az agyamat.

– Közvetlenül használják az agyadat? – visszhangozta AA.

Tianming elmagyarázta neki, hogy az emberi agy bizonyos fókig nem más, mint egy problémamegoldó gépezet. Ha stimulálják, kiszámítható módon reagál. Számos agyi folyamat nem igényel

tudatos közreműködést. Közismert, hogy sok fontos kognitív folyamat tudat alatt megy végbe, a tudat csupán felügyeli, tárolja, rendszerezi, finomítja ezeket, és más kiegészítő funkciókat végez. Kétségtelen, hogy ha valaki nem hajlandó az együttműködésre, az tudatosan megzavarhatja e tudatalatti folyamatok nagy részét. Ahhoz, hogy Yun Tianming agya tudatalatti szinten szolgálja őket, a trisolarisiak óvatosan leválasztották a tudatát az elméje többi részéről, majd számítógépek irányítása és ellenőrzése alá vonták mindazt, ami kognitív funkcióiból megmaradt.

Próbálkozásuk azonban kudarccal végződött. Az idegenek felfedezték, hogy egy számítógép sem helyettesítheti a tudatosság önreflexív és finomító szerepét, főleg nem egy trisolarisi modell, amely eleve nem passzol az emberi gondolkodáshoz. A trisolarisiaknak Tianming egészét kellett a szolgáljukká tenniük, a férfi tudatos akaratát is beleértve.

Így hát más módszerekhez folyamodtak, hogy legalább a kooperáció látszatát kikényszerítsék belőle. Például drogokkal hallucinációkat idéztek elő az agyában, így próbálták kikérdezni, milyen ötletei vannak a stratégiai megtévesztésről. Tianminget azonban zavarodott és szétszórt lelkiállapota megakadályozta abban, hogy használható válaszokat adjon.

Azzal a technikával is megpróbálkoztak, amelyet a férfi később „léleksokk terápiának” nevezett el. Ez azzal járt, hogy kérdéseket sugároztak Tianming agyába, és rákényszerítették, hogy arra gondoljon: hogyan felelné meg őket. Valahányszor ellenállással próbálkozott, agyközpontja egy meghatározott jelet bocsátott ki, ami „léleksokkot” váltott ki benne, egy intenzív stimulust, amely rendkívüli lelki kínokat és fizikai fájdalomérzetet okozott. A trisolarisiak így remélték eltávolítani a negatív kondicionálással szembeni ellenállását.

E módszerrel kezdetben némi sikert is elértek. Idővel azonban Tianming elsajátított bizonyos szellemi technikákat, amelyek a

jóga és a csan buddhizmus gyakorlóinak is ismerősek lehetnek. Ahelyett, hogy aktívan ellenállt volna a támadásnak, a férfi kiűrtette az elméjét. Azzal, hogy nem gondolt semmire, sikerült létrehoznia elméjében egy rejtett rekeszt, ahol bizonyos gondolatai zavartalanul folytatódhattak. Ezenfelül szinte emberfeletti fájdalomtűrést fejlesztett ki magában, hogy összeomlás nélkül kibírja a trisolarisiak kínzásait.

Tény, hogy az átlagember csak egy kis részét használja ki agyi potenciáljának, de a kegyetlen idegenek akaratlanul is rákényszerítették Tianminget, hogy elméje végtelen lehetőségeinek egyre nagyobb részét aktualizálja. Az ismétlődő, mindent beleadó támadások dacára a lélek ezen epikus küzdelme során a technológiai téren sokkal fejlettebb trisolarisiaknak nem sikerült betörniük abba az erődbe, amelyet a férfi saját elméjében emelt, így el kellett ismerniük a vereséget.

*

AA most már végképp nem értette.

- Ha a trisolarisiak nem tudták meghódítani az elmédet, akkor végül miért adtad meg magad?
- Szerinted mi a sikeres hazugság kulcsa? – kérdezett vissza Tianming.
- Mondjuk... – tétovázott a nő –, ha odafigyelsz a részletekre? Vagy talán ha megérted a másik fél pszichológiáját?
- Nem. Az őszinteség. Az olyan őszinteség, amiben még maga a hazudó fél is hisz – sóhajtotta a férfi.

A trisolarisiak nem voltak mind egy véleményen. A találkozás az emberi civilizációval gyökeréig rengette meg társadalmukat. Az elrettentés korának első éveiben, amikor Tianming saját lelkéért küzdött az idegenekkel, azok társadalmában is lezajlott egy soha azelőtt nem látott krízis. Az elrettentési rendszer megteremtése után a Föld meghódításának álma elérhetetlenné vált számukra, a vereség érzése pedig társadalmi instabilitáshoz vezetett. A földi kultúra népszerűvé válása és a felhő-számítás megjelenése pedig tovább rombolta a hagyományos trisolarisi civilizáció alapjait. A lázadás szikrái fokozatosan terjedni kezdtek, mind a bolygón, mind az idegenek űrflottájában. Nem sokra rá pedig lecsapott rájuk egy váratlan kaotikus kor, amely a társadalom összeomlásához, és a Trisolarisi Forradalom zavargásaihoz vezetett.

Mivel annyira zord természeti viszonyok között éltek, a stabilitás volt az idegenek politikai filozófiájának mindent felülíró célja. Egész történelmük során alig néhány olyan esemény fordult elő, amelyet valódi forradalomnak nevezhetnénk. Még ha meg is jelentek a lázadás csírái, a trisolarisiak ugyebár képtelenek voltak hazudni, ezért a titkos tervekhez és föld alatti társaságokhoz hasonló forradalmi technikák nem álltak rendelkezésükre – lehetetlen volt számukra lázadó gondolatokat dédelgetni, és azokat elrejtteni, így pedig gondolatbűneik miatt már jóval azelőtt elítélték őket, hogy megvalósulhattak volna. Csak azután jöttek rá, hogy egyáltalán létezhetnek a status quo megváltoztatására törekvő titkos szervezetek, amikor már találkoztak az emberekkel.

Most azonban rendelkezésükre állt a felhő-számítás. És bár e gépeket az átlagpolgárok számára betiltották, a kormányzati kutatóintézetek és a katonaság még mindig birtokolt néhányat. A forradalmárok kihasználták ezek megtévesztési képességeit, így egészen addig rejtve maradtak, amíg beköszöntött a stabil és a kaotikus kor közötti instabilitás időszaka; ekkor zendülést

robbantottak ki, amely gyorsan ellenőrizhetetlenné dagadt. A forradalom akkora siker volt, amekkoráról nem is álmodtak volna, az uralkodó elit ugyanis teljesen felkészületlennek bizonyult, a régi rend pedig egyik napról a másikra összeomlott.

A lázadók megbuktatták a régi princepsét és a Trisolaris nemességét, valamint feladták a Föld elleni stratégiai ellentámadás tervét. Az új kormány romantikus ábrándokat dédelgetett az emberi civilizációt illetően, az új vezetők pedig békét kívántak a két faj között, amiért cserébe a Naprendszer egy másik bolygóján akartak új otthont létrehozni maguknak. A valós idejű sophon-kommunikáció révén átvették a trisolarisi flotta irányítását is. Bár a flottában a háborúpártiak voltak többségben, akik a Föld meghódítását és az emberiség kiirtását preferálták volna, engedelmeskedtek az új kormányzat parancsainak. Az engedelmesség ösztönös reakciója volt a legtöbb trisolarisnak, hiszen nem volt szokásuk egyvalamit mondani, és másvalamit tervezni.

Kétségtelen, hogy míg a trisolarisi hajón élt, Tianming csak korlátozott információkhoz jutott a forradalom részleteit illetően, de gyorsan ráérezett, hogy valami mintha megváltozott volna fogvatartói között. A kínzások előbb ellazultak, majd megszűntek. Egy idő után a trisolarisiak újra felvették vele a kapcsolatot, és tájékoztatták, hogy otthoni bolygójukon változások zajlottak le. Most már azt kérték tőle, hogy verjen hidat a két nép között, bizalomra és barátságra törekedve.

– Várj egy percet! – kiáltott fel ekkor AA. – Ez csak trükk lehet! Te hittél nekik? – Bár a nő egykor hitt a trisolarisiak „barátságos” természetében, e hite teljesen romba dőlt, miután megtapasztalta a Föld idegenek általi meghódítását. Most már semmiben nem bízott, amit a trisolarisiak mondtak.

– Nem, nem volt trükk – rázta a fejét Tianming. – Ha képesek lettek volna ilyen bonyolult tervet szőni, akkor az én

szolgálataimra már nem is lett volna szükségük. Ha ekkor hittem volna nekik, talán tényleg segíthettem volna abban, hogy a két nép békében éljen egymás mellett. De a történelem tele van váratlan fordulatokkal és ironikus csavarokkal... és én kihagytam a lehetőséget.

Akárcsak AA az imént, a trisolarisi hajón Tianming sem volt képes hinni az idegenek őszinteségében, így továbbra is megtagadta az együttműködést. A trisolarisiak ezúttal hagyták, hadd aludja tovább hosszú álmát, mivel a forradalmat követően számos problémával kellett megküzdeniük. Nem kínozták mesterséges rémálmokkal, és nem is ébresztették fel. Így hát a férfi tovább élt a maga álomvilágában, és fogalma sem volt róla, mennyi szubjektív időt élt végig. Lehetett úgy kétezer év, de talán öt- vagy tízezer is.

– És mennyi volt igazából? – kérdezte AA.

– Álmodban a szubjektív időérzékelés sokkal gyorsabb, mint ébren. Ha még hozzávesszük azt is, hogy nincsenek benne olyan objektív időjelzők, mint például a napkelték és napnyugták, akkor tényleg nem tudom megmondani. Igazából talán húsz év telhetett el a való világban, de nekem több ezernek tűnt. Az egyik álmomban megalapítottam egy egész civilizációt, és végignéztam, ahogy felemelkedik, majd elbukik...

– Több ezer évre bezártak az álmaidba? De... ez még kegyetlenebb, mint az életfogytiglan! – dühöngött a nő.

– Szó sincs róla – felelte Tianming. – Ezt a hosszú álmod életem legboldogabb időszakának tartom. Senki sem zavart, amíg a saját elmémben léteztem. Ilyen boldogságot még a Földön sem élvezhettem soha.

Miután annyi éven át voltam a trisolarisiak lelki kínzásainak tégelye, az elmém precíz hangszerré csiszolóódott. Nemcsak arra

használtam, hogy létrehozzak egy elképzelhetetlenül hatalmas belső teret, de uralkodója is lettem ezen új birtoknak. Akaratom révén irányíthattam és ábrázolhattam álmaim minden részletét. Klasszikus irodalmi műveltségem, amelyet a szüleim kényszerítettek rám fiatalkoromban, roppant hasznosnak bizonyult, ez biztosította az alapanyagokat, hogy felépíthessem álmovilágomat. Néha az Argó hőseinek társaságában indultam útnak az Aranygyapjú felfedezésére, hogy tengeri kígyókat öljek és szörnyekkel csatázzak; máskor Gringoire nyomában jártam a középkori Párizs sötét sikátorait, és hallgattam Quasimodo harangozását; megint máskor repülő lovakkal húzott felhőszekéren utaztam, és ezer hófödte csúcson keltem át, hogy meglátogassam a Nyugat Anyakirálynőjét a Kunlun hegyei között...

De nemcsak látogatója voltam e világoknak, hanem a teremtmője is. Én gondoltam ki univerzumaim minden részletét: az újszövetségi Jeruzsálemet, a Divina Commedia Poklát és Paradicsomát, vagy Bianliangot A folyó mentén a Qingming fesztivál alatt-ból, az Égi Palotát és a Buddha tiszta földjét, ahogy az megjelent a Nyugati utazás-ban... És magam is kitaláltam számtalan csodát, ami addig sehol nem jelent meg: virágszirmokban felépített királyságokat, dióhéjban rejlő univerzumokat, tengerfenéki metropoliszokat és az űrben lebegő kerteket...

Az álmok teremtmőjeként nem kellett megértenem a technikai részleteket, sem követnem a tudományos törvényeket. Amit csak elképzeltem, az úgy is lett. Legyen világosság, szóltam, és az univerzum felragyogott. Olyan épületeket alkottam, amelyek a mechanika elvei szerint nem létezhetek volna, mégis csodálatosak voltak, fennköltek és magasztosak. Olyan csodákat terveztem, amelyek összekeverték teret és időt: Velencét a sivatagban, őserdőt egy nagyváros szívében, vízeséseket,

amelyek a csillagokból hullottak a földre, trópusi szigeteket, amelyek a levegőben lebegtek...

Világaimat be is népesítettem színes karakterekkel és elképesztő történetekkel: az istenek háborújával, rejtelmes kincsekkel, legendás hősökkel, fiatalos kalandokkal, szerelmekkel, amelyek megperzselték a lelket és összetörték a szívet... ami azt illeti, a több mint száz tündérmesének, amit később elmondtam a trisolarisiaknak, a többségét ebben az időszakban agyaltam ki.

– Ezt nem is tudtam – kiáltott fel AA. – Én azt hittem, keményen meg kellett dolgoznod, hogy kiagyald azt a sok mesét, és velük álcázd, hogy a Cheng Xinnek előadott három történeted titkokat rejt.

– Nem volt az olyan kemény munka – mosolygott Tianming. – Amikor valakinek véges ideje van, az mindig csak halogatna, szunyókálna, pazarolná az időt. De ha végtelen sok van belőle, akkor nem akarsz semmi mást csinálni, csak alkotni. Azok a mesék jelentős részét tették ki a teljesítményemnek.

– Akkor miért nem mondod el nekem az egyik romantikus mesédet? – kérdezte AA. A nő annyira elmerült a férfi történetében, hogy el is felejtette, miért is kezdtek bele eredetileg. Gyengéden átkarolta Tianming nyakát, és a vállára támaszkodott.

– Jól van. De hadd gondoljam át, melyik legyen... Ó, meg is van. Elmesélem az egyik kedvencemet.

Az ősi Kínában, a Jangce folyó forrásánál élt egy tibeti fiú, aki egy faluban lakott a Tanggula hegyeinek tövében. Ez a fiú szeretett arról álmodozni, hogy vajon milyen a világ azokon a hegyeken túl, amelyeket még sosem hagyott el. Egy nap egy kereskedő haladt át a falun, aki Kína szívéből származott. A fiú mindenfelé követte a kereskedőt, és a látványosságoiról kérdezgette, amiket

az megtapasztalt. A férfi elmesélte neki, hogy a falun átfolyó patak kelet felé számtalan másik patakka és csermellyel fut össze, egyre szélesebbé és mélyebbé válik, átkel a hegycsúcsokon és a síkságokon, kanyonokban fut és dombokat kerülget, majd tízezer li hosszú út végén a világ leghatalmasabb folyamaként ömlik a végtelen tengerbe.

A fiú nem tudta, mi az a tenger, így a kereskedő elmondta, hogy ez egy akkora nagy víz, hogy még hajóval sem lehet eljutni a végére. A világ összes folyójának vize gyűlik egybe egy akkora tükörben, ami nagyobb, mint bármely földrész, és olyan tiszta, tükrözően kék, mint maga az ég. A tenger mellett, a Jangce alsó folyásánál terült el a Jiangnan régió, a zöld dombok és párás tavak vidéke, ahol festett pavilonok és ízléses házikók tarkítják a tájképet, mint festményt az emberalakok vagy költeményt a karakterek. Hullámozó selyemruhába öltözött asszonyok eveznek elegáns bárkákon a csendes vízi utakon, miközben népdalokat énekelnek a wu tájnyelv előkelő, kifinomult akcentusában...

A fiút teljesen elbűvölte a kereskedő meséje, és vele akart tartani Jiangnanba, de a falusiak közül senki nem hitte el a férfi fantasztikus útleírásait, így a fiút sem engedték elmenni a szülei. A kereskedőnek végül tovább kellett mennie, de otthagyt a fiúnak egy kis jiangnani palackot. A fiú ekkor írt egy levelet tibeti nyelven, amelyben álmairól és fantáziáiról mesélt, és bedugta a palackba egy darabka tiszta jádekővel együtt, ami a közeli hegyekből származott. A palackot a falu mellett a patakba eresztette, és remélte, hogy a folyó elviszi majd Jiangnanba, több ezer li messzeségbe.

Fél évre rá egy magányos lány épp a Jangce partján sétált, Jiankang, a Kövek Városa, a világ legnagyobb metropolisza falain túl, és megpillantott egy palackot himbálózni a folyón...

Tianming itt elhallgatott, mert meglátta AA arcán a rémületet, egy gonosz titok felismerését.

– De hát... ez a Jangce meséje! – kiáltott fel végre a nő. Pár száz évvel korábban egyszer lejátszott egy népszerű, díjnyertes filmet Cheng Xinnek. Mivel az azóta eltelt évszázadok nagy részét hibernációban töltötte, a történet még élénken élt emlékezetében.

Te a Jangce egyik végén élsz, én a másikon.

Bár nem találkozhatunk, kedvesem, mindennap rád gondolok.

Ugyanabból a folyóból iszunk...

Annak idején annyira izgatott volt, hogy megoszthatja ezt a filmet Cheng Xinnel, és elmondhatja, hogy ez a trisolarisiak hihetetlen művészeti alkotása. Most pedig Tianming azt mondja neki, hogy ő szőtte a történetet álmában...

– Így van, a Jangce meséjét mesélem – folytatta Tianming higgadt hangon a nő felvilágosítását. – A filmet, és az úgynevezett trisolarisi művészet elsöprő többségét én álmodtam meg. Az idegenek az én álmaimmal férkőztek be az emberiség bizalmába.

*

A trisolarisiak stratégiai célja az volt, hogy elpusztítsák az emberiség gravitációs hullámokra épülő, univerzális sugárzási rendszerét anélkül, hogy aktiválódna, és így véget vessenek az elrettentési patthelyzetnek. Ennek előfeltétele volt, hogy rávegyék az embereket, válasszanak olyan jószívű és gyenge Kardtartót, mint Cheng Xin. Erre pedig egy megoldás adódott: meg kellett győzni a földlakókat, hogy többé nem jelentenek rájuk veszélyt.

Számos módja kínálkozott annak, hogy elhitessék az emberiséggel: a trisolarisiak méregfogát kihúzták; a leghatásosabb azonban a bizalom és a jóakarát elnyerése volt. A célból, hogy az emberek megbízzanak az idegenekben, empátiát kellett bennük kelteni, hogy azt higgyék: „mind egyformák vagyunk”.

A logikai láncolat ezen része már régóta konszenzus tárgyát képezte a trisolarisi stratégiák között, bár elméleti vita és dedukció hosszú sora előzte meg. Azt azonban nem tudták eldönteni, hogyan valósítsák meg a lánc első szemét: hogyan változtassák meg az emberek nézőpontját, amely szerint fajuk megmásíthatatlanul idegen. A két civilizáció közötti különbségek túl hatalmasak voltak. Az elrettentés korának kezdetén a trisolarisiak, tapasztalat híján, felfedték társadalmi berendezkedésük néhány valós részletét az emberek előtt. Például azt, hogy náluk a szülők, miután párosodás közben testileg egyesülnek, gyakorlatilag meghalnak, amikor újszülött trisolarisiakká „robbannak szét”. Vagy egy másik példa: idős és magatehetetlen fajtársaikat erőszakkal dehidratálják és elhamvasztják, ezzel is javítva a társadalom hatékonyságát. E tények hatására az emberiség elszörnyedve, undorral tekintett a trisolarisiakra. A híres közhely, amit egykor az idegenek használtak az emberekre, mára megfordult, és a trisolarisiakra vonatkozott:

Bogarak vagytok!

Az idegenek azért jellemezték így az emberiséget, hogy összefoglalják a két civilizáció tudományos és technológiai szintje közötti hatalmas szakadékot. Az emberek szájából azonban az állítás morális és kulturális undort is hordozott. Amikor a Trisolarison a békére vágyók vették át a hatalmat, ők megpróbálták javítani a két nép viszonyán, de a történelem súlya és a fennálló kulturális szakadék miatt erőfeszítéseik csekély

eredményt hoztak. A trisolarisiak racionális faj voltak, amelynek döntéseit kevésbé befolyásolták az érzések és érzelmek, az emberek azonban nem tudták elfeledni az ítéletnap csatában ellenük elkövetett atrocitásokat. Az emberek gyűlöletének ereje az idegenek számára teljesen irracionálisnak tűnt, és nem értették, hogyan lehetne kezelni.

Ekkor eszükbe jutott Yun Tianming, és azt remélték, hogy az ő elméjében majd felfedezik annak titkát, hogyan lehet leküzdeni ezt az akadályt. Rögzítették minden álmát, és úgy kezelték ezeket, mint valami kincstárat. A férfi idollá vált a földi kultúráért rajongó trisolarisiak körében. Kellő átdolgozást követően álombéli teremtményeit irodalmi és vizuális kompozíciók formájában tették közzé, amelyek széles körben népszerűvé váltak a Trisolarison. Majd pedig, némi óvatos átalakítást végezve rajtuk, e műveket elsugározták a Földre, mint trisolarisi alkotásokat.

Valójában nem lehetünk benne biztosak, hogy az idegenek már eleve meg akarták-e tévesztetni ezzel az emberiséget. Tianming műveinek átsugárzása valószínűleg egyszerű gesztusnak indult, hogy jóakarukat demonstrálják általa. Továbbá a trisolarisi kultúra extrém mértékben kollektív szellemének hála, a „szerzőség” fogalma is jóformán ismeretlen volt közöttük. Miután kissé átdolgozták a férfi álmait saját szájuk íze szerint, magától értetődően úgy érezték, hogy az eredmény a sajátjuknak nevezhető. Eddigre az idegenek már többé-kevésbé felfogták a titoktartás alapelvét, így amikor az emberek a művek eredete iránt érdeklődtek, nem adtak nekik egyenes választ – e hallgatással megtévesztési képességeik csúcsára hágtak. Az emberek persze nem is álmodtak róla, hogy a trisolarisiak számára egy emberi agy gyártja öntudatlanul a műalkotásokat, így logikusan arra a következtetésre jutottak, hogy az alkotók maguk az idegenek.

Az, hogy Tianming álmai milyen sok emberi értéket hordoztak, és milyen mélyen gyökereztek a földi kultúrában, gyanakvást kellett volna keltsen, de az elrettentés korának túlzott önbizalma és a trisolarisiak őszinte lelkesedése az emberi kultúra iránt elvakította a földlakókat. Az emberek úgy hitték, hogy bár civilizációjuk még csak egy bimbózó hajtás a sötét erdőben, ők máris elsajátították azon morális értékeket, amelyek időtől és tértől függetlenül mindenütt érvényesek a kozmoszban. Vagyis természetes, hogy e barbár idegen lények így felnézzenek a földi kultúrára, és megpróbálják utánozni. A földi értékek univerzális jellegének bizonyítéka, hogy a trisolarisiak, egy másik fejlett civilizáció, megfelelően stimulálva hasonló műalkotásokat hoznak létre. Mi több, az idegenek néhány trisolarisi elemet is hozzáadtak az átdolgozott művekhez. Melléjük tettek még pár valóban trisolarisi műalkotást is, amelyeket földi példák utánzása révén alkottak (bár ezek nem érték el Tianming álmainak színvonalát), így végül hihető történetet alkottak, amely meggyőzte a földi embereket is.

Ahogy a férfi magyarázatát hallgatta, AA-nak eszébe jutott egy másik „humanista” trisolarisi alkotás is.

– Várjunk csak... Sophon megteremtésében is benne volt a kezed?
– A nő összerezsent a trisolarisi „nagykövet” gondolatára, aki néha egy nindzsa, máskor pedig egy klasszikus japán szépség alakjában jelent meg.

– Igen – bólintott Tianming kissé kínos arckifejezéssel. – Sophon is az én álmaimból lépett ki...

Mivel a férfi visszahúzódozó, félszeg társadalmi életet élt a Földön, álmot álom után szövő agyából a trisolarisi hajó fedélzetén sem sok nőalak bukkant elő, kivéve anyját, testvérét, valamint Cheng Xint. De egy másik asszony mégis gyakran megjelent képzeletében, aki hol gyengéd volt és szerény, hol pedig szenvedélyes és merész. A trisolarisiakat nagyon érdekelte e

rejtelmes nőszemély, a sophonok hosszas kutatása pedig végül felfedte, hogy Ran Asakawáról, az időszámítás korának japán színésznőjéről van szó. Az egyetemen Tianming sokszor élvezte a nő filmjeit szobája magányában, és mikor munkába állt, még műveinek teljes gyűjteményét is megvette. A jelek szerint Ran a japán kultúra egy olyan aspektusát testesítette meg, amely akkoriban nagyon népszerű volt Ázsia nagy részén.{3}

A trisolarisiak kezdetben nem fordítottak nagy figyelmet Japánra. Most azonban stratégiák, Tianming álmainak hatására, e földrajzilag elszigetelt országra összpontosítottak. Hamarosan fel is fedeztek néhány érdekes dolgot. A japán szigetek extrém természeti katasztrófák helyszínei voltak. Mivel két köztetlemez határán terültek el, e szigeteket gyakran sújtotta földrengés, cunami és vulkánkitörés. Az időszámítás korának vége felé egy nagyobb cunami tízezrek életét követelte...

Számos japán vezető fejezte ki aggodalmát, hogy a szigetek nem jelentenek stabil élőhelyet, és az ország történelme során több inváziót is vezettek a szárazföldre. Sok ember pedig úgy beszélt a japánokról, mint szívós, szófogadó, fegyelmezett népről. Nyilvánvaló, hogy a japánok tapasztalatai roppant tanulságosak lehetnek a trisolarisiak számára is.

De a legérdekesebb az volt, hogy még évtizedekkel Yun Tianming születése előtt Japán véres inváziót indított a férfi szülőföldre, Kína ellen, amely mély ellenségeskedést váltott ki a két nemzet között. Ennek ellenére néhány évtizedre rá a japán szórakoztatóipar végigsöpört Kínán, és milliónyi ifjú kínai isteníttette a japán kultúrát és követte figyelmével a japán sztárokat, ezzel jelentősen javítva a történelmi ellentéteken. Ez az epizód a két ország történetében számos trisolarisi tudóst arra a következtetésre juttatott, hogy ha el akarják feledtetni az emberekkel az ítéletnap csata történelmi sebeit, akkor Japánban kell elmélyedniük, és leutánozniuk az ország sikerét. Így hát

Sophon japán nőként jelent meg, akit Ran Asakawáról mintáztak, a Tianming álmaiban megjelenő asszonyról.

– Á! – kiáltott fel AA. – Miután Cheng Xin találkozott Sophonnal, említette, hogy a robot egy külföldi színésznőre emlékeztette a saját korából, de nevet nem mondott. Nem is tudtam, hogy ti ketten ugyanazért a színésznőért rajongtatok.

– Cheng Xin Ran Asakawa rajongója volt?

– Miért? Meglepődtél? – A nő nem egészen értette, miért olyan fura Tianming hangja.

– Hát... hagyjuk – vigyorodott el a férfi kínosan, és megrázta a fejét.

Sophon bemutatása hatalmas sikerrel járt a Földön. Az elrettentés korának közbülső éveiben a trendek felértékelték a hagyományosan „nőies” tulajdonságokat, így a küldött ultrafeminin stílusa rájátszott a korszak ízlésvilágára. Öltözködése, sminkje, ékszerei mind divatot teremtettek. Mi több, megjelenése még fel is erősítette azokat a tendenciákat, amelyeket kihasznált. Számos emberi lény jutott arra a következtetésre, hogy ha az egykor brutális, vad trisolarisiak ilyen ártalmatlan külsejű, szelíd és nőies külsőt választottak, az azt jelzi, hogy a civilizációk univerzális értékrendjének az felelne meg, ha az emberek is hasonló irányba fejlődnének. A Faust-ból származó klasszikus idézet, kissé átírva, lett a kozmikus civilizáció új felfogásának szimbóluma:

„Az örök asszonyi vonz odafent minket és Trisolarist.”

De az idegenek már nem sokáig hagyták, hogy az emberi civilizáció vezesse őket.

A trisolarisi reformmozgalom nem húzta sokáig. Az emberi kultúra vak bevezetése és utánzása nem tudta megoldani a társadalmukat elérő számtalan gyakorlati problémát. A kaotikus kor nem múlt el csak attól, hogy beköszöntött egy „humanista” társadalmi rend. Ellenkezőleg, a bolygón felerősödő individualizmusnak hála, a régi autoriter, katonás parancsnoki lánc széthullott. A stabil kor folyamán a különféle frakciók mind saját céljait követték, ez pedig a trisolarisi társadalom szétdarabolódásához vezetett. Amint elérkezett a kaotikus kor, e frakciók egymás ellen fordultak, az összehangoltság hiánya pedig milliárdok halálát okozta. Amikor már húsz éve éltek az új rezsim uralma alatt, az átlag trisolarisiak kevés jót mondhattak a dolgok állásáról, sőt, sokuk lenézően csak úgy nyilatkozott a vezetésről, mint „a földi bogarak kormánya, földi bogarak által, földi bogarak számára”.

A reformerek azzal próbálták megoldani a politikai nehézségeket, hogy demokratikus választásokat vezettek be – egy újabb földi importot. Ez azonban más eredményt hozott, mint amit vártak. A voksok elsöprő többségét a régi rendet képviselő jelöltek kapták, akik visszatérve a hatalomba haladéktalanul kisöpörték és megbüntették a „Föld-párti” frakciót. Az évtizedekig tartó zűrzavart követően a trisolarisiaknak elégük lett az emberi értékek gyengeségeiből, és újra divatba jött a katonai uralom iránti régi vágyakozás. A stratégiai megtévesztés és a Föld megtámadásának terve újfent napirendre került.

Az új háborús párt nagy örömmel fedezte föl, hogy a nagyra törő stratégiai megtévesztés valamiképp már sikerrel is járt. Az emberiség arra az általános álláspontra jutott, hogy a trisolarisiak egy barátságos és kedves faj. E siker kulcselemei pedig Yun Tianming művészi alkotásai, valamint népük egykor őszinte, a földi kultúra iránti rajongása voltak.

E megtévesztés fenntartása már nem okozott különösebb nehézséget. A trisolarisi tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy az emberi társadalom visszafordíthatatlanul olyan útra lépett, amely során ki fogja húzni a saját méregfogát, és ez még legalább egy évszázadig folytatódni is fog. Az emberiség több mint kilencvenszázalékos bizonyossággal szelíd és kedves Kardtartót választ legközelebb, Tianming agyában pedig még rengeteg olyan műalkotás található, amelyet ópium gyanánt adagolhatnak nekik. Lehet, hogy a trisolarisiak még mindig relatíve naivak voltak a trükkök és cselek terén, de ahhoz már eleget tudtak, hogy hagyják Sophont virágokat kötögetni és teaszertartásokat tartani az emberek szórakoztatására.

Ekkoriban történt az is, hogy a trisolarisi tudósok elsőként hajtottak végre sikeres tesztet a görbületi meghajtást használó, fénysebességű űrhajókkal. A későbbi korok embereit néha meglepte, miért törekedtek az idegenek még mindig a Föld meghódítására, amikor ilyen fejlett technológia birtokába jutottak. A válasz a trisolarisiak állhatatosságában rejtett. Az Első Trisolarisi Flotta eddigre már elindult a Föld ellen, így akár végig is csinálhatták a küldetésüket. A fénysebességű hajók csak további biztosítékot jelentettek. Még ha a hódítás terve el is bukna, és az emberiség beindítja a gravitációs hullámú sugárzást, az idegenek úgy számolták, hogy csaknem százötven év áll rendelkezésükre, hogy hatalmas, fénysebességű hajókat építsenek fajuk nagy részének evakuációjára, mielőtt bármilyen sötéteredő-támadás elérhetné őket. Azt alapul véve, hogy mennyi idő kellett Luo Ji „varázslatának” a működésbe lépéséhez, ez korrekt becslés volt.

Senki nem jósolhatta volna meg előre, hogy a végül bekövetkező univerzális sugárzást milyen gyorsan követi majd a sötéteredő-támadás. Csupán három évet kellett várni, hogy a Trisolarist eltöröljék.

Ahogy a Föld meghódításának terve rohamléptekkel haladt előre, a trisolarisiak végül elhatározták, hogy felébresztik Tianminget. Nem kellett tovább tanulmányozniuk. Az elégedett idegenek tájékoztatták a férfit, hogy azt akarják: lássa, milyen előnyökkel jár, ha együttműködik, de ha tovább ellenkezne, akkor sem kényszerítik. Mivel számtalan dologgal „járult hozzá” a Föld sikeres megtévesztéséhez, a dicsőséges és nagylelkű trisolarisi civilizáció örömmel megengedi, hogy békében élje le hátralevő életét. Választhat, hogy ezt álmodó agy formájában teszi, vagy csatlakozik a trisolarisi kultúrához, mint annak teljes jogú tagja.

Tény és való, hogy ha Yun Tianming az együttműködést választja, azzal bizonyos előnyökhöz juttatja a Trisolarist. Példának okáért javaslatokat tehet, hogyan álcázzák jobban valós szándékaikat, ezzel pedig megnövelheti a siker valószínűségét. A trisolarisi tudósok úgy számolták, hogy a Föld elleni csapás sikere a következő Kardtartó megválasztása pillanatában 87,53 százalék. Ha Tianming úgy dönt, hogy segít nekik, az 93,27 százalékra javítaná a valószínűséget. Ha a férfi együttműködik, az idegenek hajlandóak életben hagyni megközelítőleg tízmillió emberi lényt az invázió után, csupán elrekesztik őket Ausztráliába. Ekkora szaporodóképes populáció bőven elegendő ahhoz, hogy megőrizze az emberi civilizáció csíráit.

Másfelől viszont, ha visszautasítja az ajánlatot, a trisolarisiak elégedettek lesznek a 87,53 százaléknyi esélyükkel is. És miután meghódították a Földet, az emberi faj és minden egyéb földi életforma teljes kiirtásába kezdenek – bár tudományos kutatások céljára talán megőriznek pár példányt és egy génbankot. Az emberiség nemcsak eltűnne a Naprendszerből, de a trisolarisiak

azt is megfogadják, hogy cseppeket lőnek ki a Kék űr hajó felé, így biztosítva, hogy az emberi bogarak se maradjanak életben az univerzumban.

– Ez egy képtelen döntéshelyzet! – AA nem tudott nem közbeszólni. Láta, hogy bármit is választ Tianming, azt emberiség ellenes bűntettnek lehet tekinteni. Az egyetlen kiút az lenne, ha az emberek valamiképp ki tudnák használni a férfi ellenszegüléséből adódó csekély előnyt – vagyis a trisolarisiak esélyét 93,27 százalékról 87,53 százalékra csökkentenék. De ez túl halvány reménység ahhoz, hogy alapozni lehessen rá.

– Te mit tettél volna a helyemben? – kérdezte a férfi.

– Hát... nem tudom. Én nem tudok dönteni – rázta AA a fejét.

– De ha muszáj válaszolnod?

– Én... együttműködnék – felelte a nő hosszú csendet követően.

Tianming is így döntött. Együttműködése legalább egy kisebb népesség túlélését biztosítani fogja, és ez volt az egyetlen módja, hogy figyelmeztetést küldjön az embereknek. Miután sophon-alapú megfigyelések révén megbizonyosodott róla, hogy a trisolarisiak állításai a Föld, illetve az űrflotta háborús felkészültségéről helytállóak, a férfi tovább alkudozott fogvatartóival. Végül kikényszerített belőlük egy ígéretet, hogy megemelik a hódítást követő, rezervátumba zárandó emberi populációt ötvenmillióra. Csak ezután fogadott hűséget a Trisolarisnak.

Az idegenek körében nem létezett hagyománya a hűségeskünek vagy bármi hasonlóknak. Mivel gondolataik mindenki számára láthatóak voltak, sosem tekintették megoldandó problémának annak eldöntését, hogy valaki lojális-e vagy sem. De mivel Tianming nem volt olyan transzparens, mint ő, egy szertartással

akarták jelezni az esemény különlegességét. Még az FTM évszázadokkal korábbi feljegyzéseit is átkutatták, hogy kialakítsanak egy különleges eskütételi ceremóniát, amelyet minden trisolarisnak elsugározhatnak a bolygón és a flottánál egyaránt. Így hát Tianming komor arccal fordult a kamera felé, és felemelt ököllel kijelentette:

– Le az emberi zsarnoksággal! A világ a Trisolarisé!

Felmerül az emberben, vajon Ye Wenjie, Mike Evans és az FTM többi pionírja mit gondolt volna e pillanatban.

A hűségeskü mellett a trisolarisiak Tianming agytevékenységét is gondosan átvizsgálták, hogy biztosra vehessék, nem csapja be őket. De az évtizedek alatt, amíg lelkéért küzdött kínzóival, a férfi megtanulta, hogyan álcázza gondolatait az idegenek szondáival szemben. Valójában egyszerűen csak az önáltatás természetes emberi ösztönét csapolta meg. Elég volt felidéznie mindazt a rossz bánásmódot, amit a Földön élt át az emberek között, és elképzelnie, milyen csodás életet élhet, mint az emberiség túlélőinek királya, hogy az agyában megjelenő, felszínes gondolatok becsapják a trisolarisiakat. Azok tudósai félelmet és dühöt mértek benne, végül pedig egy költség-haszon elemzést követő megadást láttak az agyában. Hogy segítsen nekik, Tianming még gondosan rétegekbe is rendezte saját gondolatait: az emberiség elleni neheztelést és kétségbeesést, az árulása miatt érzett szégyenét, önigazoló érveit, és a jövőbeli előnyök iránti kapzsiságát. E gondolatok megfelelték annak, amit a trisolarisiak az emberi pszichéről tudtak, és meggyőzték őket Tianming őszinteségéről.

De még az eskütétel után sem voltak rá hajlandóak, hogy megmutatkozzanak előtte. Ennyi idő alatt soha, egyszer sem került trisolarisi a szeme elé. Az idegenek elmagyarázták, hogy mivel a két faj annyira különböző körülmények között él, a tényleges érintkezés egy és ugyanazon a helyszínen komoly

munkát igényelne. Egyébként is bármikor hatékonyan kommunikálhatnak a pusztában levegőben megnyíló, virtuális ablakokon keresztül, ami fölöslegessé teszi a szemtől szembeni találkozókat. Tianming sokat agyalt azon, miért nem hajlandóak találkozni vele, és miért akadályozzák meg, hogy rákeressen a trisolarisiakról készült képekre. De végül félretette ezt a rejtélyt, mivel sürgetőbb kérdések miatt kellett aggódnia.

A férfitől elvárt fő feladatok között szerepelt, hogy újabb, emberi fogyasztásra szánt műveket alkosson, átnézze és feljavítsa a Trisolarisról a Földre küldendő diplomáciai jegyzékeket, és néhány nemhivatalos üzenetváltást is levezényeljen a két bolygó között. Személyazonosságát és létezését is titkolnia kellett az emberek előtt. Minden, amit tett, trisolarisi hivatalnokok különleges cenzorcsoportjának ment keresztül, nehogy titokban hírszerzési információkat adhasson át a Földnek. Tianming persze épp erre készült: figyelmeztetni akarta az emberiséget, hogy az idegenek a Föld meghódítását tervezik.

Hamarosan felfedezte: a cenzorok annyira képzetlenek az elhárítás művészetében, hogy az embereknek szánt műveibe könnyedén beillesztheti üzeneteit. A trisolarisiak nem értettek a hazudozáshoz, így hát azt sem tudták, mikor van rejtett értelme egy üzenetnek. Ami azt illeti, a következő évtized folyamán Tianming számtalan figyelmeztetést küldött, gyakran egyenesen Sophonon keresztül.

– Micsoda? – kérdezte AA meghökkenten. – De senki se fejtette meg ezeket!

– Egy csomó titkos üzenetet küldtem! Emlékszel például A trójai csillagköd című sci-fi regényre? A trójai háború klasszikus sztorijának újramesélése, űropera környezetben. Szándékosan kihangsúlyoztam benne a jelenetet, amikor az űrgörögök csak úgy tesznek, mintha feladnák, aztán ajándékokat adnak az

úrtrójaiaknak, hogy álcázzák hódítási tervüket. A Földön jól ment a könyv, de úgy látszik, senki nem értette meg a valódi üzenetét.

– Ó, hát erről szólt az a regény! – csodálkozott a nő. – Sejtettem, hogy valamiféle politikai mondanivalója volt, de azt hittem, arra utal, hogy Luo Ji és Zhang Beihai csak színleg adta föl vagy menekült el a trisolarisiak elől, hogy aztán csellel és csalással végül legyőzzék az idegeneket. Fogalmam se volt róla, hogy pont az ellenkezőjére célzott.

– Tízből kilenc földi ember osztotta az értelmezésedet – sóhajtotta Tianming. – Az arrogáns emberi lények mindig a győztes helyébe képzeltek magukat, még ha fikciót is olvastak. Egy idő után ráébredtem, hogy az ilyen titkos üzenetek túl homályosak ahhoz, hogy bármi hasznuk legyen. Ahogy múltak az évek, kezdtem kifutni az időből. Végül nagy kockázatot vállaltam, amikor megírtam azt a forgatókönyvet, ami feketén-fehéren elmondta az igazat: A mennyek árulását.

A mennyek árulása egy alternatív történelmi sztori volt. Kitalált univerzumában nem sokkal a sötétedő-elrettetés megteremtése után a trisolarisiak ravasz tervek sorozatával meggyilkolták Luo Jit, majd meghódították a Földet. A tényleges hódítást bemutató részletek rendkívül véresek és ijesztőek voltak. Tianming azt hitte, túlságosan is nyilvánvaló, amit csinál, és már készült a halálra, amikor a trisolarisi cenzorok átvizsgálták a művet. Ők azonban nemcsak jóváhagyták a szövegekönyvet, de még holografikus filmet is készítettek belőle, hogy átsugározzák a Földre. A film sok vita és elemzés alapja lett az emberek között, csak nem úgy, ahogy Tianming elképzelte. A kritikusok méltatása szerint „a film mélyreható kifejezése annak, ahogy a trisolarisiak háborús múltjuk szörnyűségeire reflektálnak, és bemutatja a humanista értékek iránti elköteleződésük mélységét”. Elnyerte a legjobb filmért járó Oscart is, amit az elegáns kimonóba öltözött Sophon vett át a Trisolaris nevében.

Azért nem lehetett mindenért az emberi arroganciát és butaságot hibáztatni. A film maga volt a paradoxon. Mivel a Földön úgy mutatták be, mint trisolarisi alkotást, minél kegyetlenebbnek és vérszomjasabbnak ábrázolta „alkotóit”, annál több ember vélte úgy, hogy azok őszinte önreflexiót végeznek. Mi több, mivel mindenki tudta, hogy a trisolarisiak képtelenek hazudni, maga az ötlet is valószínűtlen volt, hogy bármiféle bonyolult terv része legyen. Néhány gyanakvó ember, az idegenekkel szembeni keménykezű politika szószólói, ugyan kijelentették, hogy a film a trisolarisiak valós szándékait bemutató vallomás, de a legtöbben nem törődtek e Kasszandrákkal.

Tianmingnek azonban még volt egy ász az ingujjában.

Amellett, hogy regényeket és forgatókönyveket írt, azzal is megbízták, hogy segítsen a trisolarisi tudósoknak hamis tudományos alapelveket felállítani, amiket aztán átadhatnak az emberiségnek. Ezek a teóriák akkor lehetnek hatékonyak, ha helyesnek tűnnek, miközben tévesek, márpedig az ilyen magas szintű megtévesztés szinte minden trisolarisi tudós képességein túlmutatott. Így hát a feladatot a férfira hárították. Tianmingnek azonban csak egy huszadik századi egyetemi diplomája volt, és nehezebbre esett felfogni számos fejlett tudományos fogalmat.

Ő azonban a wuxia fantasy regényekből inspirálódott, amelyeket fiatal korában olvasott: ezekben a gonosztevők időnként elrabolnak egy-egy hőst, és arra kényszerítik őket, hogy megtanítsák nekik a szupertitkos, magas szintű harcművészetek fogásait. A hős ekkor úgy tesz, mintha engedelmeskedne, de megváltoztatja a kulcsfontosságú légzési instrukciókat, vagy a csí áramlatok folyásirányát, hogy megtevéssze őket.

Így hát Tianming fogta a valódi trisolarisi elméleteket, és megváltoztatott bennük néhány számot: hozzáírt egy zérót valami kvarkokkal kapcsolatos konstanshoz, kitörölt egy gyökjelet valami térgörbülettel foglalkozó képletből, és így

tovább. Figyelembe véve az emberi tudomány fejlődésének ütemét, évtizedekig tartana, amíg kísérleti úton megcáfolnák bármelyik adatot is. Miután a trisolarisiak elsajátították a technikát, kivétel nélkül zseninek kiáltották ki a férfit. Tény, hogy nem végzett nehéz munkát, de a tudósokat már maga a gondolat is taszította, hogy hamis számértékekkel tévesszenek meg valakit. Valahányszor ehhez folyamodtak, úgy érezték, fekáliát kell kibocsátaniuk.

– Akkor hát ez a magyarázat! – jegyezte meg AA. – Amikor a PhD-disszertációmon dolgoztam, mindig összezavart, mennyire nem illik bele egy állandó, amit a trisolarisi tudósoktól kaptunk. Csak dolgoztam és dolgoztam, de végül fel kellett adnom az egészet. Majdnem megbuktam a védésemen. Az egész a te hibád!

– Valójában ez egy szándékosan elhelyezett utalás volt a részemről – mosolygott a férfi gyámoltalanul. – Míg a legtöbb változtatásomat még sok éven át nem lehetett kísérleti úton megcáfolni, volt köztük néhány, amit úgy írtam meg, hogy pusztán elméleti levezetés útján is bizonyítható legyen az értelmetlensége. Reméltem, hogy ezek nyomra vezetnek az emberek tudósait, és felhívják a figyelmüket arra, legyenek résen a trisolarisi árulással szemben.

– Jaj, te hülye! – leckéztette dr. Ai AA. – Ez is azért van, mert csak a diploma szereztél, és nem érted, hogy működik az igazi egyetemi élet. Így nem lehet tippet adni senkinek! Még ha sikerülne is kísérleti úton cáfolni az adataidat, a professzorok első reakciója az lenne, hogy megkérdőjelezzék, vajon a kísérletet helyesen tervezték-e meg és végezték-e el. Hogy gondolhattad, hogy kísérleti úton elvetjük azokat az elméleteket, amiket trisolarisi tudósok adtak át nekünk, amikor róluk széles körben is elismerik, hogy évszázadokkal járnak az emberi tudóstársadalom előtt?

Más laborok nem is fáradnának azzal, hogy megpróbálják reprodukálni az eredményeidet, de még ha valahogyan rá is vennéd a nagyvilágot, hogy ismételjék meg a kísérletet, és mutassák meg, hogy a számok hibásak, az elfogadott teoretikusok csak egyik kiegészítő elméletet gyártanak a másik után, hogy megmagyarázzák az eltéréseket. Ők a trisolarisi elméletekre tették föl egész akadémiai hírnevüket és karrierjüket, és halálig védelmeznék a járandóságukat. Még ha ki is fogynának a magyarázatokból, tőled követelnék, hogy állj elő egy jobb elmélettel, amik megmagyarázzák az eredményeidet. És isten ments, hogy a teóriádban csak egyetlen tökéletlenség is legyen! Úgy csapnának le rád, mint egy méhraj, és minden mást figyelmen kívül hagyva, csak a hibádra koncentrálnának. És még ezzel is szerencséd lenne. A legvalószínűbb, hogy nem is törődnének veled, a feltörekvő senkivel. Ahhoz, hogy az egész tudományos testület meggondolja magát, előbb ki kell halnia az összes hivatalban levő vén professzornak.

Akárhogyan is, Tianming minden kísérlete kudarcot vallott, hogy figyelmeztesse az emberiséget. Kollaboráns tevékenysége valójában még javított is a trisolarisi megtévesztés esélyein. Kudarcában az az egy reménysugár maradt, hogy munkája révén egyre jobban bíztak benne az idegenek, akik elhitték neki, hogy valóban lojális bolygójuk érdekeihez. A férfi státusza felívelőben volt a trisolarisi társadalomban, és nem sokkal a végső invázió előtt még ahhoz is jogosultságot kapott, hogy a sophonok révén azt tanulmányozza a Földön, amit csak akart, bár az emberekkel továbbra sem léphetett kapcsolatba.

– Ekkor láttam, hogy Cheng Xint felébresztik a hibernációból. Ez után már állandóan veletek, kettőtökkel voltam...

– Szerintem úgy érted, hogy Cheng Xinnel – szúrta közbe AA. – Én tudtomon kívül csak tartottam nektek a gyertyát.

E féltékeny kitörés egy olyan titokban gyökerezett, amelyet csak a nő ismert, egy Cheng Xint és Yun Tianminget is érintő titokban. Az egész még kétszáz évvel AA születése előtt kezdődött, az időszámítás korában, amikor az idegenek még csak a tudományos fantasztikumban léteztek.

És egy olyan valakivel állt kapcsolatban, aki AA volt, ugyanakkor mégsem ő.

– Én tényleg mindkettőtökre gondoltam – felelte Tianming. – AA, te ez idő alatt végig Cheng Xin oldalán álltál, én pedig úgy ismertelek, mintha a legjobb barátom lennél. Ha jobban belegondolok, már akkor ismerősnek tűntél, amikor először megláttalak...

– Azt akarod mondani, hogy Ran Asa... hogyishívjákra emlékeztettelek? – szakította félbe a nő.

– Dehogysis! Nem is tudom, hogy mondjam el... Talán van benned valami született karizma, ami közel hozza hozzád az embereket. Mindig fel-alá rohangáltál, néha még a sophonok sem bírták tartani veled a lépést...

– Várj csak egy percet! Te állandóan figyelttél a sophonokkal?

– Így van. Rajtuk keresztül mellettetek voltam a szenvedés éveit alatt. Úgy éltem át minden megpróbáltatásokat, mintha magam is ott lettem volna – felelte a férfi. – Mindent tudok rólatok. Mindvégig veletek voltam.

Ez a mondat egykor mélyen megérintette Cheng Xint, amikor neki címezte, AA reakciója azonban teljesen másnak bizonyult. A nő összeszűkülő szemekkel meredt Tianmingre.

– Figyeltél a zuhany alatt? Vagy amikor átöltöztünk?

A férfinak leesett az álla. Erre a fejleményre nem is számított.

– Hé, válaszolj!

– Nem. Tényleg nem! – tiltakozott Tianming, reménykedve, hogy AA csak viccel. De a nő továbbra is gyanakodva meredt rá, mire a férfi elvörösödött. – Na jó. Bevallom. Én... néha figyeltem Cheng Xint, amikor ő... de csak hogy vigyázzak rá! Rád pedig egyáltalán nem néztem úgy!

– Ó! Vagyis még annyira se találtál vonzónak, hogy kukkolj? – Erre AA valahogy még dühösebb lett.

– Izé... oké, hadd fogalmazzam át. – Tianmingnek fogalma sem volt róla, hogyan fog kijutni erről az aknamezőről. – Egyszer Ausztráliában, amikor együtt zuhanyoztatok... emlékszel, milyen sokan akarták akkor bántani Cheng Xint...

– Szóval kukkoltál! Te szemét! – AA már emelte az öklét, hogy orrba vágja.

Tianming úgy döntött, hogy ebből a csapdából nincs más kiút, mint magához vonni a nőt egy újabb csókra – és végre ez a válasz már kielégítőnek bizonyult.

*

Valamivel később Tianming óvatosan megkérdezte:

– Szóval már nem vagy dühös?

– Ó, ez így túl könnyű – kuncogta AA. – Tényleg elhitted, hogy dühös vagyok? Csak az időszámítás kori férfiak hiszik, hogy ez olyan nagy ügy.

A férfi átölelte, és gyengéden homlokon csókolta. Gyengédség öntötte el a szívét. Jól tudta, hogy AA próbálja könnyedén venni, de igazság szerint az emberi történelem leginkább szívfacsaró periódusát idézték fel éppen. A nő tréfái a múlt nyomasztó pszichológiai súlyán szándékoztak könnyíteni, de a férfi nem tehetta le ezt a terhet.

– Épp ott tartottál, hogy vigyáztál ránk – jegyezte meg AA. – De nem sokkal azután, hogy Cheng Xin felébredt a hibernációból, az az örült Wade mégis majdnem megölte őt. Azt is láttad?

Tianming arcáról azonnal eltűnt a vigyor, hogy bánat és bűntudat vegye át a helyét. AA rögtön megbánta, amit mondott.

– Sajnálom, Tianming. Tudom, hogy nem a te hibád. Fényévekre voltál tőlünk, és csak nézhetted tehetetlenül. Borzasztó érzés lehetett. Ne hibáztasd magad! Végül is Cheng Xinnek nem lett semmi baja.

A férfi felnevetett, de hangja közel állt a zokogáshoz. Az ég baljóslatú, fekete térsége alatt pedig e zaj csak még származékabbnak tűnt.

– Tehetetlenül! Ó, bárcsak úgy lett volna! Ha tényleg semmit sem tehettem volna, az nagy szerencséje lett volna az emberiségnek. Csakhogy énmiattam számolták fel a Föld utolsó esélyét, amivel elkerülhette volna a teljes pusztulást! Mondd, miért is ne hibáztassam magam?

– Most meg miről beszélsz?

Tianming válasza mélységesen sokkolta a nőt.

– Aznap én mentettem meg Cheng Xint.

A sikertelen gyilkossági kísérlet mögötti igazság másik felére csak most, négyszáz évvel később derült fény.

– Mióta Ching Xen felébredt a hibernációból, én folyamatosan szemmel tartottam. Annyira hiányzott, hogy minden egyes gesztusa és arckifejezése elbűvölt. Sosem képzeltem volna, hogy több száz évnyi távollét után egyszer még így láthatom. Bár fényévek választottak el tőle, mégis úgy éreztem, mellette állok. Néhány napon át csak figyeltem, de aztán jött az a telefonhívás Wade-től, aki a te hangodat utánozta.

– A hívás... – próbált AA visszaemlékezni.

– Mivel a hívó arra kérte, hogy egy eldugott helyen találkozzanak, gyanakodni kezdtem, és a sophonokkal lenyomoztam a hívást. Gyorsan kiderült, hogy nem is te voltál az, hanem Thomas Wade egy hangtorzítóval. Akkor persze még nem tudtam, ki ő, de a sophonok hamar felismerték valódi személyazonosságát és egyéb tevékenységeit. Én azonnal rájöttem, mi mozgatja: ő akart a Kardtartó lenni.

Amikor megtudtam az igazat, megdöbbsentem. Cheng Xin személye annyira lekötött, hogy addig észre sem vettem: máris úgy beszélnek róla, mint a pozíció legvalószínűbb jelöltjéről. Micsoda valószerűtlen egybeesés! Minden azért történt, mert én odaajándékoztam neki azt a csillagot, a mi csillagunkat. Cheng Xin békében élhette volna le az életét, de amiatt a csillag miatt ő lett a szent asszony, aki hódoló tömegek szemében egy egész világot birtokol. Még a Szűzanya megtestesülésének is tartották!

Jól tudtam, hogy pontosan olyan Kardtartó lenne belőle, amilyenre a trisolarisiak várnak. Amint megnyeri a választást, az idegenek tétovázás nélkül támadni fognak. Úgy gondolták, Cheng Xin képtelen megnyomni a gombot, ami elindítja a sugárzást. És

mivel a trisolarisiak így hitték, már nem is volt jelentősége annak, hogy megnyomja-e a gombot a döntő pillanatban: bárhogya is döntene, akkor már késő lesz. Az emberiség elveszett.

Egy csillag miatt olyan útra kényszerítettem kedvesemet, amely a pusztulásához vezet, az emberiségről nem is beszélve.

Ahogy nyomon követtem Wade-et, láttam, hogy mielőtt elindul a találkahelyre, a dzsekije alá rejt egy antik pisztolyt. Még nem tudtam róla mindent, így abban reménykedtem, hogy a fegyverrel csak fenyegetni akarja Cheng Xint. Nem használná, ha vetélytársa beleegyezne abba, hogy kiszálljon a versenyből. Valójában reméltem, hogy sikerül meggyőznie Cheng Xint a visszavonulásról, mert az neki is, és az emberiségnek is jobb lett volna, minden értelemben.

De akkor megláttam, hogy Wade egy szó nélkül ráfogja a pisztolyt, és tudtam, hogy tévedtem. Thomas Wade nem olyan ember, aki csak úgy fenyegetőzik. A törvény és az erkölcs nem jelent korlátot az ő fajtájának, aki bármilyen árat megad azért, hogy elérje a célját. Még ha Cheng Xin bele is egyezne a visszalépésbe, elárulhatná valakinek, hogy mi történt. Csak a hullák nem beszélnek.

A férfinak ugyanaz a cél járt a fejében – hogy Kardtartó legyen, és megszüntesse a trisolarisi fenyegetést –, amit én is valóra akartam váltani. Ironikus, nem igaz? – mosolyodott el Tianming keserűen.

– De mit tehetél? – kérdezte AA. – A sophonok abban a pillanatban semmit sem tudtak csinálni.

– Ez nem teljesen igaz. Bár szubatomi méretűek voltak, a sophonok megfogható, szemmel látható módon is befolyásolhatták a világot. Például ha nagy sebességgel újra meg újra becsapódtak valaki retinájába, azzal képeket láttathattak.

Ezt az eljárást még az időszámítás korának utolsó éveiben használták. Nekem nem volt felhatalmazásom rá, hogy ilyesmire utasítsam őket, különben jelentettem volna Wade terveit a rendőrségnek, még ha ezzel fel is fedem előttük a személyazonosságomat. A trisolarisiaknak viszont beszámolhattam arról, amit láttam. Ez nem járt semmi késedelemmel, mivel még korábban beültettek egy csipet az agyamba. Amikor rájuk irányítottam a gondolataimat, ők azonnal felfogták a helyzetet, és utasították a sophonokat Cheng Xin védelmére.

– De még ha nem is szóltál volna nekik, az idegenek nem tartották megfigyelés alatt a Kardtartók összes jelöltjét? – kérdezte AA.

– Úgy kellett volna tenniük. De ne feledd, hogy a trisolarisiakból még mindig hiányzott az emberi társadalom mélyebb ismerete. Ha figyelték volna is Cheng Xint, sokáig tartott volna nekik megfejtetni egy olyan egyszerű trükköt, mint Wade hamis telefonhívása, és ehhez is felhő-számítást kellett volna használniuk. Nem reagáltak volna kellő gyorsasággal. Ezenfelül óvatosnak is kellett lenniük. Ha fény derül rá, hogy sophonok révén manipulálják a választást, az sokkal óvatosabbá tette volna az emberiséget a trisolarisi befolyással szemben. Akkori tudomásom szerint csak az én általam irányított sophonok voltak jelen Wade és Cheng Xin találkáján.

Azt nem tudom, hogy a trisolarisiak cselekedtek-e volna, ha nem riasztom őket. De a tény tény marad: végül én tettem meg.

Nagyon sok gondolat futott át a fejemben abban a pillanatban. A Cheng Xin iránt érzett szerelmemen túl is még számos okom volt rá, hogy megmentsem. A szíve nemes volt, de az akarata acélos. Ki mondhatta volna, hogy nem lesz alkalmas Kardtartónak? Talán még Wade-nél is eredményesebben fogja kordában tartani a trisolarisiakat. De ha rossz választás is lenne, ha az emberi faj

eltökélte, hogy Cheng Xint választja, akkor félreállása esetén is megválaszthatnának valaki hozzá hasonlót. Wade-nek és támogatóinak akkor sem lesz esélyük. Cheng Xin halála végső soron nem változtatta volna meg az emberiség sorsát.

– Egyetértetek, Tianming. Helyesen döntöttél. A történelem folyásával néztél szembe, az egész emberiség kollektív döntésével, amely a végzet útjára vezette őket. Cheng Xin, mint egyén halála nem változtatott volna semmin – vigasztalta AA.

– Azt nem tudtam, hogy igazam van-e, de azt igen, hogy nem racionálisan gondolkodtam. Csak kifogásokat kerestem, hogy megmentsem őt. Ez önáltatás. És amint ráébredtem erre, meghoztam a döntést – vagy talán pontosabb lenne úgy mondani, hogy azt hittem, én hoztam a döntést –, hogy feláldozzam a szerelmemet, és megvédjem az emberiséget. Már úgyis bűnöző voltam, de végre akartam hajtani utolsó kötelességemet az emberi faj felé.

Így hát végignéztem, ahogy Wade rálő Cheng Xinre. De nem a fejére célzott. Lövése Cheng Xin vállát zúzta szét. Tudtam, hogy nem kegyelemből teszi; az az elmebeteg élvezte mások szenvedését.

Wade azonban nem ébredt rá, hogy végzetes hibát követett el.

Korábban azt hittem, hogy annyi kínzást és fájdalmat átvészelve én már minden veszteséget kibírnék. Azt hittem, hogy végig tudom nézni, ahogy a szemem láttára gyilkolják le a kedvesemet, és mégis kitartok a hitem mellett. De ahogy megláttam a Cheng Xin szétzúzott vállából ömlő vért, elfogott valami szívfacsaró szerelem. Logikám és a kötelességérzetem elpárolgott. Csak azt tudtam, hogy kerül, amibe kerül, nem hagyhatom meghalni őt. Az sem érdekelt, ha a döntésem végez az egész emberiséggel. Amíg ő életben van, én kész vagyok elkövetni a világ legnagyobb bűnét.

Tétovázás nélkül utasítottam az agyi implantomat, hogy figyelmeztesse a trisolarisiakat, és küldje át nekik a sophonjaim jelét. „Wade-et meg kell állítani, Cheng Xint meg kell menteni. Nélküle a tervetek nem fog működni.”

Ekkor adta le Wade a második lövést.

Ekkor már Cheng Xin fejére célzott, de karja az utolsó másodpercben valamiképp egy töredék-centiméterrel lejjebb hanyatlott, így a golyó szerelmem hasába fúródott. Sophonom értesített róla, hogy egy társa fénysebességgel érkezett a helyszínre, és a második lövés pillanatában Wade szeme körül tevékenykedett. Ez a sophon nyilvánvalóan befolyásolta a férfi látását, és megzavarta a célzásban. De mivel nem volt elég ideje, a sophon nem tudta elérni, hogy teljesen elhibázza Cheng Xint.

Ezzel végre megoldódott egy rejtély, ami már régóta foglalkoztatta AA-t. Abban az időben, amikor Wade megkísérelte a gyilkosságot, a férfi már épp elég régen élt az elrettentés korában, hogy tudja: az orvosi technológiák fejlődésének köszönhetően a fejlődés az egyetlen garancia a Cheng Xin halálára. Első lövését írhatnánk kegyetlensége rovására, és talán azt is akadályozni próbálta vele, hogy a nő védekezni tudjon, de második lövése már nem mehetett volna mellé. Figyelembe véve a gyilkos magas intelligenciáját és szakértelmét, e hiba megbocsáthatatlan volt. AA később Cheng Xinnel is megvitatta a kérdést, és egyikük sem talált rá észszerű választ, hacsak azt az erőltetett magyarázatot nem, amely szerint Wade-et, az időszámítás korában született férfit, annyira lenyűgözte áldozata szépsége, hogy nem volt képes fejlődéssel elrondítani. Sosem találták volna ki, hogy valójában Yun Tianming utasította a sophonokat fényévnyi távolságból a közbeavatkozásra.

– A sophon nagyon óvatosan avatkozott bele Wade látásába, és bár a férfi kihallgatásának felvételei alapján az észlelte, hogy egy töredékpillanatra mintha megremegett volna előtte a kép, de ezt

betudta az életkorának és az idegességének. Egyébként nem nagyon koncentrált a második lövésére. Sokkal inkább az zavarta, hogy harmadik golyója kilövésekor a fegyvere csütörtököt mondott. Biztosra vette, hogy ha a harmadik lövés is elsül, Cheng Xin halott lenne. Végül úgy írta le az egészet, mint balszerencsés véletlenek sorozatát.

A befulladt lövedék csakugyan véletlen volt, de egyben álcázta is a sophon beavatkozását. Igazából, ha elsült volna a fegyvere, a golyó akkor is egyszerűen csak Cheng Xin füle mellett repült volna el. Addigra a sophon már tökéletes illúziót épített fel a férfi szemében.

Wade kudarcában volt egyfajta tökéletes szimmetria. Eredetileg ő volt a felelős azért, hogy Yun Tianming agyát kiküldték az űr mélyébe, végül pedig éppen ez az agy hiúsította meg a terveit, és lökte az emberiséget a megsemmisülés vermébe a történelem kiszámíthatatlan áramlatai és örvényei következtében.

– Így hát megmentettem Cheng Xint, egyúttal leromboltam az emberiség utolsó reményét. Ami ezután történt... azt már te is tudod.

Tianming a tenyerébe rejtette az arcát, és felzokogott.

– Ó, annyira sajnálom, drágám... de nem a te hibád! Te mindent megtettél, amit lehetett. – AA vigasztaló szavai a szívéből jöttek. Miután meghallgatta ezt a hihetetlen történetet, tényleg nem hibáztatta a férfit; ehelyett csak még jobban szerette.

Mikor szerettem bele ebbe a férfiba, aki egyszerre ilyen erős és törékeny?

Ai AA nem tudott válaszolni saját kérdésére. Csak azt érezte, hogy a végzet, ami ellen olyan régóta küzdött, végül utolérte. Most pedig félreteszi minden kétségét, és teljes szívéből szeretni

fogja Tianminget. Saját szerelmével kell felébresztenie az érzést a férfiban, hogy az az ő erejéből táplálkozva nyerje vissza a sajátját.

Elmondjam neki a titkomat? AA szólásra nyitotta a száját, majd becsukta, újra kinyitotta, aztán megint becsukta. Már nem tudta számontartani, hogy az évek során hány szeretőt vett maga mellé, de még egyszer sem volt ilyen ideges, mint most. Tudta, hogy rendkívüli titkot őriz, ami megváltoztatná a férfi felfogását hármójuk összefonódott történetéről és az emberiség sorsának fordulópontjáról. A nőnek szüksége volt rá, hogy Tianming megértse és megbocsássa neki ezt a titkot, máskülönben soha nem osztozhatnak a valódi meghittségben, bármilyen hosszán is éljenek együtt.

Eszébe jutott, mit mondott Cheng Xinnek, amikor először találkoztak, még az elrettentés korában: „Megint őrá gondolsz, igaz? Ez egy új kor, egy új élet. Felejtsd el a múltat!”

De tévedett, alapvető tévedésben volt. A sors szeret játszadozni, és ahogy Faulkner mondta, a múlt sosem merül feledésbe, ezért nem is múlt. Mindig visszatér, és rákényszerít, hogy szembenézz vele. Ez igaz volt Cheng Xinre, Yun Tianmingre, és határozottan igaz őrá is.

De talán ennek még nem jött el az ideje...

*

Tianming még mindig a múlt fájdalmába veszett.

Ezután arról a jelentőségteljes tíz percről beszélt AA-nak, ami a Kardtartó átruházási ceremónia után történt, és amikor a

cseppek megkezdték a támadást a Föld ellen. Bár e pillanatban a bolygó pusztulása már eldöntetett, a férfi még mindig remélte, hogy Cheng Xin megnyomja a gombot, és rákényszeríti a trisolarisi bogarakat, hogy ők is megtudják, milyen kétségbeejtő érzés egy reménytelen hazárdjáték során mindent elveszíteni. Akkor legalább átélhetné a bosszú örömét, cserébe mindazért a szenvedésért, amit az elmúlt évtizedek során elviselt. Látni akarta, ahogy a Trisolaris szembenéz végzetének valóságával, látni akarta fájdalmukat és megbánásukat.

Cheng Xint figyelte, tudva, hogy minden trisolarisi ugyanígy tesz a bolygójukon és a flottájukon egyaránt. Eltelt egy perc. Még egy. A Kardtartó egész testében remegett, keze a gomb felett tétovázott. A férfi szíve és az egész Trisolaris vele remegett, de az előbbi olyan végkimenetelben reménykedett, amely szöges ellentétben állt az idegenek vágyaival.

Nyomd meg! A francba! Miért nem nyomod meg? Nyomd meg a gombot, és adj hangot az igazságnak! Nyomd meg a gombot, és büntesd meg a gonoszt! Hadd haljanak meg velünk együtt! Néma üvöltése ott visszhangzott a saját fejében.

De Cheng Xin végül nem nyomta meg. Inkább eldobta a távvezérlőt. Abban a pillanatban megszűnt a remegése, és természetfeletti nyugalom szállta meg a nőt. Döntést hozott.

Tianming körül a levegő azonnal megtelt trisolarisi kollégáitól érkező szöveges üzenetekkel. Láttad? Győztünk, Tianming! Nem tudta megtenni. A Föld a miénk!

Egy olyan fajtól, mint a trisolarisi, amely megveti az érzelmeket, példátlan kifejeződése volt ez az örömnék.

Tianming ekkor – életében először – gyűlölte Cheng Xint. Hogy lehetsz ilyen gyenge? Miért nem adod meg legalább a kölcsönös

pusztulás elégtételét? Miért véded ezeket a hűtlen bogarakat? Szálljanak sírba velünk együtt! Ember vagy te, vagy idegen?

Valamiképp újra eszébe jutott az az egyetemi kiruccanás a Miyun víztározóhoz. Az út során Cheng Xin felszedett egy hernyót, amely az út közepén vergődött, és óvatosan áttette a fűbe, nehogy rálépjen valaki. Több lány is sikítozott undorában, Tianminget azonban mélyen megérintette a gesztus. Cheng Xin kedvéért memorizálta a hernyó külső jellemzőit, hogy később kikereshesse a könyvtár egyik vaskos kézikönyvéből. A rovar egy közönséges szürke moly lárvájának bizonyult, amely nem rendelkezett a lepkék színes szárnyaival.

A moly a lepidoptera rend egy ősi ágához tartozott, amelynek fosszilis felmenői visszavezethetők egészen a jura korig, sőt még régebbre is. Amikor a lány által megmentett hernyó első ősei kimásztak Pangea földjére, és kiterjesztették új keletű szárnyaikat a dinoszauruszokkal teli dzsungel fölé, még a Trisolarison sem létezett civilizáció, az emberek pedig még korokon át nem fognak megjelenni. Ennek a lepkének kétségkívül ősibb joga volt a földi létezésre. Az időszámítás korának utolsó néhány évtizedében az emberi tevékenység mégis elpusztította élőhelyét, és a faj a kipusztulás szélére került. A kirándulás idején már sok éve nem láttak belőle élő példányt.

Cheng Xin egy értékes életet mentett meg.

Ezek után, valahányszor Tianming arra gondolt, hogyan mentett meg a lány talán egy egész fajt, egyfajta édes érzés öntötte el a szívét, mintha neki is része lett volna a dologban. Elképzelte, ahogy a hernyó átalakul molylepkévé, párt talál magának a Peking körüli hegyekben, generációkon át szaporodnak, így folytatva egy ősi vérvonalat. És Cheng Xin az ő védelmezőjük, az istennőjük.

Sosem képzelte volna, hogy ez a jelentéktelen epizód két világ sorsát vetíti előre.

Bármennyit is gondolt a nőre, Tianming soha nem értette Cheng Xint teljesen. Csak azt tudta, hogy a szeretett nő kétszáz év alatt sem változott meg. Nem ő volt a hibás, hanem azok – a férfit is beleértve –, akik Kardtartóvá választották. Gyűlölete egy pillanat alatt fordult át önutálatba és büntudatba.

A trisolarisiaktól érkező üzenetek egyre csak rajzoltak körülötte a levegőben. Ez a faj, amelyből olyannyira hiányzott az érzelmi intelligencia, most őt is sorai közé tartozónak vélte. Fenntartások nélkül osztották meg vele az örömet, miközben Cheng Xint gúnyolták és kinevették.

„Őszintén szólva – mondták neki –, nem igazán hittünk a princeps tervében, amikor azt először bejelentették. Luo Ji évtizedeken át szerepelt a rémálmainkban. Nem tudtuk, hogyan győzhetnénk le. De az utódja! Milyen gyenge! Milyen ostoba! Köszönjük, Tianming! Köszönjük! Te segítettél, hogy megtévesszük az embereket. Az öröm, amit akkor éreztünk, amikor a bolond nőtény bogár eldobta az univerzális sugárzás távvezérlőjét, még a párosodási egybeolvadásénál is erősebb! De mit gondolt ez a nőtény? Ha már egykor te is földi bogár voltál, el tudod magyarázni nekünk a gondolatait?”

Az egész Trisolaris lélegzet-visszafojtva várta válaszát.

– Szeret titeket – felelte egyszerűen Tianming, elnyomva szívében a zűrzavart.

„Szeret? – zavarodtak össze az idegenek. – Te most arról az érzésről beszélsz, amely altruisztikus viselkedést idéz elő a faj reprodukciós alkalmasságának javítása céljából? Mi is megtapasztalunk ilyen érzéseket. De hogyan lehet ezt egy a

csillagokból érkező, idegen fajra alkalmazni? Az ilyen cselekedet kedvezőtlen a saját fajod reprodukciója szempontjából!”

– Egy ember egyszer azt mondta: „Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik titeket bántanak.”{4}

„Miféle értelmetlenség ez? Úgy hangzik, mint valami paradoxon!”

– Nem, ez a mi fajunk egyik legnagyobb tanítójának tanítása. Még ma is sokan hiszik, hogy ez az univerzum legnagyobb igazsága, ami sokkal fontosabb, mint a pusztta túlélés.

A trisolarisiak egy ideig hallgattak, mintha csak megérintette volna őket a szavak spirituális ereje. Végül így feleltek:

„Ha a kozmoszban minden faj ezt hinné, talán nem létezne a sötét erdő.”

– Talán – mondta Tianming. A hajó ablakán át az űr kinti sötétjébe bámult, és hirtelen felötlött benne, hogy talán a sötét erdő csak az univerzum e halvány sarkában létezik; talán csak ebben a galaxisban, vagy csak egy pár négyzetfényévnyi területen, egyetlen spirálkar végén. A nagy univerzum többi részében a szeretet fénye világít meg minden levelet, minden fűszálat, minden erdei ösvényt. Hogy nézne ki egy ilyen napsütötte erdő?

Szárazon elmosolyodott. Ezt a rejtvényt nem ő fogja megoldani. Most már az a sorsa, hogy a trisolarisi flottával tartson a Naprendszerbe, ahol a Földön éli le hátralevő életét, mint az emberi faj legnagyobb árulója. Mindennap szembenéz a gyűlölettel és megvetéssel, feltéve, hogy nem öli meg rövidesen a dühöngő tömeg. Sosem fogja látni a kozmosz azon részét,

amelyet nem a Föld és a Trisolaris közötti háború határoz meg. Mi értelme bármi máson gondolkodni?

És ebben a pillanatban teljesen váratlanul átlépett a napsütötte erdőbe. És minden – a Föld, a trisolarisiak, az egész univerzum – megváltozott.

– Mi az a napsütötte erdő? – kérdezett közbe AA. – Van valami köze a miniuniverzumhoz?

– Nem is tudom – csóválta a fejét Tianming.

Tényleg nem tudta. De abban a percben minden úgy ragyogott fel körülötte, mintha hirtelen átjárta volna a világot egy napsugár, sőt nem is egy, de ezernyi nap fénye. Úgy látta, hogy ő és a hajó, amelyen utazik, átkerült a mélyűr sötétjéből valami leírhatatlan másik helyre. Egy végtelen tér – nem, végtelen sok világ – nyílt meg előtte. Ha kénytelen volna szavakba önteni a látványt, akkor úgy érezte magát, mint a hangya, amely váratlanul kibújjik egy sötét alagútból, és egy fényes kertbe kerül. Minden virágszirom, minden levél, minden harmatcsepp egy hatalmas világ volt számára, és abban a pillanatban... mindent látott.

– Átléptél a négydimenziós térbe? – A férfi leírása AA-t a Kék űr kalandjaira emlékeztette.

– Nem, ez nem egy magasabb dimenzió. Még mindig a háromdimenziós valóságban voltam, és soha nem is jártam a négydimenziós térben. De szerintem ennek a leírhatatlan nagyságnak az érzése, amit megtapasztaltam, túlszárnyalta még a negyedik dimenziót is. Olyan... olyan... mint amiről Platón beszélt. Kiléptem a sötét barlangból, és megláttam a valóságot; megláttam magát a végtelenül gyönyörű tengert...

AA sosem olvasott Platónt, de hamar talált egy alkalmas hasonlatot.

– Olyan volt, mint amikor először megláttál?

Tianming nevetve csókolta meg.

Miután szeme alkalmazkodott a hirtelen fényhez, amely átformálta körülötte a világot, az első tényleges dolog, amit Tianming megpillantott, egy szilárd alakzat volt, amely ezüsthényben ragyogva lebegett a tekintete előtt. Első pillantásra szinte tökéletes gyűrűszerkezetnek látszott, amely végtelen számú, végtelen különböző méretű körből állt. De közelebbről megvizsgálva kiderült róla, hogy e körök nem tökéletesen szabályosak, ugyanis mindegyik százezernyi kisebb körből épült fel, e körök pedig összetett, finom struktúrák révén kapcsolódtak egymáshoz. A körök eleinte áttetsző vonalaknak tűntek, amelyek halvány fénnel ragyognak, de jobban megnézve a férfi rájött, hogy mindegyik ív szilárd test, rendkívül komplex, kidolgozott belső szerkezettel. Úgy találta, hogy az alakzat minden része önmagában foglalja az egészet, és bármilyen közélről is figyelte, mindig újabb részletekre lett figyelmes – a részletek felbontása túlszárnyalta látása élességét.

– Úgy érted, mint a fraktálok? – próbálta AA saját tudományos tudásához igazítani Tianming elbeszélését.

– Nem, nem fraktál volt. De gondolom, analógiának megfelel, éppen csak hogy... Képzeld el egy nyíló rózsát, de ez a rózsza egy másik, sokkal nagyobb rózsza egyik szirmának az alkotóeleme, az a nagyobb rózsza pedig egy még nagyobb szirm része. Folytasd ezt a végtelenségig. Aztán, ha megvizsgálod az eredeti rózsát, észreveszed, hogy az kisebb rózsákból áll, azok mindegyike pedig még kisebbekből, és így tovább ad infinitum. A csodálatos az benne, hogy minden egyes rózsza egyedi alakú, méretű, külsejű – mintha milliárdszor milliárd különböző variációhoz tartoznának... ennél jobban nem tudom elmondani.

AA csak zavartan csóválta a fejét, nem tudta elképzelni, milyen is lehetne.

Tianming nem merte tovább nézni az alakzatot. Annak szívbemarkoló szépsége azzal fenyegetett, hogy úrrá lesz a férfi egész valóján. Körülpillantott, és rádöbbsent, hogy a körkörös szerkezet maga is csak része egy sokkal nagyobb, kerek struktúrának, amely a levegőben lebegve kitöltötte az egész űrhajót. Ezen alakzat a hajótesten kívül is folytatódott, és csupán egy még nagyobb minta komponensének bizonyult. Akárcsak a rózsás analógiában, minden egyes szint hasonlított az előző szinthez, mégis teljesen más volt.

Ahogy Tianming nézelődött, ráébredt még egy hihetetlen dologra: e csodás köralakzatok mintha félig áttetszővé változtatták volna az egész trisolarisi hajót. Bár tulajdonképpen ez egyáltalán nem írja le helyesen a jelenséget. A burkolat és a válaszfalak valójában még mindig átlátszatlanok voltak, és a férfi tisztán látta a felszínüket, ugyanakkor azonban ugyanolyan tisztán látta azt is, ami mögöttük volt, mintha különböző szemek által észlelt képek rakódtak volna egymásra. És ez a látvány kettőnél jóval több szemet feltételezett! „Átlátott” minden egyes válaszfalon, látta a hajó minden zugát és rejtékét – köztük olyanokat, amelyeket eddig még soha –, ezzel egy időben azonban látta magukat a falakat és egyéb akadályokat is.

Amikor később tudomást szerzett a magasabb dimenziós terekről, maga is eltűnődött azon, hogy nem egy ilyenbe került-e át annak idején. De végül arra a következtetésre jutott, hogy másról volt szó. A hihetetlen alakzatok, amelyeket a hajó körül látott, egyértelműen háromdimenziósak voltak, épp csak semmi nem akadályozta a látásukat.

Azt is észrevette, hogy a végtelenül gazdag és összetett, ragyogó szerkezet a trisolarisi hajóból terjed elő, és öleli azt át, de nem terjed túl sokkal a hajótesten. Pár méterrel a burkolaton kívül –

amelyen épp átlátott – az ívek ragyogása gyorsan elhalványul, és eltűnik a csillagok háttére előtt. Világos, hogy e ragyogó szerkezet, amit lát, valami hatalmas egész része, nem csak elszigetelt, önmagában álló alkatrész. Mintha csak a hajó valamiképpen kisütötte volna a rejtelmes struktúrában tárolt energiát, és ragyogásra készítette azt a részt, amelyet megérintett.

Ami azt illeti, abban a pillanatban, amikor Cheng Xin eldobta kezéből a távvezérlőt, a trisolarisi flotta gravitációs hullámdetektorai révén észlelt egy alig észrevehető objektumot néhány millió kilométerrel maga előtt. E test bonyolult, kaotikus pályán haladt, ugyanolyan szabálytalanul, mint a részecskék Brown-féle mozgása. Különös viselkedése azt látszott sugallni, hogy nem természeti jelenségről van szó. A mindig éber Trisolarisi Flottaparancsnokság minden egységet magas szintű harckészültségbe helyezett. A legénység tagjait azonban elragadta a vad ünneplés, és mielőtt még bármilyen védelmi rendszert üzembe helyezhettek volna, a rejtélyes tárgy pályát módosított, és közel fénysebességgel száguldott feléjük. Azonnal magába burkolta a flottát alkotó több száz hajót.

Így hát minden egyes hadihajót „körbefontak” e kísértetiesen ragyogó alakzatok. A mozgó objektum az elfogás pillanatában sebességét és pályáját is a flottáéhoz igazította, így relatív nyugalomba került hozzá képest.

A későbbi vizsgálatok tanúsága szerint azonban a struktúra csak abba az egy hajóba hatolt be, amelyen Yun Tianming tartózkodott.

Pontosabban fogalmazva, csak Tianmingre volt hatással.

A férfi először azt gondolta, hogy már megint a trisolarisiak által gyártott álomvízióban ragadt, de hamar rájött, hogy ez lehetetlen. Az alapján, amit az idegenek kognitív szokásairól tudott, azok képtelenek lettek volna létrehozni egy ilyen képet. Hiányzott

belőlük a művészi tehetség és a képzelőerő, hisz még akkor is az ő emlékeiből és tudatalattijából kinyert elemekre támaszkodtak, amikor a kínzására vagy tanulmányozására alkottak álmokat; ritkán szúrtak közéjük olyasmit, ami Tianming tapasztalatain kívülről érkezett. E nagyszerű és csodálatos, háromdimenziós alakzat messze túlszárnyalta a trisolarisiak esztétikai képességeit, és még az emberi képzeleten is túlmutatott. Nem lehetett álom.

Ha viszont nem álom, akkor miképpen láthatja a hajó összes rejtett zugát? Hogyan juthatnak a szemébe átlátszatlan válaszfalak által blokkolt fénysugarak? Mindez egyszerűen összeegyeztethetetlen a fizika törvényeivel. Tianming agya kaotikusan pezsgett, ahogy próbált valami válasszal előállni.

Mert a fény természete a végtelenség.

Egy hang – nem is, egy gondolat – jelent meg az elméjében. A férfi tudta, hogy e gondolat nem tőle, és nem is egy trisolarisitól származott. Az idegenek gyakran kommunikáltak vele úgy, hogy közvetlenül injektálták agyába az elektromos jeleket, így tudta, az milyen érzés. De ez a gondolat más volt. Nem olyan, mintha bárhonnan is érkezett volna, inkább saját agya mélyéről emelkedett elő.

Ugyanabban a pillanatban, amikor a gondolat megjelent, Tianming a példátlan fájdalom hirtelen nyilallását élte át, amelytől elakadt a lélegzete. De nem fizikai érzés volt ez, sokkal inkább a szellem sebe. Az első gondolatot követően mintha más eszmék és érzelmek áradata feszült volna tudatalattijának, és azzal fenyegette, hogy áttör a tudatába, ahol aztán kioltja mindazt, ami még megmaradt racionális gondolkodásából: az univerzum születése, a mennyek ragyogása, a kozmosz végtelensége, az űr mélysége... ismeretlen, rejtély, rémület, bánat, öröm.

Tianming úgy megrémült, mint Zeusz azelőtt, hogy Athéné léket vágott volna a fején, hogy kiugorjon onnan. Fájdalmában a fejét fogta, és akaratlanul is nyöszörgött. De sikerült rákényszerítenie magát, hogy összpontosítson, és használni kezdte a csan meditációra hajazó technikát, amelyet a trisolarisiak mentális kínzásai ellen fejlesztett ki, hogy elszigetelje magát a véletlenszerű gondolatok kavargó árájától. A vad, kaotikus gondolatáram azonnal jéggé fagyott, majd hatalmas, nyugodt óceánná olvadt.

– Ki vagy te? – kérdezte, miután valamelyest magához tért.

Én vagyok a Szellem.

Fa árnya a nyárban, árnyékok a holdfényben, tükörkép a vízben, önmagad a tükörben...

Tianming elméje újfent erős csapást élt át. Öntudata a mélység peremén egyensúlyozott. Küszködve tett fel újabb kérdést:

– Milyen szellem?

A Fény Szelleme.

Fény és árnyék, világosság és sötétség, harsogó zaj és örök némaság, a mélység és az égboltozat...

És Isten Lelke lebeg vala a vizek felett...

És mondta Isten: Legyen világosság! És lőn világosság...

És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be...{5}

A gondolatok áradata megint csak Tianming tudatát ostromolta, amit a férfi akarata alig bírt egyben tartani. Úgy érezte, mindjárt széthasad a feje. Végre megértette, honnan ered a fájdalom. A

hang nem a szó megszokott értelmében beszélt hozzá; ehelyett Tianming tudását és emlékeit rendezte át, hogy olyan fogalmakat fejezzon ki velük, amelyeket a férfi nem érthetett. Minden pillanatban szinte végtelen mennyiségű információt közölt vele, olyan volt, mint az a túlon túl összetett, ragyogó alakzat, amelynek teljes jelentése apróbb értelmekből állt össze, azok pedig még náluk is apróbb jelzésekből. A különféle konceptuális szintek aprólékos, sűrű logikai hálók révén kapcsolódtak egymáshoz, amelyek egyetlen részlete sem volt lényegtelen. Az ő biológiai kognitív gépezete azonban túl korlátozottnak bizonyult, csak a legfelsőbb réteget tudta megragadni, és emberi lingvisztikai szimbólumokra konvertálni. A szemantikai struktúra többi része pedig elárasztotta az agyát, ahol emlékei és képzelete az érzelmek és ideák egész viharát szabadították el.

Az emberi elme nem állt készen ilyen élmények elviselésére. Valójában ha Tianming nem fejlesztett volna ki magában emberfölötti szintű önuralmat és pszichikai állóképességet a trisolarisiak elleni küzdelme során, akkor már rég megadta volna magát az örületnek.

– Isten hírnöke vagy? – kérdezte zihálva, áhítatos hangon. Bár nem volt keresztény, gyermekkorában néha elkísérte anyját a templomba. Eszébe jutott, mit mondott neki egy lelkipásztor: „Ha imádkozol, Isten hallani fog téged. Angyalokat küld, hogy kitöltsék a szívedet. »És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül...«”

Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.{6}

Most pedig, abban a pillanatban, amelyben a Trisolaris elárulta az emberiség jóindulatát és szeretetét, és megtámadta annak otthonát, hogy kipusztítsa őt a Föld színéről, elérkezett az idő, hogy megjelenjen az igazságosság istene. A bogarak azt kapják, amit megérdemelnek.

A következő gondolattól csaknem extázisba került:

A te nézőpontodból igen, én vagyok a Mester Szelleme.

Majd szétzúzottak a reményei:

A Mester halott, én csak az vagyok, ami utána maradt.

Tianming kezdett valamelyest hozzászokni a párbeszéd e kimerítő formájához. Óvatosan megkérdezte:

– Földönkívüli vagy?

Nem, én vagyok a Szellem – helyesbített türelmesen beszélgetőtársa.

– Pontosan mit értesz „szellem” alatt?

A válasz ezúttal olyan felfoghatatlan fogalom képében érkezett, amelyet semmilyen nyelvi töredékre nem lehetett lefordítani. A férfi agyára ismét paradoxonközeli gondolatok szökőárja zúdult: száraz óceán, a Föld bolygó vége, háború sárkányok és óriások között, az istenek fájának kincse, kövekben rejtőző dalok...

Tianming sikoltva hullott a földre.

– Elég! Ne csináld ezt velem! Nem bírom tovább! – Bár fogalma sem volt róla, mondja-e mindezt, vagy csak gondolja.

Köztünk csak így létezhet kommunikáció. A mi univerzumunkban ez az információk cseréjének legegyszerűbb és legkevésbé hatékony módja. De ebben a világban az intelligencia túl gyorsan fejlődik vissza, így te csak nagy nehézségek árán tudod fogadni az ideabsztrakciókat.

Tianming nem tudta, mit jelent ez utolsó szó, de nem merte megkérdezni. Ráharapott azonban a „mi univerzumunk” kifejezésre, és rákérdezett:

– Akkor te nem ebből az univerzumból származol?

Újabb felfoghatatlan ideabsztrakció érte el, mire a férfi úgy érezte, mindjárt szétrobban a feje. Zihálva törölte le homlokáról az izzadságot, és kétségbeesve így szólt:

– Nem bírom el az ideabsztrakcióidat. Miért nem beszélsz inkább ezekkel?

„Ezek” alatt persze a trisolarisiakat értette. Neki elege volt. Azt hitte, kibír mindenféle mentális és fizikai kínzást, de az ideabsztrakciók erejével szemben gyengébbnek érezte magát, mint egy újszülött. Felejtjük el. A Földnek vége. Nem érdekelnék az univerzumok és a mestereik, vagy egyáltalán bármi. Próbálkozzanak a kurva ideabsztrakciókkal azok a szívtelen idegenek.

Már próbáltam. De ők lélekben sokkal gyengébbek nálad, még egy kósza ideabsztrakciót sem fognak fel.

– Miért?

Mert ők bogarak.

E szóval gondolt Tianming megvetően a trisolarisiakra, a Szellem pedig átvette a fogalmat, és felruházta egy igen furcsa ideabsztrakcióval. Tianming e pillanatban meglepetten jött rá valamire. Körülnézett.

A furcsán ragyogó struktúra hatása alatt látta a hajó minden zegét és zugát. Valami mégis hiányzott a képből.

Egyetlen trisolarisit sem látott.

Nem látott semmi olyat, ami észszerűen párosítható lenne az intelligens földönkívüliekkel: sem kis zöld embereket, sem kétlábú gyíkokat, sem nyolckarmos kezű polipokat. Semmit.

Lehetséges, hogy a hajón egy trisolarisi sincsen? Hogy lehet ez?

Végül Tianming észrevett valamit a hajó szerkezetében, amire eddig nem fordított figyelmet. Nem voltak benne olyan folyosók vagy átjárók, amelyeket egy emberi űrhajón látott volna. Az általa belakott, nagyobb kamrán kívül nagyon kevés kabint vagy más nyílt teret látott. A hajó nagy része vékony csövekből és apró kamrácskákból állt, némelyik akkora, mint egy gyufásdoboz, mások inkább fióknyi méretűek. Minden kamrácskában számos apró szerkezet és gépezet lapult, melyek baljós, rizsszem méretű fényekkel világítottak. E rizsszemek egy része a padlón vonaglott kapálózva.

Bogarak.

Tianming levegő után kapott. Végre minden összeállt.

Ezek az ezüstös „szerkezetek” voltak a trisolarisiak; alig nagyobbak egy hangyánál.

A legnagyobb emberi elmék évszázadokon át arra tették fel minden erőfeszítésüket, hogy az idegeneket tanulmányozzák, e kutatásokban pedig intenzíven koncentráltak a lények fiziológiájára is. Bár a földi tudósok egyetlen példányra sem tudtak szert tenni, azért a Trisolarisról tudottakból levezettek pár észszerű következtetést – bolygójukon sokkal kedvezőtlenebbek az életkörülmények, mint a Földön; az egyedek képesek gyorsan dehidratálódni és rehidratálódni; képesek élő számítógép formájába rendeződni; és így tovább. Az emberi tudósok megegyeztek abban, hogy a trisolarisiak teste kis méretű lehet, magasságuk talán nem haladja meg az ötven centimétert (néhányan még odáig is elmentek, hogy patkány

méretűek lehetnek). Egyes sci-fi filmekben, amelyek trisolarisi inváziót meséltek el, az idegeneket nagyra nőtt imádkozó sáskának ábrázolták, éles csáprágókkal és karmokkal.

De azt senki sem tételezte fel komolyan, hogy csupán pár milliméter hosszúak lennének. Nyilvánvalónak tűnt, hogy egy nagyjából hangya méretű létformának nem fejlődhet ki komplex agya, és nem is építhet fejlett civilizációt. Ebben az emberi tudósok azonban nagy hibát követtek el. A trisolarisi gondolkodás ugyanis teljesen másképp működött, mint az emberek különálló egyedekre épülő tudatossága. Mivel az idegenekben a gondolat és ennek kifejeződése között közvetlen kapcsolat állt fenn, kommunikációjuk rendkívül fejletté vált. Így kollektív intelligenciájuk fejlődött ki, amely az élő számítógép-alakzat alapjául is szolgált. Bár minden egyes trisolarisi is képes volt némi önálló gondolkodásra, elsősorban az információk egymás közti cseréjére támaszkodtak, és így felépítettek egy nagy, kollektív adatbankot, amely értelmük legfőbb forrása lett. Mi több, amikor párosodás céljából egyesültek, majd pedig lárvákká hullottak szét, minden utód rendelkezett bizonyos, a szülőktől örökölt emlékekkel. Ezen adaptáció lehetővé tette, hogy a fiatal egyedek nagyon rövid idő alatt elsajátítsák az élethez szükséges alapvető ismereteket, hiszen viszonylag egyszerű agyuk könnyedén kezelte az emlékmódulokat.

Az emberek mégsem jártak egészen tévúton. Azon képességeik, amelyek révén a trisolarisiak túlélhették bolygójuk extrém éghajlati viszonyait, és tartósan fennálló civilizációt építhettek, egyúttal korlátozták is az egyes egyedek agyának méretét és fejlettségét. Ennek következményeképp hiányzott belőlük a képzelőerő és a kreativitás, és ezért támaszkodtak elsősorban a már bevált technikákra és a múlt kollektív bölcsességére. Történelmük során a trisolarisiak ritkán tapasztaltak meg olyan technológiai áttöréseket, amelyek gyakoriak voltak az emberi történelemben. Könnyen belátható, hogy még ha el is tudnák

hagyni anyabolygójuk zavaros viszonyait, és barátságosabb körülmények közé kerülnének, akkor is csupán kolóniában élő rovarok maradnának, még ha civilizációval és technológiával felvértezettek is.

Ezért akarták hát elpusztítani az emberiséget, még azt is kockáztatva, hogy beindítják a gravitációs hullámú univerzális sugárzást. Jól tudták, hogy még ha a két faj át is törné a köztük húzódó sötéteredő-állapotot, és megtanul békésen együtt élni, az emberek hamar utolérnék, majd lehagynák a trisolarisiakat, hiába azok jelenlegi technológiai előnye. Ezenfelül pedig atavisztikus rémületben éltek a gigászi méretű emberi lényektől, amelyek mindegyike fél tenyerével is száz meg száz trisolarisit tudna agyoncsapni.

Az egyes egyedek relatíve alacsony intelligenciáját társadalmuk idegensége álcázta az emberek előtt. A földlakók egyszerűen nem tudták elképzelni, hogy az övékénél ennyivel fejlettebb civilizáció olyan egyénekből álljon, amelyek sokkal „butábbak” náluk. Ez volt a fő oka, miért titkolták a trisolarisiak külső megjelenésüket, hiszen ők ezt gyengeségnek látták.

Most azonban a Szellem rejtelmes fénye valamiképp felfedte az igazságot. Az egyes trisolarisiak elméje túl gyenge és sivár volt ahhoz, hogy elbírja az ideabsztrakciók hatalmát, így pánikba esve pedig nem tudtak belépni abba a nagy léptékű csoportos kommunikációba, amely létrehozta volna kollektív intelligenciájukat.

Ami azt illeti, Yun Tianming volt az egyetlen élőlény, amely beszélni tudott a Szellemmel.

– Mik ezek a... rostok? – mutatott az őt körülvevő kusza, ragyogó struktúrára. Amikor ujja véletlenül hozzáért az egyikhez, színes fényfolt lobbant fel a megérintett pontból. Tianming ijedten vizsgálta meg az ujját, de látta, hogy az sértetlen maradt. A

ragyogó rostsál egyszerűen áthatolt rajta, mintha nem is anyagból állt volna.

Ez az én kivetülésem ebbe az univerzumba.

Tianmingnek nehezere esett ezt értelmezni.

– Úgy érted, hogy a tested nem ebben az univerzumban van? Te nem ebből az univerzumból származol?

Én az Édenből származom. Amit látsz, az az Éden kivetülése.

– Éden? Mint a Bibliában? Ez valamiféle metafora?

Ennek az univerzumnak az Édenéből jövök, a kezdeti tökéletes világból.

A „tökéletes világot” gondolatok zuhataga követte: galaxisok káprázóan fényes csillagai; egy békés vízű tó; egy klasszikus kínai kert, tökéletes szimmetriába rendezve; a milói Vénusz; Mona Lisa mosolya; Ingres festménye, A forrás... ezeket a férfi álmaiból kiragadott jelenetek követték: egy virágokra épült mennyei királyság; egy szivárvány fölé épített, csodás palota... a képek egymásra halmozódtak, de mindegyik a tökéletességnek csak nyomait viselte. A Szellem végül feladta, hogy megpróbálja átadni a „tökéletes világ” érzetét, és egy egyszerű geometriai alakzatot hagyott Tianming agyában: egy kristálygömböt, tökéletes kör alakú, fekete háttér előtt lebegve.

– Hol van ez a világ? – kérdezte a férfi. Még egy ilyen tökéletlen pillantás révén is megérezte annak leírhatatlan szépségét és báját.

Elpusztult.

A korábban látott víziók visszatértek, de ezúttal megváltozott formában: a csillagokat sötét felhők takarták; a tavat vihar

fodrozta; a Vénusz karja letört; Mona Lisa sírt... vér és tűz jelent meg; a pokol démonai fosztották ki a mennyei királyságot; sötétség mart kétfelől a tökéletes gömbbe, amíg csak egy vékony lemez maradt belőle, majd csak egy vonal, végül pedig egyetlen kósza fénypont.

Aztán e fénypont sebesen terjedni kezdett, és kitöltötte a férfi éntudatát, mielőtt elhalványult és elsötétedett volna. De ebben az új sötétségben galaxisok milliói jelentek meg: a Tejút, a Nap, a Hold, a Föld... Tianming tudta, hogy a világa születésének szemtanúja volt.

Szóhoz sem jutott a döbbenettől. Az egész, általa ismert valóság csak jelentéktelen töredéke volt a tökéletes világnak, a pusztítás számtalan ciklusát túlélő maradvék.

Akárcsak később Guan Yifan és Cheng Xin, most Tianming is megismerte az univerzum legmélyebb titkait.

– Ki pusztította el a tökéletes világot? – kérdezte.

A Lopakodó.

– Lopakodó? – Tianming fejébe ismét éles fájdalom hasított. Rájött, hogy értelme határait feszegeti, de nem volt hajlandó feladni. – Miért pusztította el az Édent?

Nem tudom. Csak a Lopakodó tudja.

– Miért hívod Lopakodónak? Egyén vagy civilizáció? Vagy valami más? Nem rejtőzik minden civilizáció a sötét erdőben?

Kezdetben a tökéletes világban nem létezett az általad ismert sötét erdő. Azt lázadó intelligenciák hozták létre... a tökéletes világ összeomlott, de az árulók elmenekültek. Ebben az univerzumban rejtőzködnek.

A Szellem alapos és teljes körű adatokkal látta el Tianminget, de ő csak az áradat aprócska részét tudta felfogni. A többi túlmutatott elméje korlátain.

*

– Várj csak! – AA alig kapott levegőt. – Azt akarod mondani, hogy az előző univerzum civilizációjának egy darabja megélte, hogy átléphessen a miénkbe? – Bár nem tudta, mit mondott Guan Yifan Cheng Xinnek az űrhajón, de eszébe jutottak a Gyűrű szavai: A tenger kiszáradásáért felelős halak nincsenek itt.

Végre kezdte megérteni, miről is beszélt az objektum.

– Nem tudom... – felelte Tianming kábán. – Vagy talán egyszer tudtam, de elfelejtettem.

*

– Van rá mód, hogy véget vessünk a sötét erdőnek, és újjáépítsük a tökéletes világot? – kérdezte Tianming a Szellemtől. Ebbe az utolsó reménységbe kapaszkodott, hátha a Föld még megmenthető.

Igen.

– Hogyan?

Pusztítsd el a Lopakodót, és én vissza tudom állítani a tökéletes világot.

– Azt meg hogyan csináljuk?

A Szellem rövid ideig hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

Keresővé kell válnod...

Gondolatok és képek újabb özöne árasztotta el. Tianming csak a Szellem üzenetének első felét fogta fel, mielőtt az ideabsztrakció az utolsó mentális bástyáját is ledöntötte. Fulladozott az ideák tengerében, és kapálózva keresett valamit, ami a felszínen tarthatná. Hiába küzdött, senki nem sietett a segítségére. A Szellem makacsul egyre több információt töltött a fejébe, mintha nem is érdekelné, hogyan süllyed a férfi az álmok és gondolatok végtelen viharába. Egy másodperccel azelőtt, hogy elájult volna, valami mintha megvilágította volna az elméjét. Úgy érezte, végre megértett egy fontos dolgot, de akkor már késő volt. Agyában aktiválódott a józanság utolsó védelmi vonala, ő pedig elvesztette az eszméletét.

*

– És aztán? – kérdezte AA. Őt is magával ragadta a tökéletes világ helyreállításának álma. Ha ezt a világot vissza lehetne hozni, akkor talán a Naprendszert és a Földet is, és a múlt emberi világát...

– Aztán már semmi – rázta Tianming a fejét. – Mire magamhoz tértem, a Szellem és kivetülése is eltűnt.

Körülnézett: minden visszatért a normális kerékvágásba. A trisolarisi hajó tovább szelte az űr sötétjét, a Szellemnek pedig semmi nyoma nem maradt. Amikor Tianming később átnézte a biztonsági felvételek adatait, kiderült, hogy a ragyogó struktúra nem sokkal az ő eszméletvesztése után eltűnt. A gravitációs hullámdetektorok észlelték, hogy az csaknem fénysebességgel, különös pályán távolodott el a trisolarisi flottától, és rövidesen csillagászati egységekre került tőlük. Még az idegenek technológiája sem tudta követni.

A trisolarisi tudósok hamar felfedeztek még egy hihetetlen ténytet: amikor elemezni próbálták a Szellem mozgását, rájöttek, hogy ha kivonják belőle a Tejút, a lokális galaxiscsoport és a Laniakea szuperhalmaz haladását, akkor egy rendkívül egyszerű pálya marad a helyén. Más szavakkal, az univerzumhoz, vagy legalábbis a flotta közvetlen környezetéhez képest a Szellem valószínűleg mozdulatlanul állt egy abszolút vonatkoztatási rendszerben. Közel fénysebességű távolodása az univerzum mozgására vezethető vissza, nem a Szellemére. A Szellem csak azután közelítette meg őket a saját erejéből, hogy kapcsolatba lépjen velük, miután észlelte a trisolarisi flottát.

Miféle elképzelhetetlen hatalom képes elérni, hogy egy ilyen struktúra nyugalomban maradjon, és ellenálljon a mozgó galaxisok vonzerejének?

A további kutatás azt is kimutatta, hogy magának a Szellemnek nincs tömege. A gravitációs hullámdetektorok által kimutatott tömegvonzást az őt körülvevő erőtér okozza. Ezen erőtér szigeteli el a szerkezetet az univerzum többi részétől, az így izolált térrésznek azonban alig van térfogata. A hatalmas, ragyogó struktúrát egy aprócska pontból vetítik ki.

A Szellem igazat mondott: valóban csak egy kivetítés, szubsztancia nélkül való.

A trisolarisiak megértették, hogy a Szellem egy olyan, rendkívül fejlett civilizációból származik, amely a jelek szerint nem akar ártani nekik. Ellenkezőleg, még kommunikálni is megpróbált velük, de közülük senki sem tudott beszélni vele. Ami azt illeti, több, mint kétszáz egyed beleőrült a próbálkozásba. Ezeket kénytelenek voltak dehidratálni és elhamvasztani.

Még Tianming is úgy nézett ki, mint aki elveszti a józan esztét. Több mint egy hónapig tartott neki, hogy visszaszerezze elméje épségét. De a trisolarisiak addig sem mondtak le róla. A találkozás idején készült biztonsági felvételeken látták, hogy a férfi magában motyog, és mintha elgondolkodna valamin, ami arra utalt, hogy sikeres beszélgetést folytat a Szellemmel. Ez feltűnő ellentétben állt a trisolarisiak tapasztalataival, akiknek kognitív szervei azonnal összeomlottak, amint megpróbáltak befogadni egy ideabsztrakciót. Biológiai felépítésük következtében pedig még ájulással sem védekezhettek ez ellen.

Türelmesen gondozták az emberi lényt, abban a reményben, hogy annak a beszélgetést megőrző emlékein keresztül bepillanthatnak a felsőbbrendű civilizáció valamely fejlett technológiájába. Tianming ismételt kivallatása, hipnotizálása, valamint álmainak elemzése kevés használható adatot hozott. Miután rendbe jött, a férfinak sikerült felidéznie a Szellemmel való találkozás korai szakaszát, de minden próbálkozása dacára sem tudott visszaemlékezni arra, mit tudott meg az entitástól. A trisolarisiak részletesen beszkenelték az agyát, és meglepődve tapasztalták, hogy egy nagy területe, amelyen korábban nem mutatkozott idegi aktivitás, most csordultig telt információkkal. Az idegenek azonban nem tudták értelmezni az itt tárolt adatokat, maga a terület pedig mintha teljesen elszigetelődött volna az agy többi részétől.

Tianming tudatában csak az elkerülhetetlentől való borzalmas rettegés maradt. Bár nem tudta felidézni, hogy pontosan mitől is fél, de valami előérzet megmaradt benne, amelytől éjjelente gyakran felriadt.

Ahogy múlt az idő, a tudatalattijában rejtőző információk apróbb darabkái felszínre kerültek. Egy nap, amikor a trisolarisiak épp új, fénysebességű űrhajóik csodálatos képességeit ecsetelték neki, Tianming hirtelen visszaemlékezett a Szellemmel való beszélgetése következő töredékére:

A biztonság elérésének legprimitívebb módja... használd a fénysebességet... változz fekete lyukká...

A férfinak ötlete sem volt, mit jelenthet ez a legutolsó gondolat, és tippelni sem tudott, mi köze van a fénysebességű hajókhoz. Csak azt érezte, hogy van összefüggés. Miután rágódott egy darabig a kérdésen – vagy talán egy rejtélyes erő vezette –, végül megértette a fekete térségek titkát.

Felvetette a trisolarisiaknak ezen új menekülési lehetőséget a sötéteredő-állapotból – végül is szüksége volt rájuk, hogy igazolják elméletét –, ha azok cserébe lemondanak a Föld meghódításáról. „Lehetetlen – tájékoztatta a flotta parancsnoka. – Nem adjuk fel a Naprendszer nagy léptékű meghódítását a »biztonság« valami homályos ígéretéért. A földi bogarak egyébként sem kezdeményezték az univerzális sugárzást, és soha nem is lesznek rá képesek. Nincs szükségünk ilyen eljárásokra, legalábbis most nincs.”

– Akkor sosem kaptok tőlem információt az istenszerű civilizációt illetően – felelte Tianming.

„Nos, szeretnénk, ha elárulnád, amit tudsz – mondta erre a parancsnok. – De nem adjuk oda érte a nehéz munkával elnyert Földet. Talán van más is a birtokunkban, amire vágysz” – és

mutatott neki néhány felvételt, amit a Földön tartózkodó sophonok sugároztak át: a cseptáadásokat követő, világméretű káoszról; a mindent eluraló anarchiáról; a több millió halálesetről, amelyekért pánikba esett emberek, tömegmészárlások, ide-oda áramló menekültek vagy éhínségek okoztak.

Az egyik jelenet felkeltette Tianming figyelmét. Valahol az USA nyugati partvidékén, egy külvárosban összegyűlt menekültek között észrevett egy fiatal nőt, aki Cheng Xinre emlékeztette.

– Ez az a kurva! – kiáltott fel valaki. – Ő baszta el az egészet! – mire a tömeg körülvette a nőt, és elkezdtek ütni, rúgni, letépni a ruháit...

– Kérlek, ne! Ne! Ez nem Cheng Xin! Mi Koreából jöttünk! – kiabálta sírva a mellette álló férfi a tömegbe, de hiába. A csőcselék, mint egy farka vadállat, úgy karmolta, tépte, rúgta és harapta a nőt, amíg szó szerint le nem rágták róla a húst.

„Ez a nő nem Cheng Xin – közölte a trisolarisi parancsnok. – Ő jelenleg is az ENSZ védelmét élvezi. De úgy véljük, hogy a helyzet a Földön tovább fog romlani, és ő talán még rosszabb véget ér, mint az, akit az előbb láttál.”

Tianming keze ökölbe szorult dühében. Nem volt választása.

– Jól van – szűrte fogain keresztül. – Beszélek nektek az ígért biztonságról, de csak azután, hogy Sophont utasítjátok egy Földi Biztonsági Erő megalakítására: ők fogják fenntartani a rendet, és megelőzni a fölösleges haláleseteket. Meg kell védeniük Cheng Xint és a barátait is.

Így hát a trisolarisiak megtudták a kozmikus biztonság ígéretének titkát: a fénysebességet kell lecsökkenteni. Mivel nem tudták, hogy a Trisolaris pozícióját rövidesen felfedik az egész

univerzum előtt, nem fektettek túl sok erőfeszítést egy fekete térség létrehozásába. Később, miután tudomást szereztek róla, hogy a Gravitáció úrhajó megkezdte a gravitációs hullámsugárzást, még megpróbáltak előállítani egyet, de a sötéterdő-támadás olyan gyorsan érkezett, hogy nem készülhettek el vele időben.

Az emberek, akiknek még rengeteg idejük volt, szintén lecsúsztak a lehetőségről.

*

Rémálmában Tianming azzá a „Keresővé” változott, amiről a Szellem beszélt. Céltalanul repült át az univerzumon, és a rejtőző „Lopakodót” kutatta. Több millió csillag mellett suhant el, egyik spirálkart szelte át a másik után, de semmit sem talált. Végül eljutott a Tejútrendszer középpontjába, ahol a mag nagyságrendekkel fényesebb volt, mint bármelyik spirálkar, és ahol milliányi ősi csillag forgott és keringett egymás körül, lenyűgöző kozmikus táncban. Itt, a mag szívében volt egy láthatatlan, szörnyű nagy fekete lyuk, amelynek létéről masszív akkréciós korong tanúskodott. Az emberiség Napja, ha ráhelyeznénk e korongra, úgy nézne ki, mint egy porszem a vinil hanglemezen.

Tianming hamar felfedezte, hogy a korong olyan vékony, hogy szinte már kétdimenziós. Mi több, tényleg hanglemez módjára forgott lassan a fekete lyuk körül. A férfi megközelítette, hogy alaposabban is szemügyre vegye, és látta, hogy egy hatalmas képet festettek rá, amely hihetetlen részletességgel ábrázolta az univerzum minden egyes csillagrendszerét. Ahogy még közelebb ért, már az egyes úrhajókat és fura külsejű földönkívülieket is ki

tudta venni. Minden dolog minden részlete tökéletesen jelent meg az ábrán, bár élettelenül. Tianming ekkor érezte, hogy egy nagy erő ragadja meg, és megpróbálja berántani a képbe. Próbált kiszabadulni, de az ellenállhatatlan gravitáció fokozatosan húzta lefelé e kétdimenziós síkba.

Keményen küzdött, és végül sikerült is kiszöknie e rejtélyes varázslatból és eltávolodnia az akkréciós korong felszínétől. Ekkor viszont rögtön belehullott a rémületes fekete lyukba, áthaladt az eseményhorizonton, és zuhanni kezdett a fénytelen mélybe... Ott, a sötétben kísérteties lángokat pillantott meg, melyek fényénél egy rejtőző boszorkánymester vigyorgott gonoszul fekete köpenyében és csúcsos kalapjában. Egy nagy tekercsre festegetett elmélyülten, amit folyamatosan göngyölt kifelé, az elkészült részeket pedig kilökte a fekete lyukból. A kitekeredő papiros az akkréciós korong részévé vált, Tianming pedig meglátta, hogy a Napot, a Holdat és a Földet mind ráfestették a képre. A vajákos rápillantott, mire a földlakó képmása is megjelent a festményen, látszott minden egyes hajszála, bőre minden ránc, de még a rémület is a tekintetében. Ekkor aztán a kép magába rántotta, ő pedig összeolvadt saját kétdimenziós portréjával.

Tianming sikoltva ébredt fel rémálmából.

Vannak, akiknek már lecsökkentek a dimenziói; másoknak épp most csökken a dimenziószáma; megint másoknak ezután fog csökkenni, amíg végül...

Ez mind az ő tervük része.

A Szellemmel folytatott társalgás részletei bukkantak elő elméje egy eldugott részéből, csaknem elfeledetten, ő pedig hirtelen megértette, mit jelentett az álma.

– Dimenzionális csapás! – AA hangja megremegett. Felidézte magában a Naprendszer összeomlásának rettenetes látványát: a kilapult Neptunusz és Szaturnusz, mint valami szempár; az űrvárosok, amelyeknek minden részlete megőrződött két dimenzióban; a Holdnál nagyobb hópelyhek... Tianming abszurd álma valósággá vált, de e valóság rettenetesebb volt minden rémálomnál.

A férfi komor arckifejezéssel bólintott.

– Ha az álmod tényleg a Szellem üzenete volt, akkor a kétdimenziós fólia működése sosem fog véget érni. Ez vajon azt jelenti – a nőt kirázta a hideg –, hogy az egész univerzum előbb-utóbb kétdimenzióssá válik?

– Nem csak azt – sóhajtotta Tianming. – A Szellem szerint már a mi háromdimenziós terünk is egy dimenzionális csapás következménye. Az eredeti valóság magasabb dimenziókban létezett.

– Vagyis azt mondd... – Bár a férfi felvetését nem volt nehéz megérteni, egyszerűen túl hihetetlen volt ahhoz, hogy el is fogadja. – ... az univerzum eredetileg négydimenziós? És minden olyan volt, mint azok a négydimenziós töredékek?

Eszébe jutottak a Gyűrű szavai.

Mikor a tenger kiszárad, a halaknak össze kell gyűlniük egy pocsolyába. De a pocsolya is kiszárad, és a halak mind el fognak tűnni.

– Nem négy-, hanem tízdimenziós – felelte Tianming. – Már a négydimenziós univerzum is több dimenzionális csapás eredménye volt. A tízdimenziós valóság volt a tökéletes világ, a Szellem otthona. Pitagorasz szerint a tízes a tökéletes szám, és most végre tudom, hogy mit értett ez alatt.

– Tíz dimenzió! – AA csak egy kicsit lepődött meg. Végül is a négy és a tíz dimenzió közti különbség csak egy absztrakt számérték volt.

– Az emberi tudósok már régebben felfedezték, hogy az elemi részecskéknek tíz dimenziójuk van, bár ezek közül csak három nyílik ki teljesen, a többi pedig kvantumszinten záródik önmagába. Sok teóriát gyártottak, hogy megmagyarázzák ezt, de sosem gondoltak arra, hogy mindezt intelligens létformák pusztító hadviselése okozta volna, amely az univerzum alapvető struktúrájának összeomlásához vezetett.

AA-ban rövidesen felmerült egy gyakorlatiasabb kérdés.

– Szerinted a Lopakodó felelős a Naprendszer elleni dimenzionális csapásért?

– Nem is tudom. – Tianming ezen gondolkodott egy darabig. – Lehetséges, hogy más fejlett civilizációk is gyártanak dimenziócsökkentő fegyvereket sötéteredő-támadások céljára. De én úgy sejtem, hogy a Lopakodó célja a kozmosz dimenziószámának lecsökkentése.

– Miért? – kérdezte a nő.

– Azt nem tudom – sóhajtott hosszan Tianming. – Alighanem ez az univerzum legnagyobb rejtélye. Emlékszel a sophonvak régiókra?

Ai AA bólintott. A vakrégiók olyan rejtelmes térrészek voltak, amelyekben a sophonok elvesztették képességeiket, és amelyek mindenütt megtalálhatóak az univerzumban. Csillagászként nagyon jól ismerte őket.

– Szerinted milyen lenne a világ az ilyen vakrégiók nélkül?

AA megborzongott. E hipotézisnek egykor nagyon is gyakorlatias implikációi voltak. Az elrettentés korának hajnalán a tudósok sokat vitáztak azon, vajon a sötéterdő-állapot érvényes-e az egész kozmoszra. Egy befolyásos csoportjuk úgy vélte, hogy bármely faj, amely eléri a trisolarisiak technológiai szintjét, képessé kell, hogy váljon a sophonok, vagy hasonló kommunikációs technikák kifejlesztésére, amelyek a kvantum-összefonódáson alapulnak. Több milliárd év elteltével a legfejlettebb civilizációknak már képesnek kell lenniük arra, hogy sophonokat küldjenek az univerzum minden zugába, és miután mindenütt elérhetővé válik az azonnali kommunikáció, a sötéterdő-állapot megszűnik. Úgy gondolták, hogy a sötéterdő-csapások veszélye, amely az embereket és a trisolarisiakat is aggasztotta, csak a kozmosz e lokális területére jellemző, és téves a feltételezés, hogy univerzális lenne.

A vakrégiók felfedezése azonban érvénytelenítette e teóriát. Különbféle bizonyítékok alapján e régiók inkább tűntek mesterségesnek, mint természetesnek. Elsötétítették a kozmoszt, és megfosztották az azonnali kommunikáció reményétől. Így hát a sötéterdő-állapot valószínűleg mindenütt fennáll.

Kétségtelen, hogy a vakrégiók ugyanakkor a sötéterdő-elméletet is kihívások elé állították. Képzeljük csak el: ha egy civilizáció elég erővel bír ahhoz, hogy vakrégiókat hozzon létre szerte az univerzumban, akkor arra is képes, hogy befolyásolja az egész mindenséget. Egy ilyen társadalomnak viszont eleve nincs rá szüksége, hogy vakrégiókat hozzon létre. Egyszerűen használhatna valami sophon-jellegű technológiát, hogy

megfigyelje és felügyelje az egész kozmoszt, és kiirtson bármely újszülött civilizációt, amint az megjelenik, így pedig tökéletes biztonságban legyen.

Hacsak nincs valami más célja.

– Lehet, hogy a Lopakodó felelős a mindenütt jelen levő vakrégiók létrehozásáért, és így biztosítja, hogy a sötéteredő-állapot fennmaradjon az univerzumban? – öntötte szavakba AA a lehető legrémisztőbb lehetőséget.

– Fogalmam sincs – felelte Tianming. – De lehet. Ha nem létezik az egész univerzumra kiterjedő, szuperfejlett civilizáció, amely ilyen korlátokat emel mindenütt, akkor valószínűtlen, hogy a sötét erdő még mindig velünk lenne. De ha tényleg így történt, akkor az egy elképzelhetetlenül gonosz faj lehet. Nemcsak az Édent pusztította el, de az egész univerzumot a saját játszóterévé tette. Lehet, hogy a Sátán létezik?

Tovább beszélgettek, és kitárgyalták a Lopakodó kilétét illető nyomokat, de nem jutottak következtetésre. Lehetséges, hogy Tianming agyában még további tudás is rejtőzött, de még most is csak hébe-hóba tudott felidézni egy-egy töredéket. Az univerzum legmélyebb titkai továbbra is rejtőzködtek.

Egy idő múlva AA megkérdezte:

– Azért találtad ki azt a mesét Harmatcsepp királykisasszonyról és Mélyvíz királyfiról, hogy a dimenzionális csapásokra figyelmeztess az emberiséget?

– Nem én találtam ki az egészet. Ahogy már mondtam, a sztori egy része az álmaimból jött.

– Miért nem gyanakodtak a trisolarisiak? A mese metaforája annyira átlátszó volt!

– A trisolarisiak egyik legfőbb gyengéje a képzelőerejük hiánya volt – magyarázta Tianming. – Ha tudtak volna a dimenzionális csapásokról, akkor talán átlátnak a mesémen. De fogalmuk sem volt róla. Ha még az emberek sem tudták megfejteni a rejtvényemet, akkor nekik aztán esélyük sem volt rá. Hiányoztak a tapasztalataik, amikre támaszkodhattak volna.

A férfi azért nem beszélt az idegeneknek a titokról, amelyre fényt derített, mert nem látta, hogy az univerzum dimenzióvesztése mögötti igazság hogyan segíthetne megoldani a trisolarisiak és az emberek közötti konfliktust. Az idegenek ugyan beszkenelték ezt az álmát is, de mivel ez csak egy volt Tianming számos fura víziója közül, nem találták feltűnőnek. A trisolarisiak nem tudták megfejteni valódi jelentését, ő pedig nem szándékozott segíteni nekik.

Aztán, több mint egy évre rá, a trisolarisi flotta hírt kapott a Gravitáció által indított sugárzásról. Az emberiség meghódításának tervét fel kellett adni, hisz mind a Föld, mind a Trisolaris pozíciója kiszivárgott. Bár Tianming már nem cipelte a Föld Trisolaris általi elpusztításának erkölcsi felelősségét, rádöbrent, hogy most egy még nagyobb teher nehezedik rá: meg kell mentenie az emberiséget a sötéteredő-csapásoktól, amelyet még fejlettebb civilizációk indítanak majd ellene.

Bár a Szellem a tízdimenziós univerzumból származott, kiterjedt tudással rendelkezett a háromdimenziós világról is. Hét lehetséges sötéteredő-támadásfajtáról tájékoztatta Tianminget. A duálvektor-fólia a fejlettebbek közé tartozott. A találkozásuk utáni év során a férfinak sikerült fokozatosan felidéznie az entitás tanításait mind a hét technikáról. A trisolarisiak különös figyelmet fordítottak rá, hogy megszerezzék Tianming értékes értesüléseit, és előkészítsék a védekezésüket; ő pedig hat technikát meg is osztott velük. A dimenzionális csapás titkát azonban megtartotta, mert ösztönösen is érezte, hogy ezt vetik

be a legnagyobb eséllyel a Naprendszer ellen. Azt is tudta, hogy hiába fedné fel minden tudását az idegenek előtt, azok nem adnák tovább az információt az emberiség felé. Mint ahogy azt sem engednék meg, hogy Tianming felvegye velük a kapcsolatot.

A hat sötét erdő támadási módszerért cserébe a férfi kiereszkedett egy értékes lehetőséget arra, hogy távolról, sophonokon keresztül beszélhessen Cheng Xinnel. Találkozójuk során álmait óvatosan vegyítve más elemekkel kitalált három tündérmesét a nő számára. Összetett metaforákat épített fel, hogy elrejtse bennük a fekete térség és a görbületi meghajtás titkát, a dimenzionális csapások úgyszólván nyílt leírása viszont túlmutatott a trisolarisiak tudásán és értelmén.

– De mi lett volna, ha rosszul tippelsz, és a fejlett civilizációk nem dimenzionális csapást mérnek a Földre, hanem valamelyik másik módszert használják? – kérdezte AA.

– Az sem lett volna nagy baj. A fénysebességű hajók, amik meg tudnak szökni egy dimenzionális csapás elől, elegendőek lettek volna a többi módszer elkerülésére is. Ez volt a legbiztosabb megoldás. A meséimbe nem suvaszthattam be mindent, így hát a legfontosabb részleteket kellett választanom.

– De van itt még egy probléma... A találkozótokon azt mondtad, hogy te és Cheng Xin gyerekkorotok óta ismertétek egymást, és gyakran mondtatok meséket egymásnak. Ha viszont a trisolarisiak bele tudtak nézni az emlékeidbe, akkor nem derült volna ki a hazugság? – Ai AA személyes okokból már rég szerette volna feltenni ezt a kérdést. Csakhogy nem mert túl mélyen vájkálni Tianming memóriájában. Most, hogy végre rákérdezett, nem önmaga miatt tette, hanem...

Tianming felnézett az ég sötét kupolájára, és arra az időre gondolt, ami mintha már egy másik énjéhez tartozott volna, egy olyan énjéhez, aki rég halott volt.

– Az... nem volt egészen hazugság – felelte halkán. – Tényleg ismertem egy ilyen lányt.

*

Amikor Yun Tianming még gyerek volt, rövid időre belépett az életébe egy lány. Egyik szomszédjuk unokahúga volt, és a fiúnál három évvel fiatalabb. Egy nyári szünet alkalmával utazott a városba, hogy meglátogassa nagynénjét és megismerje Tianminget, aki sokszor mesélt neki olyan történeteket, amiket könyveiben olvasott: a trójai háborúról, Salamon király kincséről, a kerekasztal lovagjairól, a velencei kalmárról és így tovább. A mesék többsége azokból a vaskos kötetekből lépett ki, amelyeket a klasszikusokért rajongó szülei olvastattak el vele.

A kislány is sokat mesélt neki, de olyasmiket, amiket ő maga talált ki: a csintalan királyfiról, az okos hercegkisasszonyról, a boldog, kövér kismalacról és egyebekről. Bár még kicsi volt ahhoz, hogy összefüggő történeteket alkosson, így ezek egy része alig volt mesének nevezhető. Tianming azonban imádta hallgatni. A fiúnak nem voltak barátai, szülei nem engedték, hogy olyanokkal játsszon, akiknek a családját „alsóbb osztálybelinek” tekintették. Tianming szülei annak sem örültek, hogy fiuk ennyi időt tölt a kislánnyal, mivel ő ekkor már középiskolába járt, és azt akarták, hogy a tanulmányaira koncentráljon. De eddigre már saját, zűrös válásuk kellős közepén jártak, és nem maradt rá energiájuk, hogy gyermeküket is szemmel tartsák.

A lány csak egy hónapig maradt Tianmingék városában. A nyári szünet végén, mielőtt még hazatért volna, mindketten megígérték a másiknak, hogy jövő nyáron megint találkoznak. Csakhogy nem sokkal ezután a fiú szülei lezárták a válást, ő pedig

az apjával együtt elköltözött. A lányt soha többé nem látta. Még jobban elzárkózott a társaságtól, magába gubózott, és még az emlékeit is eltemette.

De ez a kislány egy csipetnyi melegséget csempészett a gyermekkorába. A tündérmesék, amelyeket Cheng Xinnak mondott, azon történetek egyikére vezették vissza az eredetüket, amiket e lánytól hallott.

– Hogy megölje Harmatcsepp királykisasszonyt, a Gonosz Herceg fekete mágiát használt. Sok-sok meteor hullott az égből... a kis tündér leszállt a földre, hogy megvédje, és felhőkből csinált egy varázssernyőt, hogy megvédje a királykisasszonyt a zuhogó kövektől.

Később a kis tündér, a királykisasszony, és az őrség kapitánya elmentek a Ne-aggódj szigetre, ahol megtalálták Magas Hegy herceget. A herceg is tanult mágiát, és olyan nagygyá tudta változtatni magát, mint egy hegy, vagy olyan kicsire, mint egy homokszem.

Magas Hegy herceg megölte a Gonosz Herceget, a királykisasszony meg a kapitány pedig boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Magas Hegy herceg és a kis tündér szintén elmentek a királyságból, vissza Ne-aggódj szigetre, ahol összeházasodtak.

Tianming halványan még ma is fel tudta idézni a kislány gyerekesen komoly arckifejezését, ahogy az mesélt neki. A saját kérdésére is emlékezett:

– Miért nem vette el Magas Hegy herceg Harmatcsepp királykisasszonyt?

– Jaj, te nem is figyelsz! – duzzogott a lány. – Magas Hegy herceg Harmatcsepp bátyja! Ezért kell, hogy a herceg a kis tündér mellett kössön ki, a királykisasszony meg a kapitánnyal.

Valójában a kislány és Cheng Xin között nem volt túl sok hasonlóság, de miután Tianming találkozott a nővel, néha elfantáziálgatott azon, hogy egészen kis korukban egyszer már ismerték egymást, csak idősebbé válva elvesztették a kapcsolatot. A fejében rávetítette Cheng Xin arcát gyerekkori emlékeire, és azon az egy nyáron a rövid időre megismert kislány átváltozott az ifjú Cheng Xinné. A trisolarisiak saját olvasatukban nem tudták felismerni az apró különbségeket. Mi több, Tianming még szándékosan meg is kavarta a saját emlékeit, és ezzel sikerült meggyőznie az idegeneket, hogy ő és Cheng Xin csakugyan ismerték egymást gyerekként, a trisolarisiak pedig nem észlelték félrevezető memóriaszerkesztéseit.

– Mi lett azzal a kislánnyal? – AA hangjába remegés lopakodott. – Láttad... láttad őt még valaha?

– Nem. Túl nagy ez a világ; mi az esélye, hogy valaha is találkozzunk? Még a nevére sem emlékszem. Csak arra, hogy mindenki Weiwei-nek szólította. Mi a baj, AA? – Tianming észrevette, hogy a nő szeme megtelik könnyel, és lélegzete is felgyorsul. Még a nézése is furcsa volt, amit a férfit vetett.

– A nevére sem emlékszel? – AA mosolya inkább grimasznak tűnt. – Ebben segíthetek. Ai Xiaowei-nek hívták.

*

Tianming korábban azt hitte, hogy a tízdimenziós valóság titka után már nincs semmi ezen a világon, amin meglepődne. De tévedett. Az embert nem az univerzum nagy rejtélyei érintik meg a legmélyebben, hanem azok az érzelmi igazságok, amelyek saját, egyéni múltját meghatározzák.

A férfi agya teljesen kiürült megrökönyödésében. Sosem képzelte volna, hogy az egykor ismert kislánynak bármi köze lenne Ai AA-hoz, aki jó kétszáz évvel azon régi nyarat követően született.

De a nőnek igaza volt. A kislányt csakugyan Ai Xiaowei-nek hívták. Tianming igazából nem felejtette el; csak nem akarta felidézni a részleteket. Tudat alatt még mindig azt az abszurd illúziót kergette, hogy a lány talán mégis a fiatal Cheng Xin lehetett.

De AA honnan tudja ezt? Tianming a nőre meredt, és eszébe idézte, hogy mindig is furcsán ismerősnek találta őt. Ez biztosan nem csak szerencsés találkozás. Módszeresen felmérte AA-t, és meg is látta vonásaiban Weiwei nyomait. Annak idején a lány még csak tizenegy éves volt, így még ha Ai AA és Ai Xiaowei ugyanaz a személy lett volna – ami képtelenség –, akkor is nehezen ismerte volna fel.

Elképzelhetetlen volt, hogy AA az időszámítás korából származzon. Bár Tianming nem tanulmányozta részletesebben a nő múltját, azt meg tudta mondani, hogy szokásai, beszéde, és általában a viselkedése mind kétségtelenül a saját gyermekkora után kétszáz évvel létrejött világban alakultak ki. Az ilyesmit lehetetlen hamisítani. Az alapján, amit tudott róla – részben, mert régebben sophonokon keresztül figyelte, részben, mert az utóbbi évben mindennap minden percét vele töltötte –, ebben száz százalékgig bizonyos volt.

Hacsak nem került tizenegy évesen hibernációba... De hát az még az 1990-es években volt, túl régen ahhoz a technológiához.

Számtalan elmélet nyüzsgött Tianming tudatában, de egyik sem tűnt hihetőnek. A nőtől kellett megkérdeznie az igazat, de úgy találta, hogy még egy értelmes mondatot sem képes kinyögni.

– Hogy... te... mit...

– Ne kérdezzess! – AA gyengéden rátette a tenyerét a férfi szájára. – Csak figyelj, jó? Valami fontosat már el akartam mondani egy ideje, csak nem tudtam, hogy hozzam szóba. Nem kell bűnösnek érezned magad az emberiség pusztulása miatt, kedvesem. Nem te vagy a felelős, nem is Cheng Xin; hanem... én.

– Te meg miről beszélsz?!

– Sokkal nagyobb szerepet játszottam az eseményekben, mint gondolnád. De az időszámítás korától kell kezdenem. Mert volt még valaki, aki akkoriban belekeveredett a közted és Cheng Xin között zajló bonyolult históriába: ő ennek a történetnek a „lopakodója”.

Úgy hívták, Ai Xiaowei, de mindenki Weiwei-nek szólította. Ez a lány imádta a tündérmeséket, és imádott képzelődni. Az egyik nyári szünetben meglátogatta a nagynénjét egy másik városban. Nénje egy magas házban lakott, egyikében a tornyok egész erdejének. Miután megérkezett, a kislány egy pár napig még nem ismerte a környéket. Egy nap bekopogtatott egy lakásba, amiről azt hitte, hogy a nagynénje lakik ott. Amikor egy ismeretlen, pár évvel idősebb fiú nyitott ajtót, rájött, hogy rossz épületben kötött ki. Megrémült, és elsírta magát. A fiú behívta a nappalijukba, és jégkrémmel kínálta, ami megnyugtatta őt.

Ahogy Tianming felidézte első találkozását Weiwei-jel, szája sarka mosolyba görbült. Intenzív kíváncsisága, hogy megtudja az igazat, átadta a helyét a szívmengető emlékeknek.

– A fiú felajánlotta, hogy hazakíséri, de Weiwei nem tudta a pontos címet; csak azt, hogy az egyik közeli ház lesz az. Felkeresték hát a sajátjuknak megfelelő lakásokat néhány szomszédos toronyban, de egyikben sem nyitottak ajtót nekik, vagy valami más súgta meg a lánynak, hogy nem jó helyen jár. Végül, amikor kifogytak az ötletekből, a fiú elvitte a lányt a saját

házuk tövében nyíló kertbe, azt remélve, hogy nagynénje majd úgymint keresni fogja.

Órákig várakoztak. Hogy elüsse az időt, a fiú meséket mondott Weiwei-nek. A kislány is mesélt neki, olyan dolgokról, amiket ő talált ki. Jól mulattak, amíg Weiwei nagynénje végül felbukkant, és hazavitte.

AA itt szünetet tartott, hogy megkérdezze:

– Tianming, emlékszel még arra a mesére, amit Weiwei nem fejezett be?

A férfi a fejét rázta. Ilyen részleteket már nem tudott felidézni.

– Az volt a címe: „A csillag-ajándékozó”. Ebben egy ifjú hercegkisasszony találkozott egy furcsa fiúval, amikor épp bejárta a királyságot. A fiú azt mondta neki, hogy kap tőle egy csillagot, de a lány nem hitt neki, és megparancsolta az őreinek, hogy vigyék a szeme elől.

Néhány csavart követően a hercegkisasszonyt meg akarta ölni mostohaanyja, a királyné, a lány pedig elmenekült a palotából. A királyné egy hadsereg élén üldözte. A hercegkisasszony már épp feladta a reményt, amikor egy kötélletra ereszkedett le az egyik csillagról. A lány megragadta a létrát, és csak mászott, egyre magasabbra. A királyné és a serege pedig mászott utána. Végül egy kéz nyúlt le a csillagról, hogy felhúzza a hercegkisasszonyt – a fura fiú volt az. Aztán ketten elvágták a kötélletrát, a királyné és a hadsereg pedig a halálába zuhant.

A hercegkisasszony és a fiú pedig boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Egy rég eltemetett emlék került fokozatosan Tianming elméjének felszínére. Eszébe jutott a mese, és még jóval több is. A szubjektív

évezredek során, amit a trisolarisiak fogságában élt át, e kezdetleges, gyerekes mese különféle álcákban bukkant fel álmai között. Akkor úgy vélte, hogy annak visszhangja, amikor csillagot ajándékozott Cheng Xinnek. Most azonban úgy tűnt, hogy épp ellenkezője az igaz: azért jutott eszébe, hogy szerelmének csillagot adjon, mert tudat alatt emlékezett e mesére. Így az tudtán kívül is megváltoztatta az egész életét.

– Ezek után Weiwei sokszor felkeresett, hogy együtt játsszatok, és ez a nyári szünet lett az egyik legkedvesebb emléke. Talán emlékszel, hogy megígértétek egymásnak: jövőre is találkozni fogtok, de amikor egy évre rá visszatért a városba, te már elköltöztél onnan. Aztán megszakadt köztetek a kapcsolat.

AA már nem a megszokott, könnyű szívű, gondtalan önmaga volt. Hangja nyugodt maradt, de őszi fagyok csipkézték. Enyhe szellő támadt körülöttük, olyan szomorú és magányos, mint az éjszakai szél a Földön. Tianming érezte, hogy könnybe lábad a szeme.

– Így ért véget egy gyerekkori barátság. Több mint tíz év telt el, Weiwei kijárta az egyetemet, és munkát talált. Véletlenül épp ugyanabban a városban kötött ki, ahol te is. Nem látott téged azon nyár óta, amikor tizenegy éves volt. Néha még gondolt a fiúra, akit megismert, és eltűnődött rajta, hol lehet. Miféle munkát végez? Megházasodott? De ez csak kósza kíváncsiság volt a részéről.

Aztán te és ő egészen váratlanul összetalálkoztatok.

– Találkoztunk? – Tianming meglepetésében szóhoz sem jutott. Egyáltalán nem tudta felidézni, hogy valaha is látta volna a felnőtt Ai Xiaowei-t. De ahogy figyelte azt az édes és szomorú arcot maga előtt, egyre erősebb lett az a homályos érzése, hogy már régről ismeri. Végül az elméje mélyéről fókuszba került egy homályos emlék.

– AA, én tényleg láttalak! Az időszámítás korában valahol már biztosan találkoztunk!

*

Tianming gondolatai káoszba fulladtak, ahogy igyekezett végigkutatni emlékeit az ismerős arc tulajdonosát keresve. Középiskola, egyetem, a cég, a kórház... mielőtt elhagyta a Földet, igen egyszerű életet élt, és kevés vele egykorú nőt ismert. De nem jutott eszébe senki, aki Ai AA-ra hasonlított volna, pedig biztosra vette, hogy már látta valahol. De hol?

Diák lett volna, aki vele szemben ült a könyvtárban? Vagy valaki, aki vele együtt szállt a liftbe a munkahelyén? Talán társbérelő, akivel egy lakáson osztoztak? Lelki szemei előtt arcok villantak fel, de egyik sem stimmel. Csak egy töredéket tudott felidézni: egy AA-ra emlékeztető arcot, amely különös kifejezést vet rá. De mikor történt? Hol történt? Az arcot leszámítva minden kikopott az emlékezetéből.

– Reméltem, hogy legalább valamire emlékszel belőle. – AA kacajából sugárzott az öngúny. – Fontos mozzanata volt az életednek, talán a legfontosabb. Aznap – mutatott fel az égre – vetted meg ezt a csillagot.

Az a nap!

A rég elzárt emlék életre kelt, mintha csak tegnap történt volna: miután megkapta Hu Wen üzenetét, engedélyt kért dr. Zhangtól a kórház elhagyására. Taxival ment az UNESCO pekingi irodájához, ahol besétált a Célunk: a csillagok projekt központjába, és találkozott az igazgatóval, valamint dr. Hével... várjunk csak, nem

volt ott még valaki? De ki? Gondolkozz! Amikor belépett az irodába, az első, akit meglátott...

Istenem, lehetséges volna?

Tianming felszisszent.

– Te... te voltál a recepciós – mutatott dadogva AA-ra. – De... de... hogyan?

– Nem én – csóválta fejét a nő. – Hanem gyerekkori barátod, Ai Xiaowei, az én... előző inkarnációm.

A férfinak fogalma sem volt róla, mit értett AA ez alatt. Visszagondolt arra a napra: igen, a recepciós különösen figyelmes volt aznap, teát hozott neki, és gondoskodott a kényelméről, időről időre rápillantott, néha kíváncsian, máskor pedig elismerően. De másra nemigen emlékezett. A nő különleges szépsége mélyebb benyomást kellett volna, hogy tegyen rá, de haldokló lévén hangulata nyomott volt, és csak Cheng Xin járt a fejében. Később már sosem jutott eszébe az itt látott nő, és főleg nem gondolta volna, hogy bármi köze lehetett Ai AA-hoz.

– Számodra ő csak egy ismeretlen volt, aki az utadat keresztezi, nem különbözött a többi ezertől, aki nap mint nap elmegy melletted az utcán. De neki ez a találkozás megváltoztatta az életét.

Xiaowei eleinte rád sem ismert. Amikor először közölted vele, hogy csillagot akarsz venni, első reakciója az volt, valami gazdag ember fia lehetsz, aki kifogyott a pénzköltési lehetőségekből. Bár a felszínen lelkesedést mutatott, a hátad mögött kinevetett. Később, amikor elmagyaráztad dr. Hének, hogy egy nőnek veszed meg a csillagot, eszébe jutott a történet, amit még ő mesélt neked. Ahogy alaposabban is szemügyre vett, már azt gondolta, hogy ismer valahonnan. De nem voltál hajlandó elárulni a nevedet.

Csak annyit tudott meg, hogy egy Cheng Xin nevű nőnek szánod az ajándékot. Mire összeszedte a bátorságát, hogy megkérdezze, az vagy-e, akire gondol, dr. He már kivitt téged a városból, hogy megnézzétek a csillagot, amit megvettél.

Akkor látott téged utoljára.

Weiwei később a fájlokban megadott adatok alapján kikövetkeztette a nevedet, és rájött, hogy jól gondolta. Azt hitte, valamiképp meggazdagodtál, és nem akart zavarni. Másnap aztán dr. He elárulta neki, hogy észrevette, halálos betegséggel küzdesz, és valószínűleg nem sok időd maradt hátra. Ekkor nagyon megszánt, és szeretett volna megtalálni. De a nevedet leszámítva semmit nem tudott rólad.

Végül tudod, mit csinált? Az a zseniális ötlete támadt, hogy felment egy Facelook nevű weboldalra, és rád keresett. És mivel elég ritka neved van, sikerült is megtalálnia az oldaladat.

– Nem hiszem, hogy Facelookra gondoltál – jegyezte meg Tianming. – Úgy emlékszem, Facebook volt.

– Azt hiszem, igen. Miféle weboldal az?

– Hát olyan... – miközben Tianming igyekezett elmagyarázni az ősi technológiát, megpróbálta felidézni, mikor regisztrált ő ilyesmire. Nem rémlett, hogy túl sokat foglalkozott volna vele. Bizonyára csak néhány alapvető adatot adott meg rajta.

– Értem – felelte AA. – Azt hiszem, hogy összekapcsoltad magad egy Hu Wen nevű baráttal... egyetemi jó barátodnak tűnt.

– Az egyetlen barátom volt – szakította félbe a férfi.

– Ravasz üzletember volt, akinek több ezer barátja volt a Facebookon. Pár nap múlva Weiwei-nek végül sikerült

kapcsolatba lépnie vele, és megkapta tőle az elérhetőségedet. Rohant is a kórházba, ahol megtudta, hogy Cheng Xin már elvitt onnan. A hivatalos magyarázat szerint az Egyesült Államokba vitt, magas szintű kezelésre.

Weiwei szerint ez volt a legszebb szerelmi történet, amit valaha is hallott, bár nem tudta az igazat. Na szóval, mélyen megindította a ti reménytelen románcotok. És attól a naptól kezdve, talán beléd szeretett, és megfogadta, hogy rád fog találni. Nem tudta, mire vállalkozott, csak azt, hogy újra látni szeretne. Nem tudhatta, hogy téged addigra már kilőttek a mélyűrbe.

Élete hátralevő része eléggé tragikusan zajlott. A következő három-négy évben utánad kutatott. Otthagytá az állását, és Amerikába ment, hogy megtalálja Cheng Xint. De az addigra már hibernációba merült, Weiwei pedig nem jutott semmire. Végül azt a szóbeszédet hallotta, hogy te is hibernációban vagy, hogy eljuss a jövőbe. Neki azonban nem volt erre módja, így fel kellett adnia.

Később egészen korrekt életet teremtett magának. Internetes vállalkozásba kezdett, amivel keresett is némi pénzt. Egy férfi beleszeretett, és bár nem volt túl vagyonos, majdnem olyan romantikus volt, mint te, és Weiwei-t ez megindította. Szeretők lettek, és egy ideig élvezték a boldogságot. De a férfit nemsokára halálos betegséggel diagnosztizálták, Weiwei pedig minden pénzét neki adta, hogy gyógymódot keressen. Sajnos az egész átverésnek bizonyult, a fickó pedig eltűnt az összeggel együtt. Úgy vélem, ha nem emlékeztette volna rád, nem dőlt volna be egy ilyen egyszerű trükknek.

Tianming felsóhajtott, AA hangja pedig még komorabbá vált.

– A legrosszabb még hátravan. Ahogy Weiwei megpróbált talpra állni, rájött, hogy a szélhámus HIV-vel fertőzte meg. Pár évnyi szenvedés után meg is halt.

Tianming sosem képzelte volna, hogy barátja ilyen rettenetes véget ért. Újra felidézte azt a boldog nőt és vidám természetét, akire rányitotta a Célunk: a csillagok irodájának ajtaját. Honnan tudhatta volna abban a pillanatban, hogyan éreztek egymás iránt a múltban, vagy milyen kiszámíthatatlan jövő áll előttük?

– Tudta, hogy az élete tönkrement, de nem volt hajlandó ezt elfogadni. A legkevésbé sem. – AA szemében könnyek csillogtak.

– Amikor meghalt, alig múlt harminc, és nem volt gyermeke. Eladta, ami kis vagyona maradt, és a pénzből eltároltatta néhány őssejtjét egy génbankban. Azt remélte, hogy a jövőben klónozni tudják, és új életet élhet. Abban az időben sokan dédelgettek hasonló reményeket, és milliónyian lehettek olyanok, akik nem engedhették meg maguknak, hogy eljussanak a jövőbe, de ami pénzük volt, azt arra költötték, hogy génbankokban világszerte sejteket hagyjanak hátra magukból. Később, a Nagy Szakadék és a Krízis korában senki nem törődött velük, és nem vacakolt a klónozásukkal. A köztes években a sejtek nagy része megsemmisült, és csak a pusztaszerencsén múlt, hogy Ai Xiaowei mintája megmaradt.

Az általa aláírt szerződés alapján a sejteket csak kétszáz évig fogják tárolni. Ha addig senki nem érdeklődik a klónozásuk iránt, a sejteket elpusztítják. Kétszáz év múlva, az elrettentés korának közepén, az emberiség visszatért a stabil kerékvágásba, a humanizmus és a vele összefüggő értékek pedig újra felíveltek. Bizonyos emberek létrehoztak egy génőrző ligát, és úgy érveltek, hogy a klónozásra váró sejtek mind potenciális emberi lények, akiknek joguk van az élethez, és pénzt gyűjtöttek a klónozásukra. Mivel nem volt annyi forrásuk, hogy mindenkivel így járjanak el, kénytelenek voltak a túlélő sejtek egy-két százalékát kiválasztani. Talán azért választottak engem, mert csinos voltam. Így hát kétszáz évvel később tovább kergettem előző inkarnációm álmát...

– Miért használod ezt a kifejezést? – kérdezte Tianming.

– Ez a magunkfajta klónok szokása. Ha a donorunk még élne, amikor megszületünk, akkor szülőnek hívnánk; de ha már meghalt, akkor előző inkarnációnak. Talán ezen a módon próbálunk gyökereket találni a múltban, miközben igazából csak árvák vagyunk. Előző inkarnációm hosszú levelet hagyott nekem, amelyben részletesen elmesélte élete történetét. Arra is figyelmeztetett, hogy ne legyek ostoba, és vegyem könnyedén az életet. Így ismertem meg az időszámítás korában játszódó történetedet, és így hallottam először a DX3906 csillagáról. Ezért választottam a diplomamunkám tárgyául. – AA itt elhallgatott, mintha nehezebbre esne rátérni a következőkre.

A sors hét évszázadnyi viszontagsága kavargott körülöttük. Ami eredetileg véletlen találkozásnak tűnt, arról kiderült, hogy egy előző életben megpecsételt szerelem. Abban a pillanatban mindkettejük úgy érezte, hogy hallja a másik szívdobogását.

AA gondtalanul felnevetett, hogy megtörje a kínos hangulatot.

– Kérlek, Tianming, ne érts félre! Az „előző inkarnáció” csak egy kifejezés, de nem én vagyok Ai Xiaowei. Annyira bolond biztosan nem vagyok! Csak azt akarom, hogy tudd, sosem voltál egyedül. Még azokban az években is, amikor mindentől elszigeteltnek érezted magad, valaki mindig gondolt rád. Amikor lefagyasztott agyad az űr sötétjében száguldott, valaki kutatott utánad a Földön... – Itt leállította magát, mielőtt még kimondta volna azt, amit igazán szeretett volna.

És az nem Cheng Xin volt.

– Én vagyok Jean-Christophe, ő pedig az én Antoinette-em – suttogetta Tianming hosszú csendet követően.

Valamivel később AA mély levegőt vett, és tovább mesélte a titkait.

– Igazából én vagyok a felelős azért, hogy Cheng Xint felébresztették. Amikor megtudtam, hogy az időszámítás korában hibernálták, megpróbáltam felkutatni őt. A Kardtartó-választás évében végre megtaláltam az aktáját. Nem volt fontos ember, és a kormány nem is tervezte feléleszteni. De én azt akartam, hogy keltsék életre, és találkozhasak az első szerelmeddel, azzal a nővel, akit előző inkarnációm sosem láthatott. Ekkor fedeztem föl a két bolygót is, amelyek a DX3906 körül keringenek – ezek egyikén állunk most. Mivel minden évben százával fedezték fel az exobolygókat, a legtöbben nem is foglalkoztak az ilyen hírekkel. Én azonban átküldtem a felfedezésemet egy riporter barátnőmnek, aki előásta annak a történetét, hogyan kapott Cheng Xin ajándékba egy csillagot majdnem három évszázaddal korábban. Annyi költői túlzást írt a sztoriba, hogy felkeltse a nyilvánosság és a kormány figyelmét is. Ennek eredményeképp sikerült felébresztetnem Cheng Xint a hibernációból. Elintéztem, hogy engem osszanak be mellé segítőnek, és jobban megismerhessem, aztán pedig váratlanul összebarátkoztunk. De sosem akartam akkora lelkesedést ébreszteni a népben, hogy Kardtartót csináljanak belőle.

Tianming arcából kifutott a vér. Sosem képzelte volna, hogy Cheng Xin barátnője volt a felelős a nő sorsáért.

– Sajnálom, Tianming. Én csak kíváncsi voltam. Igazán nem akartam... – AA szava elakadt, arcára kiült a bánat.

A férfi szóhoz sem jutott. Azt próbálta elképzelni, mennyire másképp alakulhatott volna minden, ha AA nem avatkozik bele, vagy ha pár évvel később ébreszti fel Cheng Xint.

Még ha valaki hozzá hasonló jelölt szerepelt is volna a választáson, talán Thomas Wade sikerrel hazardírozott volna ellene, és a Föld nem pusztult volna el? Akkor talán Cheng Xin békében élhette volna le hátralevő életét a Földön... vagy talán...

– Olyan régóta cipelem már ezt a terhet! Bizonyos értelemben nem te voltál, és nem is Cheng Xin, aki a legnagyobb felelősséget hordozza a Föld pusztulása miatt, hanem én. A katasztrófa után próbáltam őt is megvigasztalni, de sok mindent, amit mondtam, saját magamért mondtam. Ha nem lettem volna olyan kíváncsi, minden teljesen másképp alakulhatott volna.

Tianming lehunyta a szemét, komor arckifejezéssel próbált felidézni valamit. AA elsápadva folytatta:

– Engem hibáztathatsz, de kérlek, Ai Xiaowei-t ne! Neki semmi köze nem volt ehhez az egészhez. Ő csak el akarta mondani neked...

– Nem – vágott szavába a férfi. – Nem hibáztatlak. Épp arra gondoltam, hogy ha valaki más lett volna a Kardtartó-jelölt, és Wade megpróbálja megölni, én őt is megmentettem volna.

Minden okozatnak megvan a maga oka, AA, de nem minden ok felelős minden okozatért. Ha minden kapcsolatot lekövetünk, végül csak egy gubancos hálót kapunk eredményül. Senki sem hoz döntéseket mindentől függetlenül; minden választásunk az összes többi ember által előidézett változások és a tőlük kapott adatok következménye. Egy magasabb nézőpontból nézve Cheng Xint az egész emberiség választotta Kardtartónak, az ő döntése az emberi faj döntése volt, értékítélete pedig az egész emberiség értékítélete. A konkrétumok felől nézve pedig azért hozta meg a

döntését, mert te felébresztetted; te pedig miattam ébresztetted fel őt; engem ő küldött ki az úrbe; ő pedig miattam feküdt a hibernációba. Aki pedig az egészset beindította, az Wade, mert meg akarta ölni Cheng Xint. Az egész egy kusza zűrzavar.

Ha még egyvel hátrébb lépünk, akkor Ye Wenjie, Luo Ji és Zhang Beihai is mind hozhattak volna más döntéseket a történelemben, és ezzel megváltoztathatták volna az emberiség útját. Ki tudja, mi történhetett volna? De értelmetlen ilyen hipotézisekről vitázni, úgyis együtt kell élnünk a tényekkel: az emberiségnek vége. Bár nem egészen. Az alapján, amit Guan Yifanról mondtál, úgy néz ki, hogy a galaktikus emberek már kitapostak egy új utat. De a Föld és Naprendszer nincs többé, és ez megmásíthatatlan tény.

– Igaz – felelte AA. – Ezen senki sem változtathat.

– De ez még nem minden! – Tianming egyre izgatottabbá vált. – Lehet, hogy a Föld és a Naprendszer csak a jelentéktelen kezdet. Ezer év, tízezer év múlva, vagy még később azok, akik visszatekintenek a Föld pusztulására, talán csak úgy fogják föl az egészset, mint egy újabb Konstantinápoly bukását. Tudod, mi történt ott?

AA bólintott, de aztán megcsóválta a fejét.

– A középiskolai tankönyvben olvastam róla, de nem ismerem a részleteket.

– Eleinte én is csak durva körvonalaiban ismertem – kezdte Tianming –, de amíg a trisolarisi flottával voltam, végtelen sok időm maradt olvasgatni, meg az emberiség sorsáról gondolkodni, és rájöttem, hogy a történelem megbízhatatlan vezérfonal. Több mint tizenkét évszázaddal ezelőtt, 1453-ban Konstantinápoly elbukott az Oszmán-Török Birodalommal szemben, és ezzel a több mint ezer éve fennálló Keletrómai Birodalom megszűnt

létezni. Ahogy Európa védőbástyája elesett, az egész kontinens megremegett a hódítók hatalma előtt.

Akkoriban még senki sem gondolta volna, hogy ez a tragédia Európa újjászületésének katalizátora, és a modern civilizáció kezdete lesz majd. Számos konstantinápolyi tudós menekült Nyugat-Európába, és magukkal vitték a legjobbakat mindabból, amit a hellenisztikus-római kultúra adni tudott, így előmozdítva a reneszánsz kezdetét. Továbbá, mivel a törökök elállták az utat Európa és Ázsia között, az előbbi kereskedőinek új utakat kellett keresniük India és Kína felé, ezzel megnyitva a földrajzi felfedezések korát. Alig egy évszázadra rá a spanyol, portugál, holland és angol felfedezők már körülhajózták a Földet, eközben pedig megteremtettek egy olyan civilizációt, amely nemcsak a középkori emberek, de még a rómaiak számára is elképzelhetetlen csodákra lett képes.

Ha észben tartjuk e történetet, ki a megmondhatója, hogy a Naprendszer pusztulása vajon nem egy még fantasztikusabb és nagyszerűbb aranykor kezdete-e?

AA szeme izgatottan ragyogott fel, ahogy lelkesen beszélgetni kezdtek az emberiség jövőjéről. Talán az emberek egyik bolygórendszerből a másikba fognak ugrálni, terjesztve a kolóniákat szerte az egész Tejúton, új köztársaságokat, birodalmakat, föderációkat alapítva; vagy talán építenek egy milliárd és milliárd űrhajóból álló szuperflottát, és ezzel járják mindörökké a csillagokat; esetleg olyan magas szintre ér a civilizációjuk, hogy istenszerűvé válnak, akik képesek megfordítani az időt, és megváltoztatni a történelmet.

Tianming végül visszatért a jelenbe, és gúnyosan kinevette önmagát.

– Mindez csak céltalan spekuláció. Mi sosem hagyjuk el ezt a fekete tartományt, amíg csak élünk, és ha lesz is egy galaktikus kor, már annak beköszönte előtt rég elporladunk.

Mégis, meg kell köszönnöm neked, AA – a férfi tekintete szerelemmel telt meg –, felszabadítottát a múlt láncából. A Cheng Xin iránti szerelmem teherként nehezedett rám, akárcsak az emberiség pusztulása miatt érzett büntudatom. De amíg hiszünk benne, hogy helyesen cselekedtünk, addig semmi értelme, hogy holmi kiüresedett kötelességérzetbe merevedjünk. Se neked, se nekem. Ragadjuk meg a jelent, és reménykedjünk egy örömteli jövőben, rendben?!

AA felkacagott, bár szeme sarkából folytak a könnyei. Megölelték egymást, szorosabban, mint valaha.

Hosszú idő elteltével a nő gyengéden odasuttogta a férfinak:

– Xiaowei a levelének végén arra kért, hogy mondjak el neked valamit, ha valaha is találkozunk.

Mindjárt célba ér egy üzenet, amely hétszáz éven át utazott az időfolyamban. Tianming szíve vadul vert.

– Azt üzeni: „Boldog életet kívánok neked!”

A férfi nem szólt semmit, de AA érezte, hogy nedvesség hullik csupasz vállára.

– Nekünk lesz boldog életünk – felelte végül Tianming.

A Kékségen nem tartott sokáig az éjszaka. A keleti horizonton rózsás ujjak jelentek meg, a sokat szenvedett szerelmeseket pedig, akik csak most szerettek igazán egymásba, gyengéd, meleg ragyogás fürdette. Körülöttük a bolygó növényzete kinyújtózott és kelet felé fordult, hogy nekikezdzjenek reggeli dalukba: különös

hang volt, de kedves, mintha egy románcot adtak volna elő, csakis a két ember számára komponálva.

A szerelmespár, mivel egymással voltak elfoglalva, nem vette észre a mozgó fényfoltot, amely az elhalványuló csillagokkal együtt tűnt el az egyre fényesebb égről. Azon a hajón, amely lecsökkentett fénysebességgel mozgott a fekete térségben, csak egy másodperc telt el. Cheng Xin és Guan Yifan még mindig nem tért magához a halálvonalak hirtelen kiterjedésének sokkjából és ijedtségéből. Yifan átfogta kezével a nő fejét, és egymásnak szorították az arcukat. Olyanok voltak, mint az a palack, amit a tibeti fiú dobott a folyóba, az idő szívtelen folyása pedig elsodorta őket, nem tudva, hol fognak végül kikötni.

A két szerelmespár, akiket elválasztott az időfolyam, egyre távolabb került egymástól. Talán soha többé nem találkoznak.

Talán.

II. rész

A TEA ÚTJA

A KÉKSÉG BOLYGÓ KORA, 63. ÉV, A MI CSILLAGUNK, A MI VILÁGUNK

Újabb naplemente.

A hegyektől félig eltakart napkorong fokozatosan halványodott. A Kékség életének dala a szokott módon folyt. Minden lényegében ugyanolyan volt, mint azon az estén, a bolygó hatvanegy ciklusával korábban – ez nagyjából negyven földi évet jelent.

Hőseink azonban már nem voltak fiatalok.

Az ezüsthajú Ai AA gyékényfonatba burkolva, ráncos arcán békés mosollyal feküdt mozdulatlanul a földbe ásott, hosszúkás gödör alján. A bal oldalt foglalta el, a jobb még üresen állt. Yun Tianming, akinek hátát meggörnyesztette a kor, gondolatokba mélyedve állt a sír mellett.

Felesége ezen a reggelen hagyta végül itt a halandók világát, átlépve a hosszú álomba, ahová a férfi is készült.

Eszébe idézte, mikor látta először a nőt, sok évvel ezelőtt; átélte az első ölelést, az éjszakát, amelyen elsőként nyitották meg a szívüket egymás előtt, az ezt követő, boldogsággal és munkával töltött éveket; felidézte a szavakat, amelyeket tavaly véstek a sziklákra: „Boldog életet éltünk együtt.”

Visszaemlékezett az évekkal korábban elhangzott áldásra, ami olyan rég történt, mintha a történelem kezdetéről származna: „Boldog életet kívánok neked!”

Boldog életet éltem?

Magányos gyermekkorát és fiatalságát, a kórházban átélt kétségbeesést, a lefagyott agy formájában, az űr mélyébe hullva töltött embertelen létezést követően évtizedeken át tartó kínzások gyötörték a trisolarisi űrflotta fedélzetén – egyetlen hosszú rémálom, amely szubjektív időben tízezer éveken át tartott. Ez után következett a még fájdalmasabb élmény, amelynek során tehetetlenül nézte, hogyan sodorják fáját a kihalás szélére. Végül a varázsgyűrű segítségével elhagyta az idegeneket, és erre a csillagra került, ahol ő és Cheng Xin megígérték egymásnak, hogy találkozniuk.

De itt egy másik asszony köszöntötte. Tianming tudomást szerzett a bonyolult hálóról, amit a sors szőtt kettejük köré, beleszeretett a nőbe, majd pedig vele töltötte életének második felét.

A létfenntartás alapvető igényei szerint e második fél sem számított boldognak. Első két közös évüket a Kékségen viszonylag könnyű körülmények között élték le, de a harmadikban a varázsgyűrű elpárolgott.

E „gyűrű” nem szilárd test volt, hanem anyagtalán rostok fénylő szövetéből állt. Akárcsak a miniuniverzum, a gyűrű is a Szellem ajándéka volt.

Találd meg a Lopakodót, és szállj szembe vele... a gyűrű majd segít...

Amikor Tianming felébredt utolsón, a Szellemről szóló rémálmából, megfejtett még néhányat a lény által a fejébe ültetett ideabsztrakciók közül. Talán ébredő elméje váltotta ki, hogy a varázsgyűrű hirtelen megjelenjen az ujján. Ezüstös fénye mintha magának a Szellemnek az emléke lett volna.

Napokat töltött azzal, hogy kitalálja, miként kezelheti az eszközt, amit pusztán az elméje irányított, és bizonyos jelek arra utaltak,

hogy hihetetlen technológiák működtetik. Például képes volt megnyitni a miniuniverzum bejáratát; dekódolni és vezérelni a trisolarisi hajó számítógépes rendszereit; átalakítani a jármű szerkezetét, és páratlan sebességgel, valamint más tulajdonságokkal is felruházni azt; materializálni bármilyen kívánt, kis méretű tárgyat... Tianming végül csak egy kis részét tudta felfedezni a gyűrű képességeinek. Tudta, hogy a tárgy teljes potenciálját csak úgy lehet felszabadítani, ha ideabsztrakciókban beszél hozzá, de erre képtelen volt.

Furcsállotta, miért adott neki a Szellem egy ilyen nagy erejű eszközt. Igaz, az entitás maga is valószínűleg csak egy mesterséges intelligencia volt, amely segítséget várt tőle a rejtélyes Lopakodó elleni harcban. De miből gondolta, hogy Tianming megbirkózik ekkora teherrel? Hogyan tudna egyetlen emberi lény, aki alig jelentősebb, mint egy porszem a hatalmas univerzumban, szembeszállni azzal az ördöggel, amely istenszerű civilizációkat pusztított el? Abszurdum.

Lassan újabb, elzárt emlékei tértek vissza. Akkoriban, amikor félig elborult elmével, félig kómában feküdt, nem egyezett bele a Szellem kérésébe. Még félig öntudatlan állapotában sem volt olyannyira önámító, hogy elhiggye: háborút viselhetne egy ekkora hatalmú, sötét civilizáció ellen. Felidézte az entitással folytatott beszélgetését.

Miért beszélsz nekem ilyen dolgokról? Én nem akarok Keresővé válni.

Kezdek kifutni az időből. Minden egyes másodperccel gyengülök. Ez az univerzum túl ritkán lakott. Miután itthagylak, nem tudom, mikor találkozom legközelebb olyan életformával, amely alkalmas a feladatra.

Én sem vagyok alkalmas. Ez egy lehetetlen feladat! Nem vállalom.

Nincs szükségem a jóváhagyásodra.

Ezt nem értem...

Egyszer majd megérted.

De sosem értette meg, mire gondolt a Szellem. Régebben azt hitte, hogy a lény meglátott valamit a tudata mélyén, ami arra utalt, hogy végül beleegyezik e lehetetlen küldetésbe. Amikor végre elhagyta a trisolarisiakat, hogy fénysebességű hajóján átszelje a galaxist, bátorsággal és idealizmussal eltelve meg is fogadta, hogy elpusztítja e gonosz, kozmikus Sátánt. De a fekete térség végül csapdába ejtette e kicsiny bolygón, ő pedig elvesztette minden harci kedvét, és már csak abban reménykedett, hogy hátralevő életében némi boldogságra lel szerelmével.

A varázsgyűrű talán azért tűnt el, mert ő meggondolta magát? Vagy az is lehet, hogy a fekete térség bolygórendszerében volt valami, ami hatástalanította az eszköz erejét? Elvégre $E = mc^2$. Ha a fénysebesség visszaesik csupán néhány kilométer per szekundumra, akkor talán az energia is nagymértékben lecsökken. Tianming nem volt elméleti fizikus, így erre egyedül nem tudott válaszolni. De ebben a világban, ahol a fény elképesztően lassú, bármi megtörténhet. Talán még a mindentudó Szellem sem jósolhatott meg mindent előre.

Meglehet, hogy ugyanaz a jelenség, amely elvette a gyűrű erejét, volt a felelős űrhajója energiáinak elszívásáért is. A gyűrű eltűnését követően a férfi és AA többé már nem fért hozzá a fejlett technológiákhoz. Az utóbbi néhány évtizedben preindusztriális, sőt, szinte kőkori viszonyok között éltek.

Az egyetlen kiút az lett volna, ha belépnek a miniuniverzumba, de ezt az utat ők maguk zárták le.

Sok évvel később, amikor Cheng Xin leszállt ezen a bolygón, sejtései Tianming és AA életét illetően legalább részben helyesnek bizonyultak. AA kezdetben nem volt hajlandó belépni a miniatúr valóságba. Miután meghallgatta Tianming történetét, a kis kozmosz inkább tűnt síremléknek, mint ajándéknak. Nem akart átkelni több tízmilliárd év óceánján, csak hogy tanúja legyen az univerzum végének. Az az előérzete támadt, hogyha belépnek a miniuniverzumba, a férfi megszállottjává válik a Szellem küldetésének, és elmegy az ismert és az ismeretlen végső határáig, hogy megküzdjön a Lopakodóval, és megmentse ezt a dimenziószámában csökkentett kozmoszt. Megtagadta a belépést, mert nem akarta végignézni, hogy a szeretett férfi elfogadjon egy lehetetlen feladatot, és összerogyjon a kudarc súlya alatt.

Tianming persze nem volt képes otthagyni őt, hogy egyedül menjen át a másik valóságba. Így hát vártak, egyik nap a másik után.

Később, miután a férfi ujjáról elpárolgott a gyűrű, AA már amúgy is képtelen lett volna átjutni a kisebbik univerzumba. A gyűrű jelentette ugyanis az egyetlen lehetőséget, hogy Tianming megváltoztassa a belépési feltételeket, márpedig eredetileg csak neki és Cheng Xinnek volt jogosultsága. AA így már örökre odakint rekedt.

Gondolt rá, hogy talán beléphetne egyedül, és odabentről változtathatna a jogosultságokon, de egy percre sem merte egyedül hagyni szerelmét. Tudta, hogy a miniuniverzum idejének múlása független a nagy univerzumétól, és még ha azonnal vissza is tér, évmilliók telhetnek el odakint. Amíg a bejáratnál vár rá, AA réges-rég hamuvá porladna.

Tianming nem volt képes elhagyni őt, de még jobban félt attól, hogy egyedül maradjon. Csak az a lehetőségük maradt, hogy együtt öregednek meg a bolygón.

A Kékségen töltött harmadik évben AA várandós lett. A varázsgyűrű védelme híján igen nehéz volt garantálni az egészséges terhességet. Két hónappal később az asszony elvetélt; olyan sok vért vesztett, hogy túlélése is kész csodával ért fel. Az átéltek maradandó sérülést okoztak, így többé már nem is tudott teherbe esni.

A férfi szerint ez inkább volt áldás, mint átok. Ha gyermekeik születtek volna, azok fejlett technológia nélkül igen nehezen boldogultak volna e magányos bolygón. Ráadásul vérfertőzésre kellett volna fanyalodniuk, hogy sokasodjanak, amiktől egyre szaporodtak volna köztük a genetikai hibák. El tudta képzelni, hogy néhány nemzedékkel később leszármazottaik elhagyták volna a civilizáció minden jelét, és durva, kegyetlen életformára tértek volna át, amely nem különbözik az állatokétól. Már a gondolattól is kirázta a hideg.

És mivel tudta, hogy több száz fényévre innen a galaktikus emberiség – a Gravitáció legénységének szerencsés leszármazottai – továbbviszi és új kolóniákon is elterjeszti az emberi civilizációt, nem érezte úgy, hogy neki kellene biztosítani a faj fennmaradását.

AA és ő szerették egymást, és együtt éltek le az életüket. De boldog élet volt ez?

Anyagi javaikat nézve úgy éltek, mint a legprimitívebb törzsek tagjai. Lelkiükben napjaik tele voltak fájdalommal és rettegéssel: attól féltek, hogy elveszítik a másikat, és egyedül kell tovább élniük. Álmukban is egymásba kapaszkodtak; ébren sosem engedték egymást látótávolságon túlra. Már az is pánikra adott okot, ha pár pillanatra szem elől tévesztették egymást; párjuk legenyhébb meghűlése is olyan volt, mintha kést forgatnának a szívükben. Nem volt hétévi vágyakozás az együttlétükben{7}; minden nap gyengéden néztek egymás arcába, nem számított,

hogyan ráncosodott a bőrük, hogyan fehéredett a hajuk, hisz tudták, minden pillantás a legutolsó lehet.

De e fájdalom és rettegés leírhatatlan szeretettel és kedvességgel keveredett. Nem volt olyan szerelem az univerzumban, olyan románc a galaxisban, amely az övékéhez mérhette volna magát.

Igen, boldogan éltek.

De elérkezett az utolsó napjuk. Ezen a reggelen AA elaludt a férfi ölében, és többé már nem ébredt fel. Békésen hunyt el, lágy mosollyal az arcán. Tianming nem érzett nagy szomorúságot, tudta, hamarosan ő is követi az asszonyt.

Semmi sem kötötte már ehhez a világhoz. Rég meg kellett volna hálnia – egész pontosan hét évszázaddal korábban, abban az eutanáziahelyiségben. Hétszáz évnyi haladékokat kapott, és hosszabb életet, mint Cheng Xint leszámítva bárki.

Meghalt az egyetlen ember, aki szeretett ezen a világon. Itt már nem vár rám semmi.

Egy pár pillanatra elképzelte, hogy belép a miniuniverzumba, és vet egy pillantást az idő pusztítása elleni, rejtelmes menedékre. De elfogta az öregek félelme, és megrettent a gondolattól, hogy időben és térben elváljon nejétől, és egyedül haljon meg az univerzum végén, ahol még feleségének holtteste sem szolgál vigasszal. Haldokló öregember volt, gyenge és erőtlén. A minikozmoszban semmit sem tehetett. Békében akart eltávozni. A kíváncsiság már meghalt benne; így is túl sokat tudott.

Már tudta, hogyan lesz vége a világnak. Milliányi fényes galaxis laposodik egy csodás tekerccsé, ami aztán feltekeredik egy végtelen ezüsfonállá, az pedig egy ragyogó ponttá zsugorodik, és végül kihuny. Aztán még a sötétség is megszűnik. A „vég” után semmi sem lesz, semmi.

Látta az univerzum jövőjét: nem volt hőhalál, sem Nagy Reccs, és főleg nem új űsrobbanás. A kozmosz semmivé válik, és eltűnik az űrességben. Ez volt a dimenzionális redukció nagy igazsága: minden egyes dimenzió elvétele végtelen mennyiségű anyagot és energiát nyelt el, míg végül semmi sem marad.

Hiúságok hiúsága, minden hiúság.

Eszébe jutott egy költemény, amit még régen, az egyetemen olvasott:

A világ így ér véget

Nem bumm-mal, csak nyüszítéssel.{8}

Mindennek semmi köze sincs már őhöz. Néhány óra múlva megtér az értelmetlenségbe, amely mindent túlél, és senki sem marad, aki akár csak nyüszítene utána.

Mi értelme törölgetni,

Ha a tükör nem is létezik?{9}

Tianming egész délután sírt ázott, hogy mindkettejüket eltemesse. Túl öreg volt már az ilyen munkához, így hamarosan úszott az izzadságban, erősen lihegett, és sokszor meg kellett pihennie. Arra is gondolt, hogy egyszerűen összerogy ott, ahol van, de a gondolat, hogy sír nélkül haljon meg, még most is helytelennek tűnt emberi szokásai számára, bárha csak a Kékség férgeinek használna vele.

A nap lebukott nyugaton, lángoló ragyogása elenyészett. Végre kialudt a fény. Eljött az idő.

Bal kezébe Ai AA egy levágott hajfürtjét szorítva Tianming bemászott a sírba szerelme mellé. Jobb kezével visszasöpörte a két oldalra halmozott földet a gödörbe, hogy az befedje

mindkettejük altestét. Végül, remegő kézzel elővett egy rozsdás fémdarabot, amelyet rozsdás, régi úrhajójából vett el.

Felnézett az égre, ahonnét néhány hideg, fényes csillag hunyorgott a homályba. A Nap nem volt közöttük, hiszen már több mint háromszáz éve kialudt. Fiatalemberként sosem gondolta volna, hogy e csillag előbb pusztul el, mint ő maga.

De meglátott egy pislákolva mozgó, ezüstofftot is, amelyről tudta, hogy Cheng Xin és Guan Yifan úrhajója. Az utóbbi pár évtizedben gyakran látta a bolygójuk körül, a fekete térség lecsökkent fénysebességében keringő hajót. Utasai számára ezen évtizedek csak pár percig, esetleg másodpercig tartottak.

Egy nap majd leszállnak a Kékségre, és talán a miniuniverzumot is fölfedezik. Vajon belépnek, hogy megvárják ott a világ végét?

Vajon ők is férj és feleség lesznek, és úgy élik le az életüket, mint AA és ő tette?

Nem számít. Addigra neki már a csontjai is porrá lesznek. De remélte, hogy meglátják a szavakat, amiket ő és neje vésett a sziklába.

Itt az idő. Ereje utolsó morzsjával nyaki ütőerébe döfte a csorba fémszilánkot, majd kirántotta. Vér lövellt ki a testéből, és a bolygó talajába vezette életerejét.

Örökre részévé válnak e világnak.

Mielőtt még elvesztette volna az eszméletét, Tianming felmosolygott az égre. Áldását adta a nőre, akit egykor teljes szívéből és lelkéből szeretett, áldását, amit az sosem fog meghallani.

– Boldog életet kívánok neked!

Vége.

*

Hiúságok hiúsága; minden hiúság.

Kezdetben volt az üresség, ő pedig egy volt az ürességgel. De megjelent egy réges-régi emlékből származó hang, és egyre tisztábbá vált.

...test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem öröklí a romolhatatlanságot. Íme, titkot mondok nektek: mindnyáján ugyan nem aluszunk el, de mindnyáján elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltön magára.{10}

Úgy tűnt, mintha abban a templomban lett volna, ahová anyja vitte el időnként gyermekkorában. Valahogy elaludt a lelkész vontatott prédikációja közben. Milyen régóta alhat? Fél órája? Miért nem ébresztette fel az anyja?

Világosság támadt. Az alaktalan úr valós sötétséggé vált, amin aztán áttört a fény, és felhígította. Ködös, zavarodott elméje még kavargott, amikor megérezte a szempillái között átszűrődő sugarakat. Valami órá sugárzott.

Kinyitotta a szemét. Álma maradéka is elhalványult. Egy földbe vájt lyukban találta magát a baljóslatúan sötét ég alatt, és a csillagfény néhány szétszórt sugara vetült a szemébe.

Nem, nem is csillagfény. A világosság forrása ott volt közvetlenül mellette.

Felemelte a karját. Bal gyűrűsujján áttetsző szalag ragyogott.

A gyűrűn belül kisebb gyűrűket látott, és így tovább a végtelenségig. Mégsem érzett súlyt, mivel a gyűrű csupán anyagtalan kivétel volt.

Végre eszébe jutott. Ez az ő varázsgyűrűje, ami valahogyan visszatért.

Mindenre emlékezett. Ez nem a régi temploma, hanem egy másik bolygó egy másik korban.

A gyűrű fénye félig megvilágította mezítelen testét. Érezte, hogy valami más, valami megváltozott. Felemelte a fejét, hogy lásson, és megszedítette a látvány.

Sima bőr, fekete haj, izmos mellkas... és a kimeríthetetlen erő érzete. Fiatalabbnak, egészségesebbnek látszott, és úgy is érezte magát, több életkedv és tetterő rejtett benne, mint életében bármikor. Kihúzta lábát a földtakaró alól, és észlelte, hogy az is izmoktól duzzad, mint az olimpiai atléták görög szobrain.

Lenyűgözve fordult meg, és észrevette a mellette fekvő, görnyedt nőalakot. Ezüsthaj, félig eltemetett test, olyan ráncos bőr, ami a nagyanyjára emlékeztette. Senki sem hinné, hogy ez itt a felesége, és hogy mielőtt elaludt volna, ő is ilyen elaggott vénség volt.

Nyakához kapott, hogy megtapogassa a bőrt. Az tökéletesen sima volt. Semmi vágás, semmi heg.

Semmi a világon.

Nyakához nyomta az ujjait, de nem érezte artériáinak pulzálását. Rémülten húzta a kezét a mellkasához: nincs szívverése.

Készítetést érzett, hogy levegőért kapjon, de egyáltalán nem lélegzett. Kézfejét a homlokára tette, de az olyan hidegnek érződött, mint a sziklák ezen idegen planétán.

Talpra ugrott, és körbefutott a sír körül. Minden normálisnak tűnt – ami azt illeti, mozgása olyan sima, olyan energetikus volt, hogy az már furcsának hatott. Amikor fiatalember volt, beteges teste sosem engedelmeskedett neki így.

Rohanni kezdett egy közeli tó felé. Amint kiadta agya a parancsot, testének izmai tökéletes hatékonysággal vezérelték önmagukat az engedelmességre. Olyan kecsesen szaladt, mint a gepárd, olyan egyenletesen, mint a nyílvessző röpte. Lába gyorsabban vitte a kék fű fölött, mint a legjobb sprintert az emberi faj történelme során. Pár másodperc elég volt hozzá, hogy több száz métert tegyen meg.

A gyűrű szelíd fényénél belenézett a halványsárga tóba.

Újra tizennyolc éves volt.

De nem, még akkor sem nézett ki ilyen jóképűen és erősen. Olyan volt, mint az új Apolló, isteni ragyogás áradt belőle.

Pár pillanatnyi elképedt némaságot követően elnevette magát. Olyan erősen kacagott, hogy már azt hitte, könnyek fakadnak a szeméből, de már nem maradtak könnyei.

Tudhatta volna. Ha már a Szellem olyan sokat fektetett bele, nyilván nem fogja elereszteni ilyen könnyedén.

Egy pár évtized, évszázad, akár évezred késlekedés semmit nem jelent az entitásnak. Egyszerűen csak rövid haladékot adott neki, hogy elköszönhessen az általa ismert világtól. A háborúban, amelybe besorozták, egy-egy csata évmilliárdokig tartott; mi ehhez képest egyetlen ember élethossza? A lény türelmesen

kivárta, amíg meghal, hogy aztán átszabhassa a testét, hogy a romlandó romolhatatlanná emelkedjen, és jobban teljesíthesse feladatát.

Halhatatlanná vált.

Felidézte, milyen küldetéssel bízta meg a Szellem, és örült, hogy engedelmeskedhet. Nem maradt benne kétség, félelem vagy tétovázás. Készen állt, hogy rászánja életét – bármennyi ideje is maradt ebben az alakban – e látszólag képtelen vállalkozásra.

Természetesen tudta, hogy hajlandósága nem önkéntességből fakad. A Szellem valamiféle lerázhatatlan szellemi pecsétet ütött rá. Nem tehet mást, mint engedelmeskedik, méghozzá örömmel.

Ezt leszámítva azonban nem veszített egyéniségéből vagy önazonosságából. Még mindig Yun Tianming volt. Csak most értette meg, mire gondolt a Szellem e szavakkal:

Nincs szükségem a jóváhagyásodra.

Valóban nem volt rá szüksége; egyszerűen létrehozta azt.

Igazság igazság után ébredt fel az elméjében; megértette minden egyes lépésnek az okát, amely elvezette idáig, mégsem tudott ellenállni. Tudta, hogy a Szellem lojális rabszolgája lesz; létezését e lélegzetelállító cél megvalósításának szenteli.

Felállt, és szélvészkként rohant végig a kék mezőn, hogy néhány pillanatra rá már a sziklakiszögellés mellett álljon, rajta a szavakkal: „Boldog életet éltünk együtt.” AA és ő keményen dolgoztak az elmúlt évben, hogy idevéssék ezt az üzenetet Guan Yifan és Cheng Xin számára, ha azok majd évmilliók múlva visszatérnek.

A múlt nem volt más, mint egy rövid bevezető; élete csak most kezdődik. Ahhoz képest, ami még rá vár, az elmúlt pár évtized, de akár még az álomban töltött tízezer év is csak annyi, mint röpke felvillanás.

A sziklaalakzat mellett egy nagyjából embermagas, halványan világító keret állt. Üres volt, de a férfi tudta, hogy mögötte egy új világ lapul. Amint belép, örökre elhagyja a Kékség nevű bolygót.

Hány világot hagyott el már eddig is? Az időszámítás korának Földjét, a számtalan álomvilágot, a trisolarisi flottát... mit számít egy újabb elem a listán?

Az idő végre újraindult.

Az éjszaka csendjében megtorpant az ajtó előtt. Eszébe jutott valami, mire megfordult, és visszarohant a sírhoz, hogy a benne fekvő, öreg testre meredjen. Sírní szeretett volna, de új teste nem tudott könnyekre fakadni. Eltökélten tolt a sír mellé halmozott földet a gödörbe, végérvényesen eltakarva felesége arcát.

Miután a sír megtelt, gyűrű alakban köveket rakott köréje, hogy megjelölje, bár tudta, valószínűtlen, hogy valaha is visszatér. Mindjárt elindul – egy másik univerzumba.

AA, most elmegyek. De tudod, hogy örökre veled leszek.

Még sokáig állt a sír mellett, amíg a keleti égbolt újra fel nem ragyogott az új nap ígéretével, aztán visszatért a világító kerethez.

Ezúttal hezitálás nélkül lépett át rajta, és eltűnt az ürességben.

Yun Tianming így lépett be először a 647. univerzumba, saját univerzumába.

KÍVÜL AZ IDŐN ÉS A MI VALÓSÁGUNKON

Ebben az univerzumban az ég még nem vált el a földtől, mindent az őskáosz uralt. A fény nem különült el a sötétségtől, de még az idő sem kezdett el telni.

Tianming a világegyetem túlsó partján állt, onnan nézett vissza az „ajtóra”, melyen átlépett, de meglepetésére az már el is tűnt. A férfi fakó ködbe burkolózott, és a levegőben lebegett, mintha valami megformázatlan virtuális valóságban volna. Egyik irányban sem létezett mélység, ő pedig abban is kételkedett, hogy még mindig anyagból áll a teste.

De nemsokára egy hang ért el hozzá – hogy az ürességen kívülről vagy az elméjén kívülről, azt nem tudta.

– Yuan Tianming Kereső, üdvözlét a 647. univerzumban, amelynek én vagyok a kezelője. – A hang nyugodt volt és semleges, hiányzott belőle minden egyéni jellemvonás. Tianming még azt sem sejtette, vajon férfié vagy nőé.

647. univerzum. A férfi szárazon elmosolyodott. A Szellem nyilván nem csak őt választotta ki. Oly sok milliárd év után, olyan sok dimenzió keresztül, az entitás bizonyára több százezer civilizációt érintett meg. Még ha ezek közül sokan – mint a trisolarisiak – képtelennek bizonyultak az ideabsztrakciókon keresztül kommunikálni, sokan mások alighanem olyanok voltak,

mint az övé, vagy talán még túl is mutattak Tianming képességein. A Szellem biztosan őket is megbízta ugyanezzel a küldetéssel.

Mi történt az előző 646 univerzummal? Alighanem mind elbuktak, vagy legalábbis eddig nem adták a jelét, hogy sikerrel járnának.

– Megszereztem és elemeztem alapvető személyi adataidat – folytatta a hang. – Mint ezen valóság legfelsőbb hatósága, te határozhatod meg annak minden alapvető paraméterét.

– Alapvető paraméterek? – kérdezte a férfi merev hangon. Elszokott tőle, hogy nején kívül bárkivel is beszéljen.

– Mint például a dimenziók száma, a fizikai állandók, az anyag eloszlása, az alapvető elemek aránya és így tovább. De kérlek, vedd figyelembe, hogy a miniuniverzum energiatartalékai végesek, valamint ha az alapvető paraméterek egyszer rögzülnek, azokat megváltoztatni már nem lehet. Ha a dimenziók számát háromnál kevesebben határozod meg, tested dimenziói automatikusan lecsökkennek a teremtés hullámában. Bár testedet átstrukturálták, az ilyen redukció azonnali halállal jár. Ha a dimenziók számát hatban vagy magasabban határozod meg, a létrehozott univerzum geometriája kisebb lesz, mint a tested által kitöltött tér, te pedig azonnal magas dimenziószámú töredékekre hullasz szét. Javaslom, hogy válassz hármat, négyet vagy ötöt – magyarázta türelmesen a hang.

Miféle hihetetlen hatalom ez?! Tianming megértette, hogy a Szellem, amelynek állítása szerint tíz dimenziója volt, alighanem szintén egy, a nagy valóságtól elszigetelt miniuniverzumban létezett, és csak kivetítette magát a kozmosz három dimenziójába. Alighanem ebben rejlett a titok, amiért nem csökkent le az entitás dimenziószáma egy időben az egész univerzumával, és ebből fakadt az a képessége is, hogy nyugalomban maradjon, miközben minden más mozgásban van.

Egy tízdimenziós valóság az univerzumon kívül! Miféle létezés lehet ez?

Tianming végiggondolta a lehetőségeit, majd így szólt:

- A háromdimenziós valóságot részesítem előnyben, amelyben a gravitáció 1 g... Ó, és életet is teremthetek?
- Újrateremthetsz bármilyen létformát, amely szerepel az adatbankomban. Alkothatok neked egy ökoszisztémát, de arra is érvényesek lesznek az univerzum alapvető paraméterei.
- Remek. Szeretnék egy eget, földet, egy napot, házakat és mezőket... meg fákat. Olyan legyen, mint egy falusi gazdaság a Földön. Tudod, miről beszélek?
- Igen – felelte a kezelő.

Tianming érezni kezdte a súlyát, talpa pedig szilárd talajt érintett. Fölötte volt az ég, a nap pedig bőven ontotta aranyfényét a földre. Nem messze fehér épületcsoport állt, mellette pedig egy liget fái hajladoztak a könnyű szélben. Rezgő leveleik árnyékba borították a házakat.

– Ez gyorsan ment!

– Ez az univerzum normál ideje – érkezett a válasz. Még sok időnek kellett eltelnie, hogy a férfi megértse a kijelentés valódi értelmét.

Elnézett a távolba, ahol megpillantotta önmagát a horizonton. Balra nézett, jobbra, majd a háta mögé – képe minden irányban feltűnt, végtelen hosszú sorokba nyúlóan.

– Ez az univerzum igen kis kiterjedésű. Tekintsd úgy, mint egy egy kilométer élhosszúságú kockát. Tökéletesen záródik önmagába, topológiája megegyezik egy 3-gömbbel{11}. Más

szavakkal, bármilyen irányba indulsz, ezer méter megtétele után visszatérsz a kiindulási pontra.

– Ez tényleg egy univerzum! – Tianming le volt nyűgözve.

– Természetesen. Továbbá, a kommunikációt megkönnyítendő, képes vagyok emberi alakban is megjelenni előtted. Most meghatározhatod az én alapvető paramétereimet, úgy mint testalkat, hang, személyiség, megnevezés és így tovább.

– Ezt meg hogy csináljam? – Tianming sosem rajongott azért, amikor videójátékokban avatárt kellett generálni, és már előre félt a feladattól.

– Csak gondoldj arra, hogy ki legyek, és én az leszek.

– Ó, így könnyű – lazult el a férfi. – Annyi év után végre újabb emberi lényt is láthatok!

Végiggondolta a lehetőségeket. Nem szándékozta felruházni ezt az idegen kezelőt Cheng Xin vagy AA testével, más embereket viszont nem nagyon ismert. Volt azonban még „valaki”, akiről nagyon sokat tudott, aki tulajdonképpen az ő fejéből pattant elő. Bár ez az „ember” ugyanolyan idegen lény volt, mint maga a kezelő.

– Lehetne Ran Asa... mármint, Sophon?

– Biztos vagy benne?

– Hát... hadd gondoljam át...

– Nem szükséges – vágott szavába a kezelő. – Megvizsgáltam a mentális aktivitásodat, és tudom, hogy biztos leszel benne.

Mielőtt a férfi még tiltakozhatott volna, az egyik fehér ház ajtaja kinyílt, és egy karcsú nőalak lépett ki rajta. Hosszú haja a vállára

borult, és minden mozdulatából sütött a báj. Csakugyan ő volt az egyszerre gyilkos és gyönyörű robot, Sophon.

A figura kecsesen átsétált a mezőn, és mélyen meghajolt Tianming előtt. Némi időbe telt, amíg a férfi le tudta venni róla a szemét.

– Miért... miért nincs rajtad ruha?

– Te mondd meg! – kacsintott rá Sophon. – Nem adtál meg ilyen paramétert.

*

Valamivel később Tianming leült a nappaliban, és kíváncsian tekintett körbe. Sophon, aki ekkorra már egy pompás kimonót viselt, egy tatamira térdelt vele szemben, és óvatosan kezelte a teaszertartás eszközeit, hogy egy csésze italt készítsen. A férfi egy pillanatra úgy érezte, mintha visszatért volna az elrettentés korába, arra a ceremóniára, amelyen Cheng Xin először találkozott Sophonnal – ő akkor persze még csak a távolból csodálta a robotnő előadását.

– Mivel a tested még új, nem tudsz velem közvetlenül ideabsztrakciókat cserélni. Egyelőre kötnek minket az emberi nyelv korlátai, amiért elnézésedet kérem – szólott Sophon.

– Te nem az igazi Sophon vagy – motyogta Tianming, visszatérve a jelenbe.

– Ezt eddig is tudtad – felelte az. Mosolya olyan titokzatos volt, mint a Mona Lisáé.

– De pont úgy nézel ki, mint ő.

– Ez várható volt. Az intelligens modul – azaz a gyűrűd – tartalmazza a trisolarisi flotta minden adattárát. Amikor a Mester először találkozott velük, beszkennele a hajóikat és kigyűjtött minden információt a számítógépeikből, köztük Sophon paramétereit is. Leszámítva, hogy nekem sokkal magasabb az intelligenciám, és más az alapszerkezetem, gyakorlatilag pontos másolata vagyok. Elégedett vagy? – vigyorodott el a nő.

A férfinak eszébe jutott valami.

– Ez azt jelenti, hogy a Föld minden adata is a rendelkezésedre áll?

– Hát persze. Ez triviális dolog a Mester számára. Például megvan a teljes genetikai kódja azoknak a magoknak is, amiket magaddal vittél a trisolarisi flottához. – Sophon kinyújtotta karcsú ujját, és a szoba egyik sarkába mutatott, ahol a férfi megpillantott egy magokkal teli zsákot. Most már értette, hogyan másolhatott le a miniuniverzum ilyen precízen egy földi farmot. A zöld növényzet, amit látott, nem illúzió vagy modell volt, hanem valódi fák és termények, amelyeket a földi flóra genetikai információiból alkottak újra.

Tianminget felvillanyozta a meglepetés. Tudta, milyen fejlettek voltak a trisolarisi információmegosztó rendszerek, ez pedig azt jelentette, hogy a minikozmoszban megtalálható minden adat, amelyet a Földön és a Trisolarison csak ismertek. Ha Cheng Xin és Guan Yifan eljönnének, hogy lássák mindezt, bizonyára ők is nagyon örülnének.

De mi köze van annak a kettőnek még őhozzá? Ő már csak egy eszköz, semmi más.

– Ez a „Mester”, akit emlegetsz... ő a Szellem?

– Igen, a Szellem a Mester szelleme, de a mi számunkra azonos a Mesterrel.

– Oké. Akkor milyen kapcsolatban állsz te a Mesterrel vagy a Szellemmel?

– Nem vagyok egyéb, mint egy program, amit a Mester alkotott, és te vagy az én mesterem. – Sophon végzett a teaszertartással, és két kezébe fogva átadott neki egy csésze friss italt. – Ezért tudok beszélni veled a saját nyelveden, míg a Mester csak ideabsztrakciókon keresztül kommunikálhatott veled.

– Azok az ideabsztrakciók! Majdnem meghaltam beléjük!

– Ez nem meglepő. A legtöbb értelmes létforma képtelen befogadni őket, mivel szellemi kapacitásuk korlátozott, és nem is lehet őket magasabbra emelni. Az ideabsztrakciók használata küszöbszintként szolgál a Keresők kiválasztása során.

– Keresők?

– Őket bízta meg a Mester azzal, hogy találják meg a Lopakodót.

– Értem. Hány kereső létezik?

– Régebben sokan voltak, de mára kevesen maradtak. Meglehet, hogy te vagy az utolsó. A 647. univerzum volt a legutolsó minivalóság, amit átadtak egy értelmes lénynek. Nagyon szerencsés vagy.

– Miért adta nekem a Mester ezt az univerzumot? – vette át Tianming a teáját.

– Azért, hogy megszabadítson a fénysebesség korlátaitól, és így bejárhasd a nagy univerzum minden szegletét, miközben a Lopakodót keresed.

Tianming számított erre; tudta, hogy a Mester nem fog adni neki egy személyes mennyországot csak azért, hogy aztán hagyja békében leélni az életét. De mégis sokkhatásként érte a Mester hatalmának mértéke.

– Mi van az idővel? Vissza tudok térni a nagy univerzum múltjába? – kérdezte alig visszafogott izgalommal. Ha lehetséges visszautazni bármely időpontba, a múltbelieket is beleértve, akkor hány hibát kijavíthatna, milyen sok dolgot újraélhetne!

– A miniuniverzum a saját idővonalát követi, amely teljes mértékben független a külső valóság idejétől. De abban a pillanatban, amelyben beléptél ide, egy referenciapont jött létre a nagy univerzum idejében. Nem térhetünk vissza ezen abszolút pont elé, de eljuthatunk a külső kozmosz bármely pillanatába a referenciapont után. Én azonban azt javaslom, ne menj túl messzire a jövőbe. Ha a nagy univerzum akkor már átlépett a kétdimenziós korszakába, te azonnal kilapulsz, amikor átlépsz oda, és ezzel megsemmisülsz.

– Mi történt a többi 646 miniuniverzummal? – meredt Tianming a csészéjében kibomló tealevelekre, miközben még mindig nem tudta felfogni, hogy egy teaszertartás közepén tárgyalja meg az univerzum legnagyobb kérdéseit egy algoritmussal.

– Sajnálom, de erre nem tudom a választ – mosolygott Sophon. – Egy miniuniverzum belsejében tartózkodó megfigyelő számára nem lehetséges egy másik miniuniverzum belsejében uralkodó állapotok pontos észlelése. Azt azonban tudom, hogy a többi 646 minikozmosz Keresőinek többsége visszatért a külső valóságba, hogy végrehajtsák a Mester által rájuk osztott küldetést. Sajnálatos módon a legtöbben elpusztultak, és egy sem járt sikerrel.

– Ezek szerint néhány Kereső még él?

– A legtöbb miniuniverzum a nagy univerzum olyan múltbéli korszakaiból származik, amikor az még több dimenzióból állt. Így lakóik nem képesek funkcionálni odakint, mióta a külső valóságot háromdimenziósra redukálták. Csupán tizenkilenc miniuniverzum volt aktív a nagy univerzumban annak háromdimenziós korában, ezek közül pedig már csak néhány üzemel. Azt nem tudom, mi lett velük.

– Van más emberi lény is, akiből Kereső lett? – kérdezte Tianming, remélve, hogy van legalább egy fajtársa, aki mellé szegődhet.

– Amennyire tudom, nincs. De ha egy Kereső a halálán van, átruházhatja küldetését bármely értelmes lényre, így elméletben lehetséges, hogy más emberekből is Kereső lett. Ennek valószínűsége persze gyakorlatilag nulla.

Tianming csalódottan ivott még egy korty teát.

– Akkor miért engem választottak?

– Valójában nem te voltál a Mester első jelöltje. De kezdett kifutni az időből, és napról napra gyengült. Az univerzumnak legkevesebb három dimenziója kell legyen, hogy a Mester kivetülése bármilyen hatást képes legyen elérni benne. Ha a valóság kétdimenziósra csökken, akkor bár még mindig ki tudja magát vetíteni, de ez a kivetülés már nem rendelkezik értelemmel, és nem képes rá, hogy megállítsa a Lopakodót. Ezzel pedig vége az univerzumnak.

– Á, akkor úgy sejtem, hogy a Mester mégsem mindenható.

Sophon figyelmen kívül hagyta a férfi gúnyos hangsúlyát.

– A Mester hatalma elegendő arra, hogy újraalkossa az univerzumot. Csakhogy... ő az egyetlen tudatos lény, amely

megmaradt a tökéletes, tízdimenziós valóságból. Annak a hibátlan kozmosznak a pusztulása után a Mester egy miniuniverzumban létezett tovább, és újra meg újra kivetítette önmagát a dimenziószámában lecsökkentett valóságba, hogy ott más tudatokat keressen, és ideabsztrakciók révén beszéljen velük. Ha nem talál megfelelő jelöltet, aki végrehajtja tervének kulcsfontosságú lépéseit, a Mester hatalma nem nyilvánulhat meg a maga teljességében.

– Azt mondtad, ő is egy miniuniverzumban él? Pontosan mi az a miniuniverzum?

– A tízdimenziós univerzum egy töredéke. Minden minikozmosz az eredeti, tökéletes valóság darabkája.

– Ez meg hogy lehet? – kérdezte Tianming döbbenten.

– A miniuniverzumok eredetében nincs semmi rejtély. Alapvetően nem mások, mint kisebb anyagcsomagok. De ahhoz, hogy egy minikozmosz anyagát leválasszuk a nagy univerzumból, hatalmas mennyiségű energia szükséges – ha úgy tetszik, egy mini ősrobbanás –, továbbá teljesen fel kell göngyölni az anyag összes dimenzióját. Csak a tízdimenziós univerzumban volt elegendő energia és dimenzió ahhoz, hogy minivalóságokat hozzanak létre belőle, és azokat függetlenítsék a nagy univerzumból. Az Éden összeomlása után elvben már egyetlen civilizáció sem alkothat miniuniverzumokat.

A férfi ismét kortyolt a teájából, és elgondolkodva bólintott. Az olyan hihetetlen dolgok, mint a minikozmoszok, nem lehetnek gyakoriak. Ha bármely civilizáció képes lenne létrehozni őket, miután eljut egy adott szintre, akkor a nagy univerzumot már rég teljes egészében feldarabolták volna.

– Az a Mester célja, hogy visszaállítsa a tökéletes, tízdimenziós valóságot?

– Erre már tudod a választ – felelte Sophon kis meghajlás kíséretében. Tianming érezte, hogy a nő nem mondott el valamit, csak célzott rá: Te talán nem kötelezted el magad e magasztos cél megvalósítása iránt?

– Igaz. De még nem tudok eleget. Ahhoz, hogy jól szolgálhassam a Mestert, mindent el kell nekem mondanod. Miért kell megtalálnom a Lopakodót? Hogyan segít ez a tízdimenziós univerzum visszahozásában?

Sophon kihúzta magát, viselkedése komolyabbra fordult.

– A Lopakodó a Mester egyetlen ellensége, és miatta van szükség a te szolgálataidra. A Mester nem aggódik az univerzumban létező megszámlálhatatlan egyéb civilizáció és intelligencia miatt. Amikor csak kívánja, meg tudja kezdeni a dimenzionális visszaállítás folyamatát. De a Lopakodó nagyon aggasztja. Mivel ez a lény szintén a tízdimenziós valóságból származik, egyedül neki van meg hozzá az ereje, hogy megghiúsítsa a Mester szándékait, és az egyetlen, aki képes meggátolni a dimenziók visszaállítását.

– Mi az a dimenzionális visszaállítás? – kérdezte Tianming.

– Makroszinten a nagy univerzum most épp háromdimenziós állapotban van. Magasabb dimenziók léteznek, de a háromdimenziós valóság anyagának alapszerkezetéből következik, hogy be vannak zárva a kvantumok szintjén. A dimenzionális visszaállítás egy olyan folyamat, amely kihasználja a vákuum bomlását, hogy lebontsa a létező anyagot annak legalapvetőbb szintjére, és így az elemi részecskék természetes állapotukba kerülve magasabb dimenziószámokban rendeződjenek újra, ezzel újrateremtve a tízdimenziós univerzumot. – Sophon óvatosan fölemelte, majd megint a helyére tette a teásedény fedelét, mintha csak egy ilyen egyszerű feladatról beszélne.

De Tianming megértette, mire célzott e szavakkal. Az ő alacsony dimenziós nézőpontjából e visszafordítás mindent elpusztítana. Az elemi részecskéken kívül semmi sem élné túl a folyamatot. A Mester hatalma a végsőig lenyűgözte.

Sophon megérezte a nyugtalanságát.

– A Mester csupán a természet mesterségesen előidézett degradációját szüntetné meg, hogy visszaállítsa az eredeti állapotot.

– A dimenzionális visszaállítás helyre tudná hozni a kilapított Naprendszert és a Földet? – kérdezte a férfi.

– Sajnálom, de az lehetetlen – mosolygott Sophon, és gyengéden megcsóválta a fejét, mint egy tanár, akinek különösen nehézkes diákkal van dolga. – A háromdimenziós Naprendszer már önmagában is degradáció eredménye. A visszaállítás a világ eredeti állapotát állítaná helyre. Nem három- vagy négydimenziós lenne, hanem tíz.

Tianming utolsó reménysugara is kialudt.

– Ha a Mester ilyen hatalommal bír, akkor miért nem kezdte még el a folyamatot?

– Ez nem olyan egyszerű. A Lopakodó különleges határvonalakat hozott létre szerte az univerzumban. Ha a Mester figyelmetlen, és megkezdí a visszaállítást, amíg e határok a helyükön vannak, akkor felfedné a saját helyzetét.

– Különleges határvonalak... – a férfi fejében világosság gyulladt.
– Várj csak! Nem a sophonvak régiókra gondolsz?

– De igen – bólintott a nő. – Az emberek már régóta agyaltak a sophonvak régiók természetéről, de a legtöbb teóriátok nagyon

messze esik a valóságtól. Valójában e vakrégiókat nem kifejezetten arra hozták létre, hogy előidézzék az úgynevezett „sötéterdő-állapotot”, bár ez is egy kisebb mellékhatása lett. Az igazi cél az volt, hogy érzékeltetni lehessen a Mester energiareakciói által kibocsátott szuperhúr hullámokat. Amint a Mester megkezdte a dimenzionális visszaállítást, a Lopakodó be tudná mérni a helyzetét, és elpusztítaná.

Tianming szóhoz sem jutott. Nem tudta elfogadni, hogy a sötéterdő-állapot, amely elpusztította mind a Földet, mind a Trisolarist, és számtalan más civilizáció viselkedését irányította az univerzumban, csak holmi „kisebb mellékhatása” legyen egy aknamezőnek, amelyet két hatalmas erő háborújában fektettek le.

– De én azt hittem, hogy a Mester egy miniuniverzumban rejtőzik. Akkor hogyan támadhatná meg a Lopakodó? – kérdezte.

Sophon türelmes magyarázatba kezdett.

– Minden univerzum – a nagy ugyanúgy, mint a kicsik – egy szupermembránon helyezkedik el... – Ekkor meglátta a férfi értetlen arckifejezését. – Sajnálom. A szupermembrán a kozmosz végső alaprétege, de erről most nem tudok mélyebb magyarázatot adni. A miniuniverzumoknak e membránon a nagy univerzum közelében kell elhelyezkedniük, különben nem lehetne átvetülni egyikből a másikba, és kapcsolatot létesíteni köztük. Így a nagy kozmosz legfejlettebb civilizációi képesek arra, hogy a szupermembránon keresztül támadást intézzenek a minivalóságok ellen, ha be tudják mérni azokat.

– Hogyan működik egy ilyen támadás?

– Leginkább az univerzumok potenciális energiái közti különbségeket használja ki. A részletek most még alighanem túl bonyolultak lennének neked, de egyes kiválasztott galaxisok

anyagát tiszta energiává kell alakítani, azt pedig rávezetni a szupermembránra. – Sophon nemtörődő módon kortyolt a teájába, mintha valami olyan triviális dolgot magyarázna, mint például „várd meg, amíg forr a víz, aztán szórd bele a tealeveleket”.

– Ez meg hogy lehetséges? Hiszen ez százmilliárdnyi csillagot érintene több tízezer fényéves körzetben, és több milliárd civilizációt! Nyilván csak elméletben gondoltad.

– Korántsem. Azt általam vázolthoz hasonló, tapogatózó csapások már nagyon-nagyon sokszor előfordultak. A Lopakodó képes arra, hogy egy galaxis területén megváltoztassa a gravitációs konfigurációt, és a Cherkoff-erők manipulációja révén elérje, hogy minden csillag nagy sebességgel a galaxis közepébe hulljon, ahol aztán a Steffankin-hatás egy szupermasszív fekete lyukat hoz létre, amely olyan módon deformálja a teret, hogy át lehessen törni az univerzumok közti határt. Ezek után az energiát a szupermembránra vezeti, és létrejön a transzuniverzális csapás. Az ilyen típusú támadások során nagy veszteségeket szenvedtünk: a Mesternek egykor tizenkét másolata létezett. Mielőtt a nagy univerzum három dimenzióra degradálódott volna, a Lopakodónak sikerült hét példányt elpusztítania, majd a háromdimenziós valóság korai szakaszában még további négyet. Mára csak egyetlen példány maradt.

– Azt akarod mondani, hogy a Lopakodó már négy galaxist alakított tiszta energiává a háromdimenziós univerzumban? – kérdezte Tianming megrökönyödve.

Sophon úgy mosolygott, mint aki szánakozik a férfi gyenge képzelőerején.

– Nem négyet, hanem több százezret. Nem olyan egyszerű egy transzuniverzális csapással eltalálni a célpontot, így a legtöbb galaktikus konverzió energiája kárba veszett. Ami azt illeti, a

földi tudósok már régen felfedeztek olyan galaxismaradványokat, amelyeket alávetettek az eljárásnak, és az ezzel járó másodlagos sugárzást is észlelték.

– Micsoda? Én még sose hallottam róla!

– Dehogynem. Az emberi tudósok még anno az időszámítás korában azonosítottak néhány szokatlan csillagászati struktúrát. Úgy néztek ki, mint a csillagok, de több energiát sugároztak, mint egész galaxisok, és nagyságrendekkel fényesebbek is voltak azoknál. A tudósok nem értették a dolgot, de elnevezték őket „kvazároknak”.

– Ho... – Tianming elfelejtette, hogy teával van tele a szája, és az egésztest Sophon arcába köpte. – Bocsánat! De te most azt mondd, hogy a kvazárok mind... – A férfit lelke mélyéig lenyűgözte a konfliktus természete, amelybe belerángatták. Egykor már a Naprendszer kilapítása is képtelenül csodálatosnak tűnt neki, de e két ősi titán küzdelméhez viszonyítva az nem volt más, mint hangyák háborúja.

Sophon megtisztogatta az arcát egy szalvétával, majd hozzátette:

– A kvazárok még semmik. Több csoda létezik, mint amennyit el tudnál képzelni. Az embereket régóta foglalkoztatta a sok különös alakú galaxis, de nem tudtak magyarázatot adni a szerkezetükre. Ezek az irreguláris képződmények mind a Lopakodó energiakivonási kísérleteinek maradványai, még a háromdimenziós univerzum első napjaiból.

Tianming néhány pillanatig némán fontolgatta ezt az új információt.

– Jól van... de ha a Lopakodó ilyen erős, akkor miért kell rejtőzködni?

– Mert ő még mindig a nagy univerzumban tartózkodik. A Mester a maga tízdimenziós minikozmoszából a nagy valóság bármely pontján létrehozhat egy dimenzionális visszaállítást, amint megszerzi a koordinátákat – na persze, egy „pont” ebben az esetben akár több tízezer fényév átmérőjű is lehet. Egy ilyen transzuniverzális támadás ellen pedig a nagy univerzumban egyáltalán nem lehet védekezni. Ha nem álcázná magát, a Mester már rég eliminálta volna a Lopakodót.

Valójában a háromdimenziós univerzum kezdetén a Mester már sikeresen elpusztította a Lopakodó irányítóközpontját egy dimenzionális visszaállítás bevetésével. De azt nem vette észre, hogy az ellenségnek volt egy tartalék központja is; a Lopakodó pedig kihasználta e mulasztást, és megsemmisítette a Mester több másolatát is, ezzel pedig leállította a visszafordítási procedúrát. Ez a régi háború hozta létre a háromdimenziós valóság alapvető topográfiáját: azok a térrészek, ahol a dimenzionális visszaállítás végbement, üres „lyukakká” váltak, százmilliótól háromszázmillió fényévig tartó átmérővel. Ezekben a lyukakban nemcsak a térdimenziók csavarodtak össze a felismerhetetlenségig, de minden anyag is sötét anyaggá alakult. Azok a térrészek pedig, amelyekre a megszakított visszaállítás nem volt hatással, galaxisokkal megrakott rácsszerkezetté formálódtak.

Az egyik kozmológiai rejtély megoldása jött a másik után, amelyek egykor annyit gyötörték az emberek tudósait. Tianmingot a hideg rázta az igazság hallatán, de ő itt csak egy gyalog volt, aki behatol az ellenség térfelére e kozmikus Nagy Játzmában. Nem tehetett mást, tovább kellett haladnia előre.

– Hadd foglaljam össze a helyzetet! – kérte. – A Mester valahol a szupermembránon él, a nagy univerzumon túl. Ha a Lopakodó megtudja a koordinátáit, akkor képes lesz elpusztítani őt. Hasonlóképpen, a Lopakodó a nagy univerzum mélyén

rejtőzködik. Ha a Mester megtudja az ő helyzetét, akkor szintén meg tudja semmisíteni őt. Jól mondom?

– Igen – felelte Sophon.

– Ha azonban bármelyik fél is hibát vét, és megindít egy rosszul célzott csapást, a tévedése felfedi a pozícióját a másik oldal előtt, ezzel pedig a saját pusztulását okozza. Így tehát patthelyzetben vagyunk.

– Pontosan – mondta a nő. – Így hát sötéterdő-állapot áll fenn, csak éppen nem több milliárd olyan civilizáció szintjén, amelyek idegenek egymásnak, hanem két olyan ellenfél között, amelyek behatóan ismerik a másikat.

– Szóval... én mit tehetek? – mosolyodott el Tianming szárazon. Mit tehet a hangya két hadsereg csatájában?

Sophon válasza nem váratott magára:

– Meg kell találnod a Lopakodót, mielőtt még az univerzum kétdimenzióssá bomlana. A Mester csak időről időre tudja kivetíteni magát szellemként a nagy univerzumba. Tovább nem tud kilencnél több kivetülést fenntartani, máskülönben ezek koordinátáiból a Lopakodó kiszámíthatná a miniuniverzum pontos helyét a szupermembránon. Így hát a Mesternek hozzád hasonló, értelmes lényekre van szüksége, hogy Keresőkké válva segítsenek nekünk.

A nő hangja egyre lelkesebbé vált.

– Ez nem könnyű feladat, de legalább néhány tízmilliárd éved lesz végrehajtani. Ráadásul a Mester felruházott ezzel a romolhatatlan testtel, és neked adta a gyűrűt, amit viselsz. Amíg az a birtokodban van, bármikor visszatérhetsz ebbe a miniuniverzumba.

– Jól van. Milyen nyomokkal tudsz még szolgálni a Lopakodót illetően?

– Nem sokkal. Jelenleg csupán gyanítjuk, hogy egy rejtélyes csoportnak, amely „zéró-őshazások” néven ismert, valami köze lehet az ellenséghez.

– Zéró-őshazások? – ráncolta Tianming a homlokát.

– Így hívják magukat. Az elmúlt pár száz millió évben nagyon befolyásossá váltak. Lehet, hogy egy civilizációról van szó, vagy több különböző civilizációból alakultak ki. A Mester nem sokat tud róluk azon kívül, hogy vissza akarják állítani az univerzumot annak édeni korába.

– Izé... ez nem ugyanaz, amit ő is akar?

– De a megközelítési módjuk épp ellentétes. A zéró-őshazások azt hiszik, hogy a tíz dimenzió visszaállításához az univerzumot előbb nulla dimenzióra kell redukálni, amiből az vissza fog alakulni tízdimenzióssá. De ez komplett ostobaság. A zéró dimenzió egyenlő az abszolút halállal, amelyben egyetlen civilizáció sem képes fennmaradni. Ezek az illetők vagy idióták, akiknek fogalmuk sincs a dimenziók visszanyerésének elveiről, vagy a Lopakodó manipulálja őket a háttérből. Esetleg mindkettő.

– És hol élnek?

– Nem tudjuk, honnan származnak. De az utóbbi pár száz millió évben több galaxisban is építettek bázisokat. A legközelebbi a Tejút Vadkacsa-halmazában – más néven Messier 11, esetleg NGC6705 – található, a legtávolabbi pedig úgy hétmilliárd fényévre innen. De ebből a miniuniverzumból nézve mind egyformán közel vannak hozzánk. Azt javaslom, először menj a Vadkacsa-halmazba. A zéró-őshazások mostanában nagyon aktívak a Tejúton. Kozmikus nagyságrendben nézve gyakorlatilag

szomszédok vagytok. Nem kétlem, hogy könnyen szót értetek majd egymással.

– Gyakorlatilag szomszédok? Ez nyilván vicc akart lenni – várj csak! Már emlékszem. Nem ezek a rohadékok, akik a halálvonalakat generálták a DX3906 körül keringő Szürkeség bolygón, a Kékség párján?

– Erről nincs semmi az adatbankjaimban – felelte Sophon. – De ha halálvonalakról van szó... akkor igen, eléggé valószínű.

– Remek! Velük szívesen elszámolnék. – Feldühítette az emlék, hogy a zéró-őshazások hogyan ejtették csapdába évtizedekre a Kékségen, de a méreg rövidesen elszivárgott belőle. – De a Vadkacsa-halmaz hatalmas. Ha egyszer odaérek, mit kéne csinálnom?

– Egy másik Kereső jelenleg is ott tartózkodik. Ő talán segíthet neked.

Tianming szeme felragyogott a jó hír hallatán.

– Hogy találom meg?

– Ebben neked kell segítened a Mesternek. Tudomása szerint az 589. miniuniverzum Keresője ott járt, és hátrahagyott bizonyos jeleket, de aztán eltűnt, és minden kommunikációt megszakított a maga minikozmoszával. Ez rendkívül szokatlan. A Mester azt akarja, hogy találd meg a Keresőt, aki talán birtokában van a nekünk kellő információnak.

– Miféle lény az 589. miniuniverzum Keresője?

– Nem tudom biztosan – vallotta be Sophon. – A szupermembránon át információt közölni rendkívül energiaigényes, így csak a legalapvetőbb részleteket ismerem. Az

589-es egyike a néhány még aktív minikozmosznak, a Mester még akkor osztotta ki, amikor a nagy univerzum négydimenziós volt. Tulajdonosa valószínűleg egy értelmes lény a négydimenziós valóságból, aki háromdimenzióssá változott, vagy talán annak az eredeti Keresőnek az utódja. Elvileg neki is van egy olyan gyűrűje, mint neked. Ha megérkeztél a Vadkacsa-halmazba, elolvashatod az üzenetet, amit hagyott, vagy megpróbálhatod a gyűrűn keresztül felvenni vele a kapcsolatot. De a konkrétumokkal várnod kell, amíg odaérsz. Mikor akarsz indulni?

– Várj csak! Egy perc, és megbeszélhetjük az indulást is! De van még egy kérdésem – felelte Tianming. – Miért kezdődött ez az egész háború? Miért pusztította el a Lopakodó a tökéletes, tízdimenziós valóságot?

– Ezt még a Mester sem tudja – közölte Sophon. – De átküldhetem neked az arról az időről szóló ideabsztrakciókat. Talán te ki tudod okoskodni a választ.

Tianming megdermedt, de Sophon sietett megnyugtatni:

– Ne aggódj! A Mester módosította az agyadat és a testedet, hogy be tudják fogadni az alapvető ideabsztrakciókat. Nem fog fájni.

A kíváncsiságtól hajtva Tianming összeszorított foggal bölintott. Sophon mosolyogva felállt, a férfi elé lépett, meghajolt, és így szólt:

– Készülj! – Aztán vállon ragadta, és a szemébe nézett.

Tianming visszanézett rá, mire a nő szeme feneketlen örvénnyé változott, és magába rántotta. Egy pillanattal később úrrá lett rajta a képek és gondolatok végtelen óceánja.

Egy ideabsztrakció befogadása alighanem az egyik legcsodálatosabb élmény a világon. Tianming úgy élte meg az információk viharát, mint egy szél korbácsolta tengert, amely fulladással fenyegeti. De korábbi találkozásaival ellentétben ezúttal egy erő hamar kiemelte az adatok óceánja fölé, aztán fényes napként fürdette meg szellemének látképét. Hirtelen minden világossá vált. Minden egyes idea, alakzat és kép egységes jelentésre tett szert. Egymáshoz kapcsolódtak, logikai és nyelvi alapegységekké kombinálódtak, majd egymásra rétegződtek, az ideabsztrakció elemei így álltak össze egyetlen egészszé, amely egyidejűleg milliónyi koncepciót rejtett magában. E megértés túlszárnyalta a férfi minden eddigi élményét, amelyek során épp csak a felszín körvonalait tudta kivenni. Ezúttal mindent megértett oda-vissza, előre és hátra.

Látta az univerzum eredetét: végtelen anyag és energia lépett elő egyetlen pontból. Vagy mégsem: ebben a pillanatban az anyag is energia volt, nem létezett különbség a kettő között. Egy villanással megjelent a tízdimenziós kozmosz. Tianming végre megpillantotta magát a tökéletességet.

Szavakkal nem lehetett ezt leírni. A fény anélkül jutott el a világ egyik végéből a másikba, hogy közben idő telt volna el. A sebességnek nem volt korlátja. A tízdimenziós univerzum minden sarkában milliárdnyi életforma jelent meg. A végtelen fénysebességnek hála, az életformák mindenütt kommunikáltak egymással, és egységes egészet alkottak. Kifejlődött az intelligencia, majd a civilizáció, a tudomány, kultúra, művészet, és mindez azonnal elérte a tökéletességet.

A férfi csak most értette meg, mire gondolt Sophon még beszélgetésük kezdetén azzal, hogy „ez az univerzum normál ideje”.

A nő hangja visszhangozni kezdett e csodálatos világban, egy újabb réteget adva az ideabsztrakcióknak:

– A tízdimenziós univerzum a fény világa volt. Az egész mindenség a fotonok közötti energiaátadásra épült fel. Minden részecske és antirészecske fotonokból jött létre, kölcsönös annihilációjuk pedig újabb fotonokat generált. Így minden fénysebességgel zajlott, márpedig az végtelen gyors volt. Ami még ennél is csodálatosabb: mivel a részecskék és antirészecskék száma egyensúlyban volt, az univerzum összenergiaszintje zérót adott ki. Hihetetlenül szimmetrikus állapot volt ez, amely alapjául szolgált a tízdimenziós intelligencia megjelenésének.

Anyag, élet, értelem, civilizáció... ezen édeni univerzumban minden ugyanannak az egésznek a részét alkotta. Minden anyagban megjelent az élet, minden élet értelemmel bírt, és minden értelem a harmonikus civilizáció állapotában létezett. A háromdimenziós valósággal ellentétben, ahol magányos csillagok lebegtek az űr végtelen ürességében, itt az egész kozmosz élőlénynek számított. Minden élet csak része volt ennek az egyetlen, hatalmas Életnek, minden intelligencia csupán komponense a legmagasabb szintű intelligenciának. A sötétedő-állapot nem létezhetett ezen egységes anyagból és szellemből álló, transzcendens lény számára.

Tianminget mindez a lelke legmélyéig lenyűgözte. Ez volt hát a Mester eredeti alakja. A tízdimenziós univerzum önmaga is élt.

Sophon további magyarázatot is kínált:

– A Mester nem egyed, mint az emberi lények; inkább összessége a végtelen mennyiségű, önmagára ébredt tudatosságnak. Minden

egyes tudat osztozik az összes többi tudat érzésein, valamint magának az univerzumnak az érzékelésén, ugyanakkor mégis mindegyikük független akarattal bír. A létezés e formája egész egyszerűen felfoghatatlan az emberek számára: az egyéni jelenlét tökéletesen, hibátlanul harmonizált az univerzummal, valahogy úgy, mint az általad látott Szellem geometriai konstrukciója.

A férfi végre megértette, miért vágyik és törekszik a Mester e tökéletes, édeni korszak visszahozására. Hogyan is viselhetné el bárki a háromdimenziós univerzum ürességét és durvaságát, ha egyszer már megtapasztalta ennek a világnak a vibrálását? Most viszont még érthetlenebbnek találta, hogy a Lopakodó miért akarná elpusztítani ezt a gyönyörű és harmonikus valóságot. Micsoda kegyetlen, örült gonoszság!

Ekkor szemtanújává vált a pusztulás pillanatának.

A világ egyik sarkában az élet szelíd fénye hirtelen kialudt, a sötétség apró foltját hagyva maga mögött, mintha csak egy tintacsepp éktelenítené a tiszta papírlap fehérségét. E kezdetben jelentéktelen sötétség nem maradt elszigetelt, hanem fénysebességgel kezdett terjedni. És mivel az végtelen volt, a sötét is végtelen gyorsan terjeszkedett. Az egész tízdimenziós univerzum azonnal sötétségbe zuhant.

Bár a pusztulás egy infinitezimálisan rövid időszelvényben ment végbe, az események mégis világosan meghatározott sorrendben zajlottak. Az ideabsztrakciókon keresztül Tianming vissza tudta fejtetni a részleteket. A változást nem lehetett a háromdimenziós valóságban kialakult nyelveken visszaadni. De egy elégtelen analógiával élve olyan volt, mintha az egész univerzum számtalan, élére állított dominóból álló kép lenne, majd pedig minden egyes lapocskára feldőlne, de a kép mégis kivehető maradna, csak éppen „lapjával”.

Az univerzum tíz dimenzióból kilencbe roskadt. Az éden korának áruló gyermeke anyagiylkosságot követett el életének forrása ellen.

– A Mestert kollektíve alkotó, végtelen számú tudatok egyike hirtelen lázadást indított, amely az univerzum dimenzióinak csökkenéséhez vezetett. – Sophon hangját düh színezte. – A Mester nem számított erre, így sem megállítani, sem megérteni nem tudta a folyamatot. Ha egy gyermek még a méhben, belülről támadna az anyjára, az hogyan is készülhetne fel rá? A Lopakodó is éppen ezért járt sikerrel.

De még azelőtt, hogy a dimenzionális redukció befejeződött volna, a tízdimenziós valóság maradéka minden megmaradt erejével visszavágott. Ott, ahol a sötétség találkozott a fénnel, vakító sugarak villantak fel – ha ezt ragyogást a Tejút fényéhez akarnánk hasonlítani, az olyan lenne, mint egy gyertyához mérnénk a Nap teljes erejét. Tianming persze részleteiben nem fogta fel e kozmikus küzdelem jelentőségét, sem annak konkrét formáját.

E végső, apokaliptikus csatában, amelyet a tízdimenziós univerzum sorsáért vívtak, Tianming észlelt egy, a Lopakodó által kibocsátott ideabsztrakciót, egy kétségbeesett csatakiáltást:

Ez a valóság túl kicsi. Nekem nagyobb univerzum kell!

Tianming nem tudta, mit jelenthet ez. Hogy lehetne a kilencdimenziós kozmosz nagyobb, mint elődje?

Aztán látta, hogy a végső csata lángoló fényei közepette pár töredék leválik az összeomló tízdimenziós univerzumról, és eltűnik. Rájött, hogy a Mestert és az ő miniuniverzumait látta.

– A Mester próbálta megfékezni a dimenziószám csökkenését, de akkor már túl késő volt. Csak néhány darabkát tudott letörni a

nagy univerzumból, hogy független minikozmoszokká alakítsa őket, és ezzel megőrizzen egy reménysugarat. Szerencsére minden töredék tartalmazta a Mester teljes adathalmazának egy másolatát is.

Tianming már értette, hogy a Mester a tízdimenziós univerzum lelke, vagy talán pontosabb úgy mondani, hogy e lélek utolsó darabkája. Ezért volt hát olyan elkötelezett a dimenziók visszaállításának célja iránt: ha visszaszerzi az elveszett paradicsomot, önmagát is visszanyerné.

Ezek után a kilencdimenziós kozmosz jelent meg az ideabsztrakciók között. Úgy emlékeztetett a tízdimenziós univerzum egy sérült változatára, mint valami törött tojás az épre. Pont, mint az a kínai mítosz, amelyben Pangu isten halála után az ő különböző testrészeiből lesz a Nap, a Hold, a hegyek és a folyók; a kilencdimenziós világ a tízdimenziós hullájából jött létre. Bár most már csak élettelen test volt, mégis csatatér maradt, amely fölött számtalan élet folytatta a küzdelmet. Igen, csatatér. Ha muszáj egy metaforával visszaadni, akkor ezen univerzum egy romváros volt, amelyet háború és zűrzavar gyötört.

– E valóság története a tízdimenziós univerzuménak a folytatása. Az alacsonyabb dimenziószámú kozmoszok lakóival ellentétben, a tízdimenziós, egyesült élet nem halt ki csak azért, mert kilencdimenziósra csökkent; helyett csak tudatosságuk vált le egymásról, és független lényekké váltak, számtalan párhuzamos civilizációt alkotva. Ezek többsége megőrizte a tizedik dimenzióból örökölt emlékeit és kultúráját, és sokuk összegyűlt, hogy megpróbálják feltámasztani az eredeti univerzumot. Egy részüket azonban félrevezette és elcsábította a Lopakodó, így ezek csatlakoztak az ellenséges táborhoz.

Félrevezette őket? Hogyan? Tianming fel sem tudta fogni.

Miközben megpróbálta tovább értelmezni az ideabsztrakciókat, látta, hogy a kilencdimenziós térben bár a fény sebessége még mindig hihetetlenül magas volt, és szinte egy másodpercen belül jutott el az univerzum egyik végéből a másikba, már nem volt végtelenül gyors. A háborúkat sem lehetett azonnal végbevinni, hanem lépések bonyolult egymásutánja révén zajlottak le. A dimenzionális visszafordításra és csökkentésre tett próbálkozások gyakran egyidejűleg mentek végbe, ami fantasztikus fénykitörésekhez vezetett. Végül egy leírhatatlan, fényes villanással minden világosság eltűnt az univerzumból.

– Ebben az időszakban ment végbe a részecskék és antirészecskék kölcsönös annihilációja, amelyet a ti tudósaitok is feltételeztek. Mivel a kozmosz alapvető szimmetriája megtört, a fénysebesség pedig lecsökkent, minden antianyag, és az anyag nagy része is megsemmisült, csak a részecskék mintegy egymilliárdod része maradt meg: ezek alkotják a jelenlegi univerzumot. A kölcsönös annihiláció során felszabadult energia okozta ezután a kozmosz gyors felfűvódását.

– De miért volt több részecske, mint antirészecske? – kérdezte Tianming. Eszébe jutott, hogy ez mindig kemény diót jelentett a kozmológusoknak.

– A dimenziószám csökkenése megbontotta az univerzum egyensúlyát. Ahogy egy dimenzió megszűnt létezni, nagy mennyiségű antirészecske neutrínóvá bomlott, és ez vezetett ahhoz a furcsa jelenséghez, amit ti paritásmegsértésnek neveztek – felelte Sophon.

Amint a részecskék és az antirészecskék kioltották egymást, újabb, sokkoló hatású dimenziócsökkenés ment végbe. Leereszkedett a sötétség, és ahogy milliónyi civilizáció kiáltott fel kétségbeesetten, az univerzum, mint egy leeresztett léggömb, újabb dimenzióját veszítette el. A kilencdimenziós valóság helyét rövidesen átvette a nyolcas számú.

A nyolcdimenziós tér igen furcsának bizonyult: az egész univerzum egyetlen hipergömb jellegű szilárdtestté vált, amelyet milliárd és milliárd alagút és üreg (persze ezek is nyolcdimenziósak) szelt keresztbe és kasul. Egy elégtelen, háromdimenziós képpel élve: olyan volt, mint valami svájci sajt. E nyolcdimenziós világ üregeiben egyik dimenziócsökkentést túlélő civilizáció kelt új életre a másik után, és kezdett küzdelembe a többiek ellen. Bár a fénysebesség itt még lassabbá vált, a háború még mindig sebesen zajlott. Egy rövidke pillanatba telt csupán, és tízezer fényév vastagságú falakat fúrtak át, vagy többgalaxisnyi méretű üregeket töltöttek fel. Mindezek persze csak becslések voltak Tianming fejében – a nyolcdimenziós méreteket valójában nem lehetett felmérni olyan hasonlatokkal és mértékegységekkel, amelyeket három dimenzióból merít az ember.

A háború következtében a kozmosz hét dimenzióra zuhant vissza, amely az előzőnél sokkal egyszerűbb világot eredményezett. Egy hatdimenziós „sík” osztotta két részre: az egyik fele szilárd volt, a másik pedig üres tér. Ennek az univerzumnak minden civilizációja a hatdimenziós, több milliárd fényév széles síkon szóródott szét, csakhogy e sík maga is milliárdszor olyan bonyolult alakzat volt, mint a háromdimenziós valóság egésze. Akárcsak az előző univerzumokban, a hétdimenziós világban is már megszületése pillanatától kezdve háború uralkodott a különböző civilizációk között. Ezek közül csak kevesen voltak az édeni kor tíz dimenziójának túlélői. Új, bennszülött kultúrák vették át a vezető szerepet. A sötéteredő-állapot vált normálissá, a civilizációk pedig könyörtelenül küzdöttek egymással. A dimenzionális fegyvereket széles körben használták a világ minden sarkában, amely újabb dimenzió elvesztéséhez vezetett.

– A kilenc-, nyolc- és hétdimenziós univerzumok mind a tízdimenziós létezés folyományai voltak – jegyezte meg Sophon.

– A két ellenséges tábor végigharcolta e három egymást követő kort, de a Mester oldala minden dimenzió elvesztésével tovább gyengült. Persze a Lopakodóé is, de mindent egybevéve a szituáció az ő szolgáltnak kedvezett. A Lopakodó célja az volt, hogy a dimenziók száma csökkenjen, ő és követői pedig fel is készültek erre. Még ha e fegyverek használata el is vett tőlük egy dimenziót, azzal szimplán egy másik valóságba lökték át a háborút.

A hatdimenziós univerzumban szinte már lehetetlen volt meglátni az őseredeti civilizációk bármely nyomát. Ennek a valóságnak kimondottan furcsa szerkezete volt: az energia hatalmas tengere, amelyen milliárdnyi, sötét anyagból álló sziget lebegett – hatdimenziós szigetek a hatdimenziós tengeren. Minden egyes sziget tízezer fényévnnyi kiterjedésű volt, és míg ezek belső tere gyakorlatilag külön univerzumnak volt tekinthető, maguk az egyes szigetek több millió fényévre úsztak egymástól. Az energiatenger és a sötét anyag szigetei mind számtalan különféle civilizációvá fejlődött, amelyek hősie és nagyszerű csatái sokkal lenyűgözőbben zajlottak le, mint bármely fantasy- vagy sci-fi-történet. Az energiatengerből felszökő tűzfőnix, a szigetek körül keringő árnyasárkány, a szeleken táncoló virágkirályságok... e civilizációk győzelmei olyan lenyűgözőek voltak, mint az istenek hatalma, végső pusztulásuk pedig olyan szomorú, mint a hattyú búcsúdala.

Dimenziócsökkenés, csökkenés, és megint csak csökkenés.

Az öt- és négydimenziós univerzumok sok tekintetben hasonlítottak a jelenlegi háromdimenziósra, leszámítva az extra dimenziókat. Alapvető szerkezete mindnek a kiterjedt, sötét űr volt, amelyben halvány energialángok alkottak rendszereket a kölcsönös gravitációs vonzásra alapozva. A fénysebesség és egyéb korlátok további visszaeséseket szenvedtek el. Eddigre a világ egyik végéből a másikba történő utazást már nem

másodpercekben vagy percekben mérték, még csak nem is napokban vagy hónapokban, hanem tízmillió években. A világok között húzódó hatalmas szakadékoknak köszönhetően a civilizációk végleg elszigetelődtek egymástól, így a sötétedő-állapot, a Lopakodó ajándéka, teljessé vált. Minden érett civilizáció a sötétben rejtőzködött, készen arra, hogy végzetes csapást mérjen bármely prédára, amely felfedi magát, ugyanakkor mind állandó rettegésben élt amiatt, hogy egy erősebb vadász zsákmányául esik.

Univerzumok születtek és pusztultak el; civilizációk emelkedtek fel és omlottak össze, akár az árapály. És oly sok korszakkal később, amelyet csak a Gangesz partján fekvő homokszemekkel lehetne mérni, egy Yun Tianming nevezetű bogár végignézte az egészet.

A férfi végül elfordult Sophon tekintetétől. Bár átalakított teste sokkal jobban viselte a rá zúduló ideabsztrakciókat, mint azelőtt, mégis olyan gyengének érezte magát, hogy szólni is alig bírt. Nem is annyira testi kimerültség volt ez, mint szellemi.

– Nem értem. Miért mondta azt a Lopakodó, hogy „ez a valóság túl kicsi”? – motyogta.

Sophon is értetlenül csóválta a fejét.

– Ezt maga a Mester sem érti. De neked nem is kell értened ahhoz, hogy végrehajtsd a küldetésed. A Lopakodóval szemben nem lehet érvelni.

Tianming bólintott. Azt, aki elpusztítja a tízdimenziós valóság tökéletességét, valóban nem a logika vezérli.

A férfi kilépett a házból. A távolban megjelent a miniuniverzum ajtaja – egy halvány vonalakkal kijelölt téglalap. Elindult felé,

Sophon pedig némán követte. Amikor odaértek, Tianming a nőhöz fordult.

– Mennyi idő telt el odaát?

– A minikozmosz ideje független a külső univerzumban eltelt időtől. Bizonyos értelemben úgy is felfoghatod, hogy a nagy kozmosz ideje megállt abban a pillanatban, amikor beléptél ide. Vagy beállíthatunk egy tetszőleges arányt is a két idővonal között, ahogy szeretnéd. De mint már említettem, ne utazz előre a külvilág távoli jövőjébe. Addigra ugyanis lehet, hogy az már kétdimenziósra csökken. Túl kevés időnk maradt.

– Mégis mennyi?

– Legfeljebb tizenötmilliárd évünk.

Tianming szárazon elvigyorodott. Abszurdnak tűnt ezt az időtartamot „túl kevés időnek” jellemezni. Csak hát egy napja még azt gondolta, hogy a hétszáz év, amit átugrott, egy egész mindenség.

Egyszer végigélt egy rémálmot, amely évezredekig tartott; de ahhoz képest, ami még rá vár, az is semmiség. Most olyan rémálommal nézett szembe, amely évmilliárdokig is eltarthat, és amelyből sosem ébred fel.

Eltökéltsége megingott ezen elképzelhetetlen jövővel szemben, melyet a csillagok közti, végtelen sötétben kell töltenie. Találkozni akart valakivel. Gyenge, haldokló énjét nem akarta megmutatni annak a nőnek, aki még bizonyára most is a fiatalság ígérétét élvezi, de a helyzet immár megváltozott.

– Ráérünk még egy picit? Szeretném kivárni, amíg ők is ideérnek.

Sophon természetesen tudta, kikről van szó.

– Nem jelent problémát – felelte –, mindaddig, amíg nem vársz százmillió évnél tovább. Ha akarsz, itt még sok évet eltölthetsz, mielőtt nekivágnál. Vagy átállíthatod az idő folyását, hogy hamarabb találkozhass velük.

Tianming öröme nem tartott sokáig. Végül is egy egész életet töltött el egy másik nővel. Nem tűnt helyesnek, hogy neje halála után még találkozzon Cheng Xinnel, aki valószínűleg már Guan Yifant szereti. Csak fölösleges harmadiknak érezné magát mellettük.

Vajon Ching Xin az én igaz szerelmem? Vagy Ai AA? Netán Ai Xiaowei, aki már réges-rég halott?

Zavartan rázta meg a fejét. Ezen kérdéseknek nem is lett volna semmi jelentőségük, ha nincsenek a halálvonalak, amelyek félbeszakították a boldogságot, amit Cheng Xinnel élhetett volna meg. A lelassult fény és egész korszakok választották el kettejüket. Az időfolyam forrásánál, illetve torkolatánál álltak, onnan nézelődtek, kerestek-kutattak, de sosem fogják megpillantani egymást. Ha legalább a tízdimenziós világban léteznének, ahol a fénysebesség végtelen...

Várjunk csak!

Egy alig kialakult gondolat ötlött a fejébe, ami azonban rövidesen fókuszba állt. Eszébe jutott egy kulcskérdés, amelyet ismerős volta miatt mindaddig figyelmen kívül hagyott.

– Mióta létezik a háromdimenziós univerzum? – nézett elszántan Sophonra.

– Mintegy 13,894 milliárd éve.

– És meddig állt fenn a négydimenziós?

- Nagyjából egymillió évig.
- Az ötdimenziós?
- Százharmincegy évig.
- A hatos?
- Kilenc napig és tizenegy óráig.
- Hetes?
- Két percig és három másodpercig.
- Nyolcas?
- Tizenkét milliszekundumig.
- Kilences?
- Harmincegy nanoszekundumig.

Tianming elnyomta a feltörő izgatottságot, és feltette a végső kérdést:

- Mi a helyzet a tízdimenziós valósággal?

Sophon meglepő módon hallgatott egy darabig, mielőtt válaszolt volna:

- Örökké. A tízdimenziós univerzumban nem létezett az idő.
- Hát persze! – mormolta a férfi. – Végtelen sebesség, végtelen hatékonyság, minden már a kezdettől fogva készen áll, az idő múlása nélkül, azonnal befejeződött... egy időtlen valóság.

Nincs idő, nincs mozgás, változás, folyamat... a kezdett egyúttal a vég is! Egy pillanat az örökkévalóság! Nincsenek valódi, vibráló életek, csak fagyott képek halmaza. Ez a világ... halott.

– Nem értelek – felelte Sophon. – Egyáltalán nem értem, amit mondasz. A tökéletes világnak nincs szüksége időre. Az idő nem más, mint... idegesítő késlekedések sora.

– Azért gondolkodsz így, mert te a Mestert szolgálod – vágta rá a férfi. – Akárcsak neki, neked is az idő a vakfoltod. Nem az időben éltek, így nem is látjátok magát az időt. Hadd meséljek el neked egy földi mítoszt!

– Ismerem a Föld összes mítoszt. – Sophon szemlátomást nem volt lenyűgözve.

– Azt azonban kétlem, hogy valóban érted is őket. Különben már rájöttél volna, mi a Lopakodó indítéka. A görög mitológiában így kezdődött a világ: Uranosz, az ég istene, és Gaia, a föld istennője házasságából született a többi isten. Uranosz azonban gyűlölte ezeket a gyermekeket, és falloszával visszatolta őket Gaia méhébe. Az ég és a föld így egymásba kapaszkodott, és nem lehetett szétválasztani őket. Később aztán Gaiának már fájdalmat okozott Uranosz zsarnoki ölelése, és gyermekeit szólította, hogy öljék meg apjukat. Végül fia, Kronosz levágta Uranosz péniszét, hogy szétválassa szüleit, ezzel pedig elválasztotta az eget a földtől, és lehetővé tette, hogy megszülessenek az istenek. Az élet megjelent a világban.

– Ez egy primitív, vulgáris történet Hésziodosz Theogóniájából – húzta el a száját Sophon undorral. – Mi köze mindennek a tízdimenziós univerzumhoz?

– Mivel olyan jól képzett vagy a földi civilizáció meséiben, tudnod kell, hogy a „kronosz” szó jelentése: idő. A mítosz egy metafora: az idő jelenti mindennek a kezdetét. A Lopakodónak is időre volt

szüksége. Egy időtlen valóság, legyen bármilyen, túl kicsi. A Lopakodó ezt nem bírta elviselni, így kénytelen volt lecsökkenteni a dimenziók számát. Minden elveszített dimenzióval az idő több tízezerszeresére nyúlt. A Lopakodó nem őrlött, még csak nem is gonosz. Egyszerűen csak egy dolgot akar: időt.

Az ő számára az elveszett dimenziókat bőségesen kompenzálta az elnyert idő. A Lopakodó, vagy legalábbis egy része, átkerült az időbe. Ez volt a dimenziócsökkenés nettó nyeresége: nélküle nem létezhetett volna az idő.

Úgy tűnt, Sophon ezen elgondolkodik.

– Így még sosem gondoltam rá. Bár arra hamar rájöttünk, hogy az idő maga kompenzációs jelenséggé lép fel a fénysebesség csökkenése folytán.

– Ahogy Kronosz elválasztotta az eget a földtől, az idő is szétválasztotta az univerzumot, és megszüntette az örökkévaló, változatlan létezőt, amely maga volt a tízdimenziós valóság. Ezt követően a civilizációknak már az idő és a tér korlátain belül kellett élniük. A kozmosz egy végtelen ismeretlenné vált. Az idővel megjelent a remény, a várakozás, a meglepetés, az emlékezés, a feledés... és mindenekfelett: a szabadság.

– Ez mind értelmetlen – jelentette ki Sophon szárazon. – Az öröklét az egyetlen létezési forma.

– A Lopakodó nem így gondolta. Ő fulladozott a tízdimenziós valóságban, annak tökéletes szimmetriájában és örökkévaló változhatatlanságában. Ahogy a dimenziók összeomlottak, egyre több tudatos, az édeni kor egységéből kivált lény kezdett hinni a Lopakodó ügyében, és csatlakozott annak légióihoz. A megsemmisülést is vállalva részévé akartak válni az időnek, és

még több időt akartak maguknak. Ezért bukott el a Mester, hát nem érted?

Szükségük volt az időre. A Mestert leszámítva minden lénynek időre van szüksége.

– De én tudom, hogy az idő az emberiség legtöbb tragédiájának a forrása is – vetette ellen Sophon. – Például ha nem lenne idő, te és Cheng Xin még mindig együtt lennétek.

Tianming szomorkásan elmosolyodott.

– De ha nem lenne idő, akkor nem lenne boldogság sem. Nem történt volna meg az a nyár, amikor Weiwei-jel meséket mondtunk, sem az az óra, amit Cheng Xinnel töltöttem a tó partján, sem az évezredek, amiket fantasztikus álmok között töltöttem, sem a négy évtized, amelyben én és Ai AA férjként és feleségként éltünk. Idő nélkül talán még öntudatom sem lenne!

– Ez mind pusztá hipotézis – felelte rá Sophon. – Még ha igazad is van, a Lopakodó már a kilencdimenziós térben megkapta a maga idejét. Miért folytatta a leépítést?

– Csak találgatni tudok – válaszolta a férfi. Újjászületése kifejezetten élessé és tisztává tette gondolkodását. – A Lopakodó egy dimenzió elvételével megteremtette az időt, de nem tudott ellenállni teremtményének. Miután kinyitotta a varázsdobozt, többé nem tudott leállni. Az időben megjelent a születés, de a halál is. Természetes, hogy nem elégedett meg néhány milliszekundummal, nappal, évvel. Nem meghalni akart az idő birtokában, hanem örökké élni, így hát újra és újra le kellett csökkentenie a dimenziók számát. Azért is tette, hogy elkerülje a Keresőket, és azért is, hogy több ideje legyen. Később, ahogy más civilizációk is megjelentek, ők is beszálltak a játékba. Az univerzum sötét erdővé változott, a dimenzionális csapás pedig csak egyike lett a fegyvereiknek. Minden civilizáció úgy döntött,

hogy csökkenti a kozmosz dimenziószámát, csak hogy tovább fennmaradjon.

Ahogy a játszma folyt tovább, minden utóduniverzum tízezerszer tovább tartott, mint elődje, egy újabb értékes dimenzióért cserébe. Mire elérjük a nulldimenziós valóságot, az egy üresség lesz, benne semmi mással, mint idővel.

Tianminget kirázta a hideg. Ez megint csak egy olyan univerzum lenne, amelyben a halál uralkodik. A sötét erdőt a halál tökéletes szépsége és a halál üressége fogta közre. Valódi élet csak a kegyetlen és szigorú sötét erdőben létezhet: a halál az élet szükséges feltétele.

– Épp ezért kell a Mesternek leállítania! – terelte vissza Sophon a beszélgetést az eredeti kerékvágásba. – A Lopakodó megőrült. Feláldozná az egész univerzumot az idő oltárán. Ha a kozmoszt nulla dimenzióra redukálják, már semmit nem lehet tenni. Addigra nem marad sem élet, sem intelligencia. És még ha létezne is valami abban a valóságban, az beragadna a végtelen időbe. Még egy milliárdszor milliárd év is csak egy másodperccel érne föl abban a végtelenségig tartó börtönbüntetésben.

– A Mester azonban az univerzumon kívül él – jegyezte meg Tianming. – Miért ne aktiválhatná a dimenzionális visszaállítást akkor, amikor a világ nulldimenziós? Biztosra veszem, hogy abban a világban már a Lopakodó is elpusztulna, így semmi sem állíthatná meg őt.

– Tévedsz. Mivel egy olyan világban nem lennének dimenziók, az leválna a szupermembránról. A Mester nem tudná megtalálni. Ha ez történik egy univerzummal, arra azt mondjuk, hogy elpárolgott, ami időről időre elő is fordul a szupermembránon. Lefogadom, hogy az elpárolgott kozmoszokat mind a bennük élő időimádók tették tönkre. Ezért kell segítened nekünk, hogy megállítsuk a Lopakodót a háromdimenziós valóságban!

– Találnom kell valami okot – rázta a fejét a férfi. – Nem látom be, miért kéne megállítanom egy adott halálmodot csak azért, hogy leváltsam egy másikkal.

– Nincs szükséged okra. Tudom, hogy a Mester már beléd plántálta az akaratát. Neked csak végre kell hajtano – Sophon hangjából meglepetés csendült ki.

– Igaz. Itt ez a mentális pecsét. – Tianming arca eltorzult a fájdalomtól, ahogy a fejét fogva gondolkodni próbált. Sophon tudta, hogy ez azért történik, mert a Mester akarata kényszeríti őt az együttműködésre, így hát nem is zavarta, csak várt, hogy a férfi megadja magát. De egy pár másodpercre rá Tianming felemelte a tekintetét.

– A Mester mentális pecsétjének nincs hatalma fölöttem. Ettől a perctől kezdve szabad vagyok.

A nő csaknem kiugrott a bőréből megrökönyödésében. Ijedten nézett Tianmingre.

– Ez meg hogy lehet? Soha, egyetlen értelmes lény sem tudott kibújni a Mester szellemi alakformálásából! Mi történt?

– Máris elmondom. A Mester azon képessége, hogy rám kényszerítse akaratát, racionális érvekre alapul, és abszolúte hibátlan eszmei alapokon kell nyugodnia. De ha alapvetése végzetes hibát tartalmaz, akkor a pecsét hatalma megszűnik. A Mester tökéletes, és ritkán hibázik, ezért is hisz ilyen erősen az irányítás e módszerében. Ezúttal viszont végzetes hibát követett el. Mivel nem értette az idő természetét, nem ismerte föl a tízdimenziós univerzum alapvető hibáját, ami így egyáltalán nem a tökéletes világ. A Mester azt parancsolta, hogy segítsek visszaállítani a tökéletes világot, de én már tudom, hogy ilyesmi nem létezik, így parancsa érvényét veszttette. Az agyam már

szétozlatta annak követeléseit, így mostantól kezdve nem kell engedelmeskednem senkinek és semminek.

Sophon hallgatott, de különös pillantást vetett Tianmingre. A férfi hátrált egy lépést, aggódva, hogy a nő meg fogja torolni a dolgot.

Végül azonban az csak tehetetlenül elmosolyodott.

– Ne aggódj! Nem fogok ártani neked. A Mesterben fel sem merült, hogy megtagadod a parancsát, így az én egyetlen programom az, hogy mindenben engedelmeskedjek neked. Te nagyon különleges lény vagy. Abból a 647 intelligens egyénből, aki miniuniverzumot kapott, te vagy messze a legértelmesebb. Ugyanakkor te vagy az egyetlen, aki ellen tudsz állni a Mester akaratának. Ez hihetetlen!

– A trisolarisiaknak tartozom köszönettel – jegyezte meg Tianming. – Az évtizedekig tartó kínzások, amelyeknek agyamat alávetették, sokat tanítottak nekem. Még a Mesterből áradó ideabsztrakciók látszólag leküzdhetetlen nyomása alatt is képes voltam megőrizni az agyamban egy kis feketedobozt, viszonyításképpen. Máskülönben az éneket rég maga alá gyűrte volna, én pedig az eszközévé válok.

– Mivel példa nélkül álló helyzettel van dolgunk, ki kell számítanom, tudunk-e neked okot adni rá, hogy segíts nekünk – Sophon lehunyta a szemét, mintha meditálna. Tianming kettejük képére meredt a horizonton, és némán várt. A két különös alak, egy férfi és egy nő, napfényben fürdött. Végül Sophon szeme felpattant, felfedve két fényes gömböt. – Ami azt illeti, tudok.

A férfi gyanakodva pillantott rá, de a nő csak vigyorgott.

– Egy kicsivel korábban azt kérdezted, vajon egy dimenzionális visszaállítási helyre tudná-e hozni a Naprendszert és a Földet. Emlékszel?

– Igen, te pedig azt felelted, hogy ez lehetetlen.

– Az csak a válasz egyik fele. A teljes válasz így hangzik: a Naprendszer és a Föld visszanyerése önmagában lehetetlen, de ha mindent visszanyerünk, akkor egészen bizonyosan visszakapod a csillagrendszeredet és az anyabolygódat is.

– Hogy érted azt, hogy „mindent”? – ragyogott fel a férfi szeme.

Sophon lassan, kímérten felelt:

– A dimenzionális visszaállítás lehetővé teszi, hogy minden részecske a természetes útját kövesse, és visszatérjen eredeti állapotába, ezzel pedig felszabadít minden olyan dimenziót, ami jelenleg a kvantumszinten van feltekeredve, és újraépíti a tízdimenziós univerzumot. Még a Mester sem képes önkényesen meghatározni, hogy a világ ezt követően milyen formát öltjön. Az egyetlen lehetőség az, hogy abszolúte, teljes mértékben és mindent magába foglalóan visszanyerjük az eredeti állapotot, egy szemernyit sem eltérve tőle.

Tianming úgy érezte, még mindig nem érti, mire gondol a nő.

Az részletesebben is kifejtette:

– Még az időtlen, tízdimenziós valóság is a természeti törvényeket követi, és konzisztens az ok-okozati feltételekkel. Ha minden visszatérne eredeti állapotába, onnan kezdve minden ugyanabban az irányban fejlődne tovább, mint az első alkalommal.

– Ó! – értette meg hirtelen a férfi. – Azt mondd, hogy...

– Igen, a tízdimenziós élő tudat azonnal létre fog jönni, és ezzel egy időben a Lopakodó fel fog lázadni ellene. Az univerzum újra lecsökken kilencdimenziósra, mint azelőtt, és ahogy a háború

tovább dűl, nyolcra, hétre, hatra... amíg át nem alakul a te világoddá.

A Tejutad ismét összeáll, a Napod újra megjelenik a galaxis egyik sarkában. A Föld és a többi bolygó is visszatér, és ugyanaz a napfény süt le rájuk. Egy napon, amely pontosan úgy alakul, mint négymilliárd évvel azelőtt, a Föld primitív tengereiben megint létrejön az első élet. Az evolúció hosszú folyamata elvezet a többsejtű organizmusokhoz. Az első kétéltűek kimásznak a szárazföldre. A hüllők elterjednek az egész bolygón, majd egy aszteroida kipusztítja a dinoszauruszokat. Egy jelentéktelen majom lemászik a fáról, civilizációkat teremt, államokat, vallásokat, tudományt... Végül a te hazád is újjászületik, akárcsak a többi ország. Az ősi császárok ismét uralkodni fognak mindeneken az ég alatt, őket háború és forradalmak követik majd. A költők újra előadják híres soraikat, a tudósok megint megküzdenek ugyanazokkal a rejtélyekkel. Ye Wenjie még egyszer meghívja a trisolarisiakat, hogy hódítsák meg a Földet; Luo Ji megint kikövetkezteti a sötét erdő törvényeit; Cheng Xin újra Kardtartóvá válik... És ugyanúgy, mint első alkalommal, te is megszülepsz ugyanannak a napnak ugyanabban az órájában, ugyanannak a percnak ugyanabban a másodpercében. Minden megismétlődik.

– Megismétlődik... – mormolta Tianming. Ez az egyszerű, mégis hihetetlen gondolat egészen lenyűgözte.

– Igen, minden megismétlődik, egészen a legapróbb részletekig. Amikor újra meglátod Cheng Xint vagy Ai Xiaowei-t, ők ugyanazt a ruhát viselik majd, és pontosan ugyanazokkal a szavakkal szólnak hozzád. Amikor Cheng Xinnel beszélsz a tó partján, ugyanaz a szellő borzolja majd a hajadat, és ugyanaz a párás eső hullik körülöttetek. Az eutanáziád tervezett napján barátnőd ugyanabban a pillanatban szakítja meg a procedúrát, egy másodperccel sem később vagy korábban. Ugyanazokat az

álmokat fogod látni, és Wade ugyanazon lövésétől fogod Cheng Xint megmenteni. Találkozni fogsz a Mester szellemével, majd ismét eljössz a Kékség nevű bolygóra, és beleszeretsz Ai AA-ba. Még a csókjaitokat is ugyanazokban a pózokban adjátok egymásnak... Végezetül, húsz- vagy százmilliárd évre rá – ki tudja, mennyi idő telt el – újra itt állsz majd előttem, és ugyanebbe a beszélgetésbe bonyolódunk. Na persze, se te, se én nem fogunk emlékezni semmire.

– Ez... ez...

– Ez a számításaim eredménye.

– De mi értelme van mindent pontosan ugyanúgy megismételni?

– Értelme? Erre nem tudok felelni. De mivel minden egyes iteráció pontosan megegyezik az előzővel, arra következtethetünk, hogyha első alkalommal volt értelme, akkor minden egyes ismétlésnek is lesz.

– Akkor hát az a Mester célja, hogy vég nélkül hagyja ismétlődni az univerzum történetét? A tízdimenziós valóság csak egy pillanatig fog tartani, amit aztán tízmilliárd évnyi dimenziócsökkenés követ majd? És minden újraindul, csak hogy a pusztulás újra lejátszódhasson?

– Elfelejtetd, hogy a Mester számára nem létezik az idő. Az örökkévaló, tízdimenziós valóság semmiben nem különbözik annak örökös ismétlődésétől. Egyszer pontosan ugyanolyan, mint végtelenszer.

Tianming hisztérikus nevetésben tört ki.

– Valamikor azt hittem, hogy a Lopakodónak hiányzik a józan esze, de a Mester még nála is rosszabb. Szóval a világ vége nem az üresség, hanem egy örökös újrakezdésre állított film.

Hirtelen elakadt a kacaja, amikor egy újabb borzalmas lehetőség villant fel agyában.

– Ha minden pontosan ugyanúgy ismétlődik meg, akkor már bizonyára meg is történt, talán már számtalanszor! Valószínűleg csak a legutolsó inkarnációi vagyunk a Sophonok és Tianmingek végtelen és változatlan sorának.

Kettejüknek a horizonton látható tükörképeire meredt; az a távoli Tianming szintén önmaga kivételét figyelte az ő horizontján; az az innen nem látható Tianming nyilván egy még távolabbi Tianminget nézett... ad infinitum. Minden egyes kép ő maga volt.

– Könnyen lehetséges – felelte Sophon higgadtan.

– És te... vagy még maga a Mester sem tudja?

– Ne feledd, hogy a dimenzionális visszaállítást követően még neki is az előző univerzum emlékei nélkül kell újrakezdenie!

– Jól van. Tehát azt akarod mondani: azért kéne segítenem nektek, hogy lehetőségünk legyen mindent pontosan megismételni?

– Így van.

– Akkor a válaszom egyszerű: nem. Ki van zárva. Réges-régen egyszer láttam egy idióta anime-sorozatot, az volt a címe: Végtelen nyolcas. Minden epizódban szinte pontosan ugyanaz történt, mint az előzőben. Egy fiatal lány – aki szerintem majdnem olyan hobbant volt, mint a Mester – átvette a világuralmat, és mindenkit arra kényszerített, hogy ugyanazt az eseménysort ismétlgesse, anélkül, hogy emlékezne a korábbi alkalmakra. Ugyanazok a cselekményszálak mentek körbe-körbe, ezerszer is megismétlődve, amíg a sorozat gyakorlatilag ugyanazt

a sztorit mesélte el nyolcszor egymás után. Annyira dühös voltam rá, hogy össze akartam törni a számítógépemet. Szerinted akarok egy pont olyan hülye univerzumot teremteni, mint az a rajzfilm?

– A hasonlóság azzal, amiről beszélsz, csupán felszínes. – Sophon nem is törődött Tianming dühkitörésével. – Ha a valóság egy rajzfilm, akkor nincs közönsége, ami össze akarná törni a gépet... na jó, legalábbis nem te vagy én vagyunk a közönsége. Akárcsak annak az animének a szereplői, neked sem lesznek emlékeid az ismétlődésekről. Még ha ugyanazokat a tetteket és szavakat használod is, minden iteráció egyedinek és tökéletesen újnak érződik számodra. Ne feledd, mit mondtam az imént: ha az első alkalommal volt értelme, akkor minden egyes ismétlődésnek is lesz.

Tianming fokozatosan lehiggadt, és megrágta magában Sophon szavait. El kellett ismernie, hogy van bennük valami.

Az elviselhetetlen düh, amelyet az hívott elő, hogy ugyanazt a dolgot látta újra és újra megtörténni, az emlékei következménye volt. Emlékek nélkül nem beszélhetünk ismétlődésről. Vegyük a baktériumokat, bogarakat, vagy más alsóbbrendű létformákat: nemzedékről nemzedékre ugyanazt az életet élik, mint elődeik, és gyakorlatilag mindent ugyanúgy csinálnak. Az életük mégsem értelmetlen. Ha egy ember örömteli életet él, vajon elutasítaná, hogy még egyszer átélje pontosan ugyanazt? Újra megszületne, járni, beszélni tanulna, iskolába menne, megcsókolná a szerelmét... ez nem lenne értelmetlen.

De mi a helyzet ővele? Egykor azt gondolta, hogy az élete értéktelen, hogy megbocsáthatatlan bűnökért kell felelnie, és többször is próbált öngyilkosságot elkövetni... de mindazok után, amin keresztülment, vajon még mindig azt gondolja, hogy elpazarolta az életét? Tényleg nem akarná még egyszer leélni? Nem szeretné látni, ahogy Ai Xiaowei idegesen kopogtat az ajtaján? Nem szeretne Cheng Xinnel üldögelni a tónál, és lopott

pillantásokat vetni a nő szemébe? Nem szeretné megvenni Ran Asakawa első DVD-jét, torkában dobogó szívvel? Nem szeretné átélni újra azt a hosszú, boldog álmot? Nem szeretné Ai AA ajkát csókolni azon az emlékezetes éjszakán a Kékségen?

Dehogyanem! Akárcsak a Mester, még ha évmilliókat is kell várnia rá, még ha számtalan kudarcot és elképzelhetetlen fájdalmat is kell elviselnie, ő készen áll végigmenni az egész cikluson kétszer, háromszor, ezerszer is, csak még egyszer elmerülhessen e varázslatos pillanatokban.

És tudta, hogy a földi élet és az emberi civilizáció, amely eredendő bűnben és végtelen szenvedésben született, pontosan ugyanezt a döntést hozná.

– Igazad van – szólalt meg végezetül. – Adtál egy jó okot, egy kurva jó okot.

*

Valamivel később Tianming elhagyta miniuniverzumát, és visszatért a külső kozmoszba. Útra kelt, hogy megtalálja az ismeretlen Keresőt, hogy szellemként keljen át a milliárd fényév széles, sötét erdőn, hogy számtalan civilizációt látogasson meg, melyek mind eltökélten rejtőzködnek; mindezt egy lehetetlen küldetés kedvéért – hogy megtalálja a rejtett kultúrák legmélyén bujkáló Lopakodót.

Mielőtt még nekivágott volna, utasította Sophont, hogy adja hozzá Guan Yifant azok listájához, akik beléphetnek a minivalóságába. Tudta, hogy a férfi és Cheng Xin egyszer majd eljönnek ide, de arra kérte felügyelőjét, hogy ne mondja el nekik:

ő már járt idebenn. Azt akarta, hogy a program viselkedjen úgy, mint az igazi Sophon, és ne tegye tönkre a pár boldogságát Tianming árnyékával.

– Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené – vagyis Guan Yifan és Cheng Xin kapja meg a boldogságot, ami jár nekik, Yun Tianming pedig ne kapjon semmit.

Azért AA hajfűrtjét mégis csak átadta Sophonnak, mielőtt még eltávozott volna.

– Ha visszatérnék a külső kozmosz halála előtt, tudnád ebből klónozni őt? Nem akarom kívánni az univerzum teljes élettartamát, hogy újra lássam.

– Egyszerű technikai kérdés. Akár most rögtön klónozhatom.

– Ne, kérlek, várd meg, amíg visszatérek! Egy klón nem lenne ugyanaz, mint az ő előző inkarnációja. Nem tudom, hogy nézzek egy vadonatúj Ai szemébe... – valamiért úgy érezte, hogy a nő, akinek a sorsa már két emberélet során is összefonódott az övével, valamiképp még visszatér hozzá a jövőben. Az univerzum nagy, de az élet még annál is nagyobb. Talán még találkoznak...

– Ó, és te nem tudnál velem jönni? – kérdezte Sophont. Semmit sem tudott újdonsült kötelességeiről, de ha a nő is vele tarthatna, az bizonyára mindent megkönnyítene.

– Én alapvetően csak ennek a miniuniverzumnak az irányító rendszere vagyok. Ha elhagyom, az egész összeomlik – felelte az.

– De ha megtalálod az 589-es kozmosz Keresőjét, ő biztosan tud majd segíteni.

Tianming bólintott. Még egy utolsó pillantást vetett a paradicsomra, amelyet nem az ő sorsa élvezni, majd hátat fordított, és távozott. Alakja eltűnt a négyszögletű körvonalban,

majd megjelent egy fényes csillaghalmaz közepén, mintegy hatezer fényév távolságban.

Már nem volt szüksége úrhajóra, ő maga lett az úrjármű. Külső hasonlóságától eltekintve testében semmi közös nem volt egy szerves emberi lénnel. Ami azt illeti, ha emberi emlékeit és gondolatait nem számoljuk, gyakorlatilag olyan volt, mint Sophon: egy tiszta energiából álló robot. Akárcsak a szerves anyagú emberek, ő is sejtekből állt. De testének minden sejtjét egy nanogépezet alkotta, amely sokkal bonyolultabb volt minden ismert számítógépnél. Még görbületi meghajtásra is képessé vált, így hát 300 000 km/s sebességgel hasította a kozmosz végtelenjét.

*

Valamivel később, ami itt nem is volt később, megjelent egy jel. De azt nem Tianming adta le.

Sophon kinyitotta a szemét. Abban a pillanatban tudta, hogy a külső univerzumban 18,9 millió év telt el.

Tianming nem tért vissza, de két másik, jogosultsággal rendelkező lény igen.

Bár a miniuniverzum rendszerkezelőjének nem volt időérzéke, azt tudta, mit jelent 18,9 millió év az embereknek.

Tianming talán már rég apró porszemcsékké vált, és már soha nem fog visszatérni. Végül is akármennyire is átalakították a testét, az még mindig nem ért fel a különféle fekete lyukakhoz, kvazárokhoz és neutroncsillagokhoz; vagy talán még mindig

valami ismeretlen világ földjét tapossa, és a Lopakodó legapróbb nyomait keresi; de az is lehet, hogy kellemesen múlatja az időt a kozmosz egyik sarkában, rég elfeledve a küldetését...

Programozását követő robotként Sophon nem érzett csalódottságot, aggodalmat, ijedséget vagy akár kíváncsiságot, és egészen biztosan nem gyászolta a férfit, aki talán már réges-rég megsemmisült. Mindezek az érzelmek semmit sem jelentettek a számára. Egyszerűen követni fogja Tianming utasításait, és teszi a kötelességét.

Elhagyta a házat, átsétált a mezőn, és megérkezett a fához, amely alatt nem is olyan régen – vagyis 18,9 millió éve – utoljára látta gazdáját, majd mélyen meghajolt a kíváncsi férfi és nő előtt, akiket ott talált.

– Az univerzum hatalmas, de az élet még hatalmasabb. A sors valóban úgy akarta, hogy találkozzunk még.

III. rész

AZ ÉGI KEHELY

AZ 1 325 436 564. SZÁMÚ IDŐSZEMCSE A CSILLAGPENGETŐK CSILLAGKÖDÉBEN

Énekes nem számított a Király hívására.

Több milliárd időszemcsén átívelő karrierje során előjáróvá vált az egyik magon. De a legfőbb Király nézőpontjából ő, a negyedik szintű kérges-nemű csak egy a százezernyi alacsony rangú előjáró között, csupán az különbözteti meg a többitől, hogy jobban szeret énekelni. Fogalma sem volt róla, mit akarhat tőle a Király. Csak nem tudta meg az uralkodó, hogy meg fog halni?

Körülötte tízmillió szerkezetnyi távolságon belül számtalan világot népesítettek már be azoknak a korai Csillagpengetőknek a leszármazottai. Ki tudja, hogy sikerült olyan gyorsan szaporodniuk – még az undorító mátrixrovaroknál is sebesebben. Az arrogáns kis Csillagpengetők ma már szinte dicsekednek a koordinátaikkal. A többi alacsony entrópiájú entitás azonban már nem meri eltörölni őket. A jelek szerint képessé váltak rá, hogy megvédjék magukat a tömegpontoktól és elhárítsák a duálvektor-fóliákat. Ha pedig erősebb fegyvereket vetnének be ellenük, akkor lehet, hogy vissza tudnák követni a támadást, és bemérni a támadó otthonvilágát, még ha önmagukat nem is sikerülne megvédeniük. Énekes maga is tanúja volt, hogy több tisztogató faj is megsemmisült ily módon.

A Csillagpengetők miatt írták át az ősi közmondást. Egykor azt suttogták: „Rejtőzz el jól, takaríts alaposan”, de most már így hangzott: „Rejtőzz el jól, ne is takaríts”.

De Énekes nem hitte, hogy a Csillagpengetők felfedeznék. Magja abszolút határsebességgel utazott a világok között, mint halálhírt hozó szellem. Időről időre kilőtt egy fényterelőt vagy egy

inverziós gyűrűt a Csillagpengetők által lakott világok valamelyikére. Azok még mindig tehetetlennek bizonyultak ezen erőszakos eszközökkel szemben.

Bár egyik világot takarította el a másik után, ez mégsem okozott Énekesnek különösebb örömet. A történelem során már sok faj látott jelentőségteljessé válni, de néhány százmillió időszemcsét követően mind kihuny, pusztulásuk épp olyan elkerülhetetlen volt, mint a csillagmélységbe zuhanás. A Csillagpengetők sem lesznek kivételek.

Minden meghal; csak az anyabolygó marad fenn.

Ez volt a világ alapvető igazsága. Volt idő, amikor a peremvilág azt hitte, elég erős hozzá, hogy szembeszálljon az anyabolygóval, és támadást intézett ellene; de az otthonvilág egy szempillantás alatt végzett vele, és a peremvilág minden nyomát eltüntette az univerzumból.

Úgy tartották, hogy az anyabolygót maga a Teremtő alkotta, és az ősi istenek hatalmával bír, amely az egész univerzum elpusztításához is elegendő. Egykor ezt pusztán mítosznak tekintették. De a peremvilág megsemmisítése után mindenki megértette, hogy a legenda szó szerint igaz. Az otthonuk olyan rettenetes erővel rendelkezik, amely egy csillagfolyó spirális ágának minden anyagát képes látványos tűzijátékká változtatni.

Nincs miért félniük attól a néhány Csillagpengetőtől. Egyáltalán semmi okuk rá.

Az idők során több mint négyszáz világról takarította el őket. Tudta, hogy ebben a csillagfelhőben már minden más alacsony entrópiájú entitás kihalt vagy eltemette magát a némaságba. Ő volt az egyetlen tisztogató, aki a Csillagpengetők kiirtásával foglalatoskodott. Néha büszkeség töltötte el e gondolatra, ami egy ősi dalt juttatott az eszébe:

Én, a kozmikus csatatér utolsó lakája,

Gyűjtöm a hullákat szerelmem javára.

És amikor minden világ megtisztula,

Neki sem kelletik már bujdokolnia,

Hanem előléphet nászi gubójából.

Hihetetlen, de a Csillagpengetőknek sikerült bemérniük a magját, és egy raj csillagközi férget lőttek ki felé. A férgek egy blokkológyűrűt hoztak létre a mag körül, hogy mozdulatlanságra kényszerítsék. Micsoda primitív eszközök! Járműve könnyedén megtörte a gyűrűt, de a raj újabbat indított. Az őrült Csillagpengetőknek sikerült tízezernyi blokkológyűrűt kidobálniuk, ami több száz csillag energiájának felelt meg.

Szóval játszani akartok, gondolta Énekes. Jól van, játsszunk!

Magja olyan könnyedén szakította át a gyűrűket, mintha csak fénytündék érzékeny bőrét tépte volna szét.

Úgy tervezte, előbb megszabadítja magját az összes gyűrűtől, mielőtt kiirtaná az utálatos csillagközi férgeket. De a raj szemlátomást megrettent, és abszolút határsebességgel szóródott szét, mielőtt még teljesen szabaddá tette volna magát. A gyávák!

A győzedelmes Énekes már épp el akarta hagyni az űr e térségét, amikor megszólalt a riadó. A mag kernelje egy kibomlott duálvektor-fóliát érzékelt, amely sebesen lapította ki körülötte a teret.

Énekes azonnali menekülésre utasította a magot, de már későn. Csak ekkor döbbsent rá, hogy a Csillagpengetők átverték. A blokkológyűrűk elvonták a figyelmét, masszív energialeadásuk pedig álcázta a duálvektor-fólia reakciójelét. A fólia túl közel került a magjához, így az már abszolút határsebességre gyorsulva sem tudott elmenekülni.

Ravasz kis bestiák, gondolta Énekes. Tényleg azt hiszitek, hogy ilyen könnyű engem legyőzni?

Dühösen utasította a kernelt, hogy ellenszigetelje a duálvektor-fóliát. Elvben ez nem volt nehéz feladat. De a Csillagpengetők által produkált, primitív fólia olyan durvának és szabálytalannak bizonyult, és az úrnek már akkora területén nyílt ki, hogy a kernel teljes kapacitását be kellett vetnie, hogy elég intenzív erőteret hozzon létre a duálvektor-fegyver blokkolásához. E féken tartó erőteret pedig annyi energiát igényelt, hogy a mag nem tudott eleget fenntartani saját meghajtása számára: amint megpróbálna távozni, a fólia kiszabadulna, és kétdimenziósra redukálná a környező űrt.

Énekes magja ittragadt.

Bár átmenetileg féken tartotta a fóliát, a mag energiaforrásának megvoltak a korlátai. Minden egyes pillanat hatalmas energiamennyiséget szívott el belőle. A kernel számításai szerint már csak egytized időszemcsén át lesz képes fenntartani a jelenlegi teljesítményét. Énekes már előre látta végétét: a duálvektor-fólia vastagság nélküli alakzattá lapítja, ő pedig eltűnik a semmiben, még egy hangjegyet sem hagyva maga után.

Kissé idegesítette a gondolat, hogy az anyabolygó miért nem redukálta magát már korábban kétdimenzióssá – akkor ő is biztonságban lett volna e támadástól. De hamar lehiggadt. Már idősnak számított, és amúgy sem élhetett volna sokáig kétdimenziós lényként. Ahelyett, hogy megmaradt időszemcséit a

két dimenzió szűk börtönében élné le, inkább haljon meg a harmadik dimenzió ismerős világában.

Legalább még annyi ideje maradt, hogy elénekelje egyik kedvenc dalát.

Énekes behangolta oszcillációs szervét, és előkereste néhány ősi dal kottáját. De épp, amikor rázendített volna, megérkezett a Király hívása.

A Király nem törődött azzal, hogy a kernelen keresztül jelentkezzen be; az uralkodónő egyszerűen csak aktiválta a nagy szemet, és átvilágította az egész magot, Énekessel egyetemben. Ehhez joga volt. Megtehetette, hogy belépjen bármely nagy szembe, és szemügyre vegye, mi történik bármelyik magban. Ugyanakkor viszont több mag létezett a világon, mint ahány mátrixrovarpete a tengerparton, így Énekes sosem képzelte volna, hogy a Királyt érdekelné az ő jelentéktelen járműve, amely negyvenmilliárd szerkezetnyi távolságban járt. Még ha Énekes létezése a végéhez is közeledik, az mit sem jelent a Királynak, akitől ezernyi csillagfelhő választja el őt. Énekes annyit sem számít, mint egyetlen porszem az Ezerdimenziós Palota szentélyében – az uralkodónő azt a porszemet legalább látná.

Énekes jól tudta, hogy a nagy szemet roppant óvatosan kell használni. Ez volt az egyetlen olyan eszköz, amely képes túllépni az abszolút határsebességet, és késés nélkül összekötni bármely két pontot. Más alacsony entrópiájú entitások is alkottak hasonló eszközöket, de azok nem tudtak áthatolni a feledés fátylain. Csak a nagy szem. A gép az ősi istenek ajándéka volt. A klasszikus dalokban rejlő bölcsesség szerint azonban a varázslatot nem szabad túl gyakran használni. Máskülönben a Halál Száműzött Istene, aki az univerzum pusztulását akarja, felfedezheti a használóit. A nagy szemem keresztüli távolsági hívásokat általában csak az uralkodó család és a fontos miniszterek között

szoktak bonyolítani, vagy akkor, ha egy hírhedt bűnöző felett ítéleztek.

Ő egyik kategóriába sem tartozott.

A Király mégis hívást intézett hozzá. Ott lapult a nagy szemben, Énekest pedig lenyűgözte nagyszerűsége. Haladéktalanul a padlóra vetette magát, még pillantásával sem merte megsérteni az uralkodónőt. Szinte ösztönösen mormolta el a dicsőítő ima formuláit.

Életében csupán másodszor látta a Királyt.

Egyszer, amikor még gyermekként az anyabolygón élt, a Király kocsija elhúzott felette az égen. Énekes egy kőfa lombjai között üldögélt, és a távolból sikerült megpillantania őt. Micsoda gyönyörű látvány volt – az uralkodónő túl szépséges ahhoz, hogy szemtől szembe ránézzenek. Szébb, mint bármely hajlékony-nemű, akit valaha is látott. De ő volt a Király, az örökifjú lény, akit nem lehet a többi hajlékony-neműhöz hasonlítani. Énekes szíve mélyén nem rejtett iránta olyasféle testi vágy, ami kérgesek és hajlékonyak között lenni szokott, csupán a tiszta, spirituális szeretet, mint a mélységbálna csodálata a csillagfelhők iránt. Akár az antikvitas költői, ő is megtanulta, hogy a Király iránti érzelmeit gyönyörű és szomorú dalokban vezesse le.

A Király azon a napon természetesen nem tudta, ki ő, és még csak feléje sem pillantott. Az azóta eltelt időszemcsék során Énekes már öreg kérges-neművé vált, a halál peremére sodródott, de az uralkodónő még ma is ugyanúgy nézett ki, mint annak idején, és örökké fog élni.

– Te vagy Énekes előljáró? – kérdezte tőle hűvös, elegáns hangon. Micsoda öröm lenne hallani a Király énekét! Énekes azonnal megpróbálta elfojtani e gondolatot. Nem hagyhatta, hogy a Király érzékelje a tiszteletlen ötletet gondolkodószervében.

– Valóban én vagyok ama méltatlan egyed, kit megneveztél – felelte egész testében remegve.

– Jöjj az Ezerdimenziós Palotába! Kérdéseim vannak hozzád.

– Engedelmeskedem. – Énekes meglepődött, de nem tett föl kérdéseket. Fürgén bekapcsolta elektromos meződetektorát, és megpróbálta létrehozni a távolsági kapcsolatot. Az anyabolygó frekvenciája már nyitva állt, a kapcsolat pedig gond nélkül létre is jött. Énekes lezárta legtöbb érzékelőjét, mire csodálatos érzés lett úrrá rajta. Mintha egy leírhatatlanul gyönyörű melódia szárnyain lebegett volna.

Ábrándjaiból az anyabolygó rég elfeledett gravitációja ébresztette fel, és egy befogadó testben találta magát. A test ifjú volt, érezte a benne duzzadó erőt. Megacélozta bátorságát, és körülnézett. Gondolkodószerve a nagy szemén keresztül sikerrel szelt át negyvenmilliárd szerkezetnyi távolságot, hogy távjelenlét formájában megjelenjen a csillagmélység alatti Ezerdimenziós Palotában. Mintha csak valóban visszatért volna az anyabolygóra. Gyönyörködve nézte a látnivalókat – olyan csodaországba került, amelyet sosem volt szerencséje meglátogatni, amikor még a bolygón élt.

Ám hamar rádöbbsent, hogy valami nem stimmel. A palota már nem volt a tökéletes szépség megtestesítője. Bár Énekes még sosem látta azelőtt, biztosra vette, hogy nem így nézett ki mindig. Mindenfelé romokat látott. A palota falait és oszlopait alkotó kőfák kiszáradtak, a talajt bíbor levelek rétege borította, egy részük még mindig vonaglott. A nagycsarnok fele beomlott, még a távoli oltár is a felismerhetetlenségig megrongálódott. A fali fotonfreskókat húrférges tömege borította. A sérült falakon át látta, hogy a főváros többi része is romokban hever. Gigászi földhordozó teknősök hullái feküdtek mindenütt, csak egy vagy kettő maradt állva a messzi távolban.

Énekes felpillantott. Az eget a csillagmélység sötétsége uralta. A mélységet egykor keretező, csodálatosan fénylő élő tenger nagyobbrészt eltűnt, a száznál is több lebegő városból csupán néhány maradt odafenn. Egy egyensúlymadár panaszosan rikoltott, sebesült szárnya minden erejével verdesett, mégis lehullott az égből. Mindent áthatott a halál légköre.

Énekes végül a Király felé nézett. Annak makulátlan testét még mindig szent tűz övezte, de a lángok egészen gyengék voltak, sokkal halványabbak annál a vakító fényességnél, amely egykor túlragyogta a csillagfelhőket. Az uralkodónő arca, bár még most is összehasonlíthatatlanul gyönyörű volt, szomorúságot sugárzott. Már nem ő volt a hatalom legfőbb, sérthetetlen szimbóluma; ami azt illeti, úgy nézett ki, mint egy átlagos, kétségbeesett hajlékony-nemű.

Énekes gondolkodószerve vadul remegni kezdett. A Király és az anyabolygó meg fog halni, akárcsak ő és a magja. Hogy lehetséges ez? Az otthon örökkévaló, a Király pedig halhatatlan!

– Sajnálom, hogy meg fogsz halni, előljáró – hallotta meg ekkor a Király szavait.

– Megtisztelő, hogy érted halhatok meg, Királyom. Minden meghal, de az én Királyom örökké él. – Bár ez csak egy beszédfordulat volt, Énekes őszinte lelkesedéssel adta elő.

– Hűséges szolgálatod hálával tölt el. De rövidesen én is meghalok – felelte a Király békésen.

– Lehetetlen! – Noha Énekes megsejtette benne az igazságot, mégsem tudta elfogadni uralkodója ajkáról a rettenetes hírt.

– Egy rejtélyes, alacsony entrópiájú entitás jött el közénk – mondta a Király. – Lerombolta palotámat; elpusztította városomat; lemészárolta népemet; világom hamvába holt. Bár e

lény átmenetileg eltávozott, bármelyik percben visszatérhet. Én és az anyabolygó... meg fogunk halni.

Énekest kirázta a hideg. Az anyabolygó közelgő pusztulása haraggal és kétségbeeséssel töltötte el, de nem értette, hogy a Király miért épp vele osztja meg e híreket. Az uralkodónő következő szavai ugyan kielégítették a kíváncsiságát, de lelke mélyéig meg is rázták.

– Mivel mindennek hozzád is köze lehet, hozzá kell férnem az emlékeidhez.

– Nem értem – mondta erre Énekes. A Király azonban nem magyarázkodott, csak kibocsátott egy tüzes tapogatót, és alattvalója gondolkodószervébe döfte. Az megdöbbsent. Nem tudta, hogy a nagy szemén keresztül, negyvenmilliárd szerkezetnyi távolból is közvetlenül hozzá lehet férni e szervéhez.

Ahogy a Király megérintette, remegett az élvezettől, miközben az uralkodónő átfésülte gondolkodószervét. Bár a Király sok időt töltött Énekes elméjének tartalmával, úgy tűnt, hogy mégsem találta meg, amit keresett. Végül csalódottan húzta vissza tüzes tapogatóját.

– Nem látok semmiféle információt a rejtélyes, alacsony entrópiájú entitásról.

– Én sosem hallottam erről a lényről, így nem csoda, ha nem rendelkezem róla szóló információkkal. – Énekes még mindig össze volt zavarodva.

A Király felsóhajtott. Egyik lángoló csápjával az égre mutatott, és így szólt:

– Azt gyanítjuk, hogy a rejtélyes, alacsony entrópiájú entitás a te kis csillagfelhődből származó Csillagpengetők közül való. Mivel ezt a fajt te fedezted föl először, azért hívtalak, hátha találok róla valami nyomot.

– Lehetetlen! – fakadt ki ismét Énekes. – Igaz, hogy a Csillagpengetők gyorsan fejlődnek, de még ócska kis csillagfelhőjükön is alig tudnak uralkodni. Még most sem képesek elhagyni az általuk Fehér, Tápláló Folyadék Ösvényének nevezett csillagfelhőt. Hogyan is szelhettek volna át negyvenmilliárd szerkezetet, hogy az anyabolygóra támadjanak? És még ha el is jönnének, a primitív technológiájukkal egyetlen földhordozó teknőst sem tudnának megölni!

– Nem is ők tették ezt – javította ki a Király. – A rejtélyes, alacsony entrópiájú entitás csupán egyetlen egyedből áll. A számtalan világon, amelyről tudomásunk van, még sosem találkoztunk ilyen rettenetes lénnel. De a szemtanúk beszámolója alapján sikerült a rejtélyes idegen leírását beazonosítanunk az univerzális kernel egyik bejegyzésében: az pedig nagyon közel áll az általad eltakarított Csillagpengetőkéhez.

– Ez csak valamiféle véletlen egybeesés lehet. Az univerzumban billiónyi alacsony entrópiájú faj létezik. Nem meglepő, ha néhányuk hasonlított egymásra.

– Talán. De akkor is hallani akarom, mit gondolsz a Csillagpengetőkről. Talán segítségünkre szolgál.

– A Csillagpengetők? Azt hiszem, eléggé furák. Miután eltakarítottam az otthonrendszerüket, nem sokat foglalkoztam velük. De később, amikor egy alacsony entrópiájú faj mindenfelé terjeszkedni kezdett az én kis csillagfelhőmben, többet szerettem volna megtudni az eredetükről. Egy alkalommal sikerült elfognom az egyik csillagközi férgüket, és kiderítettem, hogy ők

az eredeti Csillagpengetők leszármazottai. Háborút vívtak egy szomszédos csillagrendszerrel, és ennek során néhány egyed elmenekült az otthonából. Mivel ez még azelőtt történt, hogy megtisztítottam a rendszerüket, ezek az új Csillagpengetők nem az első próbálkozásom túlélői voltak – magyarázta Énekes precízen. Bár biztosra vette, hogy a Király már mindent megtalált erről, amikor átlapozta az emlékeit, mégis szeretett volna tisztázni bármely lehetséges kétértelműséget. Mivel amúgy is fél lábbal a sírban volt, nem igazán félt a büntetéstől, de nem akarta, hogy szeretett Királya valamiképp inkompetensnek tartsa.

– Ne aggódj, Énekes előljáró! Te a lefektetett takarítási protokollt követted, és senki sem fogja számonkérni rajtad a történeteket. Az is lehetséges, hogy a rejtélyes, alacsony entrópiájú entitásnak valóban nincs köze a Csillagpengetőkhöz. – A Király e szavakat követően elhallgatott.

Énekes tudta, hogy az udvari protokoll szerint a Király némasága a kihallgatás végét jelzi. Bár az uralkodónő nem bocsátotta el kifejezetten, neki most el kéne búcsúznia, és ki kéne lépnie a befogadó testből, hogy visszatérjen süllyedő magjába a világegyetem túlsó végén. De szerette volna, ha annyi időt tölt a Király oldalán, amennyit csak lehet, így rövid tétovázást követően maradt, ahol volt.

– Elmondhatnád nekem, mi a véleményed a Csillagpengetőkről! – kérte a Király. – Észrevettem, hogy már majdnem egy egész csillagfelhőt az uralmuk alá vontak, ez pedig ritka jó eredmény egy alacsony entrópiájú fajtól.

– Hogyne. Ezen alsóbbrendű lények ravaszak és gonoszak, mégis tele vannak gyengédséggel. Idegengyűlölők és arrogánsak, de tele vannak félelemmel is. Úgy veszik, hogy az egész csillagfelhő az ő birtokuk, mégis kitalálnak mindenféle vallásokat, hogy imádkozzanak hozzá, és az anyjuknak nevezik. Ami azt illeti, bizonyos dolgokban szerintem olyanok... mint...

– Ne félj! Érdekel, bármit is akarsz mondani.

– Rendben, de kérlek, bocsáss meg, ha sértően fogalmaznék! Azt hiszem, hogy... bizonyos dolgokban olyanok, mint mi vagyunk. – Énekes abban a pillanatban megbánta ezt, ahogy kimondta. Hogyan is hasonlíthatná a megvetendő Csillagpengetőket a nemes Mélységlátókhoz? Méghozzá a Király színe előtt!

De az uralkodónőnek mintha tetszett volna az összehasonlítás.

– Azt hiszem, igazad lehet, Énekes előljáró. Bár mi az istenek leszármazottainak hívjuk magunkat, természetünknel fogva nem is különbözünk oly nagyon ezen primitív, alacsony entrópiájú lényektől.

Amíg Énekes végiggondolta a Király szavait, az folytatta mondanivalóját. Látszólag alattvalójával társalgott, de ugyanakkor önmagában is beszélt.

– Régóta léteznek oly legendák, melyek ily rejtélyes, alacsony entrópiájú entitások által elkövetett pusztításról regélnek. Van, ki úgy tartja, egyetlen egyedről van szó; mások szerint két különböző lényről, netán egyazon gyökérről kinőtt két ágról. Sosem szenteltünk különösebb figyelmet e meséknek. Azonban egymillió évszázaddal ezelőtt eltűntek a Zéró-őshazások; négyszázezer évszázaddal ezelőtt kivesztek a Gondolkodók; háromszázötvenezer évszázaddal ezelőtt kioltották a Veszélytelenítők világának fényét. Úgy mondják, ugyanaz a rejtélyes erő szabadult meg mindegyiküktől, netán egyenesen ugyanaz az alacsony entrópiájú entitás.

Énekes nagyon keveset hallott a Király által említett, kihalt alacsony entrópiájú fajokról, csak annyit, hogy az univerzum legöregebb civilizációi közé tartoztak. Réges-rég túlléptek az alsóbbrendű fajok szabályain, és már nem rejtőzködtek. Pár idiótát leszámítva, akik nem tudták, mit tesznek, senki sem mert

hozzájuk érni – hacsak nem azt akarták, hogy őket magukat is eltakarítsák. Miféle rettenetes hatalom irthatta ki e kultúrákat egymás után? Ha e civilizációk is elvesztek, akkor nem is olyan különös, ha a hozzájuk hasonlóan ősi anyabolygó is sorra kerül.

– E pusztító támadást leszámítva mit tett még az alacsony entrópiájú entitás az anyabolygóval? – kérdezte. Valójában túlságosan is alacsony rangban állt ahhoz, hogy ilyen kérdést intézzon Királyához, és már felkészült rá, hogy az megdorgálja, és sommásan kiutasítja színe elől.

De az uralkodónő megválaszolta a kérdést.

– Pontosan ez az, ami a legjobban aggaszt engem. Az entitás átnézte az univerzális kernel adatállományát, és egy rejtőző fajról keresett információkat.

– De Királyom! A világegyetem gyakorlatilag minden egyes faja rejtőzködik. A rejtőzés génje minden alacsony entrópiájú entitás természetéhez hozzátartozik. Néhány ősi fajt, és pár ostoba újoncot leszámítva mindenki keményen dolgozik azon, hogy álcázza magát – felelte Énekes.

– Nem, nem hinném, hogy a rejtélyes idegen holmi közönséges faj után kutatna; inkább a Teremtő fáját keresheti. Alighanem az istenek rég elmúlt háborújához lehet valami köze. Az anyabolygón elterjedt pletykák szerint e rejtélyes, alacsony entrópiájú entitás a Halál Száműzött Istenének hírnöke, aki azért jött, hogy ura nevében elpusztítsa a világot. A miniszterek hivatalos csatornákon tagadják e pletykát, de én... nem is tudom – a Király hangja úgy remegett meg, mint egy ijedt szellemhal.

Énekes most már értette, miért mesél neki a Király e titkokról. Uralkodója e pillanatban nem különbözött akármelyik közrendűtől. Kellott neki valaki, aki meghallgatja, de ijedelmét és aggodalmát nem mutathatta ki azoknak, akik mellette szolgálnak.

Ő azonban, egy közönséges előljáró, aki milliárdszerkezetnyi távolban a halálra készül, tökéletes hallgatóságnak bizonyult. A Király neki felfedheti gyengeségét anélkül, hogy félnie kellene: Énekes is a pletykálkodókat erősítené.

Belenézett az uralkodónő kissé sápadt arcába. Királya egyszerre volt tőle több csillagfelhőnyi távolban, mégis érintésnyi közelségben. Énekes egyszerre érzett örömet és szívszorító bánatot.

Királyom a Teremtő legnemesebb lánya,

Őrzi a világot apja hiányába'.

A sötét csillagmélység lába elé borul,

Míg az örök szent fény reá összpontosul.

Felidézte az ősi dalokat és teremtésmítoszokat, melyek több millió időszemcsén át hagyományozódtak tovább.

Az első istenség a Halálisten volt, az eredeti univerzumban pedig a halál uralkodott. Később a Halálisten legidősebb fia fellázadt anyja ellen, végül pedig elűzte elődjét, hogy életet hozzon a világra, és új világot alkotva Teremtővé váljon. De a Halál Száműzött Istene nemsokára visszavágott, így a Teremtő és a Halálisten háborúba sodródott, amely alapján rengette meg a kozmoszt, és végül a Halálisten újbóli elűzetésével ért véget. De ekkor a Teremtő is eltávozott, magukra hagyva a Mélységlátókat – Énekes népét, a Teremtő leszármazottait.

És ez nem csupán mítosz. A Király maga az élő bizonyítéka. Ő az istenek távoli kora óta létezett, és különbözött minden más

Mélységlátótól. Az anyabolygó történészei átfésülték az ezen ősi korból még fennmaradt néhány dokumentumot, és megfejtették fajuk eredetét.

A Mélységlátók a csillagmélységet körülvevő, élő tenger egyik felhőjében születtek. Amikor először kifejlesztették civilizációjukat, a Csillagpengetőkhöz hasonlóan ők sem ismerték a túlélés szabályait, és nem titkolták el koordinátaikat. Ennek következményeképp csaknem eltakarították őket a többiek, amíg egy szuperfejlett kultúra a segítségükre nem sietett, és nem tanította meg nekik a maga fejlett technológiáját; sőt, még az anyabolygót is ők alkották meg, hogy állandó rejtekhelyül szolgáljon nekik. E szuperfejlett civilizáció maga a Teremtő volt, az ősi mítoszok pedig javarészt e találkozásból táplálkoztak. Az sem kizárt, hogy a Király eredetileg a Teremtő-kultúra tagja volt.

A historikusok azt azonban nem tudták kideríteni, vajon ez az ősi civilizáció miért szegte meg a túlélés szabályait, és miért segített a Mélységlátóknak, miért építette újjá azok társadalmát. A két faj közötti kapcsolatfelvétel részletei a múlt kódébe veszttek. A Mélységlátók csak gyaníthatták, hogy a Teremtő azon ritka civilizációk közé tartozott, amelyek az univerzális szeretetet és könyörületet testesítették meg. Persze ennek a teóriának is megvoltak a maga hibái. A mítoszokban ugyanis a Teremtő úgy biztosította a Mélységlátók biztonságát, hogy segített nekik elpusztítani több száz közeli civilizációt.

Talán csak maga a Király tudta az igazságot. Ő volt az egyetlen, aki végigélte a mítoszok korát, és még mindig létezett, az egyetlen, aki tanúja volt annak, hogyan vált a faj az élő tenger egyszerű, felhőlakó férgeiből az univerzum egyik leghatalmasabb népévé. Egyik titulusa a „Teremtő Lánya” volt. A Király sosem akadályozta népét abban, hogy találgatásba bonyolódjon, de nem is válaszolt e kérdésekre. Ami azt illeti, a legfontosabb, a faj túlélését meghatározó ügyeket leszámítva, nem vett részt a

politikában sem. Az Elöljárók Tanácsa hozta a legtöbb döntést. A Királyt leginkább jelképes uralkodóként tisztelték. Mégis mindenki hitt benne, hogy az ősi Teremtő civilizáció nagy hatalmat hagyott az uralkodójukra. Ő volt a Mélységlátók és anyabolygójuk örökös védelmezője, aki már több krízisen is átsegítette népét.

Énekes nem tudta feledni, milyen dicsőséges volt, amikor a Király csatába vonult a honi hadsereg élén, hogy letörje a peremvilág lázadását. Még dal is szólt róla:

Teremtő Leánya, Seregek Királya!

Egész csillagfelhő a hadi palástja;

Hosszú membránhullám a tapogatója,

Mint a szuperhúrok, úgy nyúl a valóba.

Sötét anyag lesz a kozmosz, hol érinti,

Míg a mélység örök árnyába szédíti.

De az előtte álló Király nem volt ily félelmetes. Énekes kíváncsian rákérdezett:

– Bocsásd meg merészségemet, Királyom, de a Teremtő faja, amelyet e rejtelmes alacsony entrópiájú entitás keres, az nem mi vagyunk?

A Király összerezzen, de a körülötte felvillanó fény inkább szorongásra utalt, semmint haragra. A jelek szerint ő maga is erre gondolhatott.

– Nem tudom – felelte. – Talán ez az entitás nem olyasmi, amit egyáltalán megérthetünk.

Énekesnek el kellett gondolkodnia, hogy rájöjjön, mire gondolt az uralkodónő. A következtetés lelke gyökeréig megrázta.

– Ha az entitás valóban a Halál Száműzött Istenének hírnöke...

– Akkor minket keres – fejezte be a Király.

Énekes erre nem tudott mit felelni.

– Nem tudom, miért mondom ezt el neked, Énekes előljáró – jegyezte meg az uralkodónő –, de nem is számít. A titok úgyis veled fog meghalni. Egymilliárd és háromszázmillió időszemcsén át őriztem. Nem akarom tovább magamban tartani.

Énekes látta, hogy a védelmező szent lángok a Király körül még gyengébbé váltak. Ezek szerint fogy az életereje. Egyre jobban hasonlított egy közönséges hajlékony-neműre.

Akit szerethetne is...

De elnyomta magában a tiszteletlen gondolatot, és csak hallgatta a Király meséjét.

*

– A Halál Száműzött Istene és a Teremtő háborúja nem mítosz; hanem valóságos történelem, amely még népünk születése előtt zajlott le. Maga a csillagmélység is egy nagy csata maradványa. Azért, hogy elkerülje a pusztulást a Halál Száműzött Istene kezétől, a Teremtő a csillagmélység közelében, az élő tengerben

rejtőzött el. De túlságosan legyengült, és már csak néhány millió időszemcséig maradhatott életben: ezért alkotta meg a Mélységlátókat. Nem leszármazottai vagyunk hát a Teremtőnek, hanem teremtményei. Amint kifejlődött primitív intelligenciánk, Teremtőnk megismertette velünk a civilizációt és a technológiát, engem pedig Királlyá tett. Ezt követően a Teremtő elhunyt.

Jómagam nem egy istenség lánya vagyok, és nem is támadtam fel három nappal halálom után. Akárcsak te, Énekes, egykor én is közönséges halandó voltam, olyan, mint bármely más hajlékony-nemű. A Teremtő azonban kiválasztott, romolhatatlan testtel és megtörhetetlen lélekkel ruházott fel. Egyetlen küldetésem volt: az anyabolygó védelmezése. Világunk egy gigászi gépezet, amelyet a Teremtő épített, és amely hihetetlen mechanizmusokat és energiákat rejt magában: ezek nyomon követik és érzékelik a Halál Száműzött Istenének minden próbálkozását, hogy bosszút álljon az univerzumon. Amint kimutatja, hogy a Halálisten elvégezte a végső varázslatot, a gépezet képes lesz bemérni az istenség halálpalotáját. Akkor pedig az egész csillagmélység és az azt körülvevő hús csillagfelhő mind tiszta energiává alakul, ami kivetül a valóságunkon túlra, és elpusztítja a száműzött isten lakhelyét.

– A mennyekre! – kiáltott fel Énekes. – Fogalmam sem volt róla, hogy az anyabolygó ilyen hatalmas erejű technológiával bír! – Azt jól tudta, mit jelent csillagfelhőket energiává konvertálni. Ez bőven elég lenne hozzá, hogy az anyabolygótól egészen az ő magjáig minden elpusztuljon, legyen bár negyvenmilliárd szerkezetnyi távolság köztük.

– E technológiát nem a mi fajunk fejlesztette ki, mindez egy automatizált mechanizmus, amelyet maga a Teremtő alkotott. Ha a száműzött istenség végrehajtja a végső varázslatot, minden magától beindul, anélkül, hogy mi bármit is tennénk. A mi egyedüli szerepünk az, hogy védjük az anyabolygót. A Teremtő

ezért ruházott fel minket a hatalommal, amellyel uralhatjuk az univerzumot. Az ősi mítoszok ezt többször is kihangsúlyozzák.

– De... ez a megoldás nem hívja fel a figyelmet az anyabolygónkra? – kérdezte Énekes zavartan.

– A kozmosz telis-tele van élettel és civilizációkkal. A Mélységlátók csak egyike ezek számolatlan fajtájának, és senki nem figyelt volna fel ránk, ha nem követjük el azt a hibát, hogy túl gyorsan terjeszkedünk. Az utóbbi néhány százmillió időszemcse során a Teremtő népének neveztük magunkat, mindenhová eljutottunk, eltakarítottunk minden civilizációt, ami az utunkba állt, amíg tapogatóink át nem szelték a fél univerzumot; mindezt álságosan azzal indokoltuk, hogy így könnyebben álcázhatjuk otthonunkat. Mindeközben viszont nem sikerült hatékonyan elrejtőznünk. Én magam is elfeledtem a küldetésem. Miután letörtem a peremvilágról kiindult lázadást, arrogáns módon azt hittem, hogy a Teremtő örökké vigyázni fog ránk. Ezért kaptuk most ezen isteni büntetést.

Énekes nem tudta, mit mondhatna. Végül egyszerűen így szólt:

– De a rejtélyes, alacsony entrópiájú entitás még mindig nem ismerheti a titkot, amelyet te őrzöl.

– Arra képes volt, hogy megszerezze a mítoszainkat és ősrégi dalainkat – a Király hangjából süttött a szomorúság. – Ha valóban a száműzött isten hírnöke, akkor nem eshet különösebben nehezére, hogy kikövetkeztesse a mítoszok mögötti igazságot. De még ha nem is tudja meg a Mélységlátók valódi életcélját, akkor sem fog elengedni minket. Sokan azt mondják, hogy már eltávozott innen, de én tudom, hogy ez nem igaz. Az első csapás során keltett káosz csupán arra szolgált, hogy megszerezze az adatokat. A valódi támadás még meg sem kezdődött. De csak idő kérdése.

Az idő pedig egyre fogyott, ahogy közelgett a következő időszak.

Énekesen hirtelen különös érzés lett úrrá – mintha valami láthatatlan, anyagtalán dolog járta volna át a testét. Mélységlátó ösztönei azt súgták neki, hogy ez nem illúzió, hanem valós változás a fizikai környezetében, azt azonban nem tudta, miféle változásról van szó. Láta, hogy a Király küszködve próbál felállni, de a mögötte levő fal váratlanul beomlott. Az uralkodónó fénylő alakja eltűnt; betemette a törmelék halma. Énekes rémülten kiáltott fel:

– Ne...!

Erőlködve próbált a Király felé kúszni, de egy masszív kőfa dőlt az orra elé, és elválasztotta uralkodójától. Mindenholnan felharsant a riadó zaja, jelezvén, hogy a katasztrófa az egész várost elérte. Énekes hirtelen azt érezte, hogy teste súlytalanná válik, és ellebeg a talajtól, a következő pillanatban azonban súlyosan visszahullott. Hallotta, amint szálnalmas jajveszékelés tölti meg az eget, majd az egész palota megbillent, amitől hordozóteste az egyik sarokba gurult. Átjárta a fájdalom, miközben rádöbbsent: a földhordozó teknős, amely az Ezerdimenziós Palotát cipelte a hátán, elpusztult.

Az anyabolygó sok más, alacsony entrópiájú entitásához hasonlóan, a földhordozók is egyszerre voltak élőlények és intelligens gépezetek. E gigászi kreatúrák jelentették a bolygó városainak alapvető építőelemeit. A régi idők Mélységlátói meglovagolták őket, így jutottak el az anyabolygó minden részébe, hogy alkalmas lakóhelyet találjanak maguknak. Ma már az univerzális kernel irányította a teknősök minden mozdulatát, és azok sohasem estek össze figyelmeztetés nélkül. Bár az Ezerdimenziós Palota klasszikus, kőfákból szerkesztett épületnek látszott, az univerzális kernel olyan mértékben átalakította, hogy minden egyes teherhordó kötés állandó megfigyelés alatt állt. Elképzelhetetlen volt, hogy élő falak

összedőljenek, vagy oszlopfák váratlanul kidőljenek – ha pedig időről időre mégis megesne hasonló baleset, a védelmi erőterek azonnal aktiválódnának, hogy mérsékeljék a kárt. A legutolsó támadást követően azonban az intelligens rendszerek működésképtelenné váltak. Az anyabolygó, melyre szuperfejlett technológiák valóságos garmadája vigyázott immár több száz millió időszemcse óta, most kénytelen volt elviselni a földrengések fájdalmát, mint holmi primitív fajok által lakott bolygók.

De földrengés! Ez lehetetlen! Az anyabolygón sosem történt ilyesmi, hiszen nincsenek sem tektonikus lemezei, sem folyékony köpenye. Énekes most már tudta, hogy a bolygó egyetlen, masszív gépezet, amelyet a Teremtő hagyott hátra. Talán a belső szerkezete szenvedett katasztrofális sérülést?

A kérges-neműt hirtelen valami nagy erő préselte a talajra, úgy, hogy fel sem tudott kelni. Még az élet fenntartásához szükséges, alapvető mozgásokat is rendkívül megterhelőnek érezte. Érzékelte, hogy saját életmezeje is kiadta a legmagasabb szintű vészjelzést. Ebben a pillanatban egy egyensúlymadár keserves rikoltást hallatott, lehullott az égből, és megbénult szárnyával pontosan mellette ért földet. Mielőtt Énekes reagálhatott volna, egy rajnyi mátrixrovar is a földre potyogott, majd szétszaladt. Erőlködve, zümmögve nyitogatták szárnyukat, de nem tudtak a levegőbe emelkedni. A Mélységlátó égnek emelte a tekintetét: minden egyes repülő lény zuhanni kezdett, mint a csillagok zápora.

Énekes bármikor elhagyhatta hordozótestét, hogy visszatérjen a Csillagpengetők csillagfelhőjébe, negyvenmilliárd szerkezetnyire, ahol az anyabolygóját dúló erők egyike sem tehetne kárt benne. De nem akart elmenni – mert Királya még itt volt. Küszködve próbált felé pillantani, de a kidőlt kőfa még mindig útjában volt.

Ezüstös fénycsíkok villant. Egy irányíthatatlan mag szelte át az eget, és egyenesen feléje hullott. Énekes már azt hitte, hogy a jármű az oltárba csapódik, de az a feje fölött robbant darabokra, vakító fehér villanás kíséretében. A lángolva szétterülő roncs tömeg úgy próbálta magába nyelni, mint a kinyíló sárkányfalóvirág. De a tűzözön hirtelen megszűnt – az Ezerdimenziós Palota védőmezeje még működött. Énekes próbálta megnyugtatni rettegő gondolkodószervét, de összeomló épületek zárótüze és haldokló Mélységlátók sikolyai vették körül.

Láthatatlan ellenség támadása alatt álltak. Az előljáró nem tudta, milyen fegyvert vetettek be, de még azt sem, hol van az ellenfél. Az egész jelenet apokaliptikussá vált. Valami okból a Csillagpengetők jutottak az eszébe. Sok-sok időszemcsével ezelőtt, amikor világuk behullott a duálvektor-fólia csapdájába, vajon ők is tehetetlennek és rémültnek érezték magukat?

Most pedig ugyanez a végzet érte el az anyabolygót.

Romok repültek mindenfelé, ahogy egy ragyogó, színes fénynyaláb hasított az égbe, majd a Király alakja halhatatlan istennőként emelkedett a levegőbe. Óvatosan landolt Énekes mellett.

– Jól vagy? – kérdezte tőle.

Szent tűz oszlopa vágódott ki testéből, és Énekeshez érve körülfonta az alattvaló testét. Az azonnal érezte, hogy a rá nehezedő súly leválik róla. Könnyedén állt talpra.

– Antigravitáció – mosolygott az uralkodó. Énekes ismét erősnek és boldognak érezte magát. A Király nem esett el; még mindig harcol. Az anyabolygó számára még van remény.

– Mi történt, Királyom? Aktiválódtak a világhajtóművek? Elhagyjuk a csillagmélység partjait? – kérdezte. Most, hogy végre

esélye nyílt megnyugodni, maga is megfejtette, miért nem tudott az előbb felállni, miért dőltek le a palota falai és kőfái, és miért hullottak a földre a repülő vadak és rovarok: azért, mert az anyabolygó hajtóművei bekapcsoltak, és gyorsulni kezdtek. Úgy hírlett, hogy a bolygó rövid idő alatt képes felgyorsulni az abszolút határsebességre. Na persze normál esetben sosem tennének ilyet valamiféle figyelmeztetés vagy biztonsági intézkedések nélkül, csakhogy ez krízishelyzet. De mégis, ha az anyabolygó pályát módosít, hogy lehet, hogy még a Király sem tud róla?

Az uralkodónő tapogatói tagadólag rezzentek meg.

– Nem hiszem, hogy ez lehetséges volna. Nem hagyhatjuk el a csillagmélységet, mert akkor a Halál Száműzött Istene elleni fegyver hatástalanná válna. Ez volt a Teremtő legfőbb parancsolata. Lehetséges, hogy az Elöljárók Tanácsa ellene döntsön? De nekik nincs is rá felhatalmazásuk, hogy aktiválják a világhajtóműveket. Hacsak...

Énekesnek eszébe jutott egy másik lehetőség: ha egy rendkívüli tömegű objektum jelenne meg hirtelen az anyabolygó túlsó felén, és a bolygó annak gravitációs kútjába hullana. Egy ilyen vészhelyzetben a világhajtóművek beindulnának, biztosítva, hogy: az anyabolygó ne térjen le pályájáról. Ez is abban nyilvánulna meg, hogy hirtelen megnő a gravitáció a bolygó felszínén.

De miféle objektum lehet az? Egy nap? Egy óriásbolygó? Énekes elképzelni sem tudta, miféle erő tudna hirtelen az anyabolygó mögé helyezni egy gigantikus égitestet, túl az előretolt őrrendszerek rétegein, amelyek többszerkezetnyi távolságba terjednek ki a világűrben. Már akkor is megfagyott a rémülettől, ha csak elgondolta, az anyabolygó miképpen süllyedne alá hirtelen egy nap tüzes lángjaiba.

– Nincs mitől félned. – A Király megérezte alattvalója gondolkodószervében a zavart, és megpróbálta megnyugtatni. – Még ha egy közeli óriásnapból is származna a nehézkedés hirtelen megugrása, az anyabolygó automatizált védelmi rendszerei úgy oltanak ki egyetlen időszál leforgása alatt, mint holmi kémiai lángot.

Az uralkodó az oltár felé fordult, és kérdést intézett hozzá:

– Univerzális kernel, mi az új gravitáció forrása?

Az oltár felett fényes, szimulált tűzgömb jelent meg.

– Nem érzékeltem új gravitációs forrásokat – felelte.

Énekes és a Király mehökkenten meredtek egymásra.

– Képtelenség! – kiáltotta a Király. – Az anyabolygó gravitációja legalább a tízszeresére nőtt. Aktiválódtak a világhajtóművek?

– Nem. Egyedül neked van jogosultságod a világhajtóművek elindítására, Királyom.

– Akkor... mi történik?

– Elnézést kérek – felelte az univerzális kernel –, de ezek a körülmények példa nélkül valók. Jelenleg is kétmilliónégyszázezer megfigyelési pontból próbálok adatokat gyűjteni az anyabolygón és akörül. Remélhetőleg hamarosan elkészülök az elemzéssel.

Az ezt követő várakozás őrjítőnek bizonyult. De végre a kernel lángjai felugrottak, jelezve, hogy a gép megkapta az elemzés eredményét.

– Királyom, az előzetes számítások szerint fizikai törvényeket megváltoztató csapás célpontjai voltunk. Epicentruma a

következő csillagmélység-koordinátákon található: $\square$ 142,522 ∇ 624,713 $\diamond$ 64,214; hatóterülete 1,43 szerkezet átmérőjű gömb, a megjelölt középponttal. A megcélzott térrészen belüli gravitonokat ismeretlen, nagy energiájú részecskékkel stimulálták, hogy spinjüket megnöveljék, ezzel pedig a lokális gravitációs állandó 31,772-ről 381,213-ra nőtt, amely megközelítőleg tizenkétszeres növekedés.

Egy alapvető fizikai állandó megváltozott? Énekes elsőre nem értette biztosan, hogy ez mit jelent, de mégis biztatóbbnak tűnt, mintha egy masszív égitest jelent volna meg hirtelen az anyabolygó mögött, vagy ha dimenziócsökkentő támadás áldozataivá válnak. Amíg védi őket az antigravitáció, addig nem jelenthet gondot.

A Király prezentációs testtartása által sugallt, fura kifejezés azonban meglepte: egyszerre sugárzott ijedelmet és nyugalmat, mintha az elkerülhetetlen kétségbeesés paradox módon békével töltené el. Énekes rájött, hogy valami baj van. Óvatosan rákérdezett:

– Királyom... mit jelent ez...?

De az uralkodó nem felelt.

Énekes megismételte a kérdést.

A Király tehetetlenül nyújtotta ki tapogatóit, és az ég felé mutatott. Alattvalója felnézett. Már minden repülő lény és gépezet a földre hullott. Semmi sem volt odafenn, csak a csillagmélység.

De a csillagmélység! Ó, Teremtő!

Énekes ekkor megértette. Egyszerű fizikai egyenletek diktálták, hogy a gravitációs állandó egyenesen arányos a csillagmélység

kollapszársugarával. Ha az állandó tizenkétszeresére nő, akkor a csillagmélység kollapszársugara is tizenkétszeresére nő, az pedig már túlnyúlik az anyabolygó keringési távolságán.

Az anyabolygó bele fog hullani a csillagmélységbe.

Nem, nem is „bele fog”, hanem „már belehullott”.

Az anyabolygó máris a csillagmélység kollapszársugarán belül járt. Vagyis gyorsan és megállíthatatlanul az abszolút sötétség fenekére fog süllyedni.

A bolygó százhúszezer úrhajtóművel volt ellátva. Ha mind működésbe lép, az anyabolygó rövid idő alatt meg tudja közelíteni az abszolút határsebességet, amellyel bármely hagyományos támadás elől megszökhet. De ennek most semmi hasznát nem veszik. Még ha azonnal el is érnék a határsebességet, a csillagmélységből azzal sem lehet kimenekülni. A kollapszársugár azt a távolságot jelölte, amelyen belül még a hosszú és rövid membránok – ezek abszolút határsebességgel mozognak – sem menekülhetnek.

Az anyabolygót elnyelte a csillagmélység.

Ez volt a rejtélyes, alacsony entrópiájú entitás valódi támadása. Az anyabolygónak pedig esélye sem volt ellenállni.

A Király és Énekes összefonták tapogatóikat, hogy vigaszt nyújtsanak egymásnak. E pillanatban nem volt uralkodó és alattvaló, akiket elválaszt a rang áthidalhatatlan szakadéka, nem voltak idegenek, akik milliárdszerkezetnyi távolságban élnek egymástól, csak egy közönséges kérges-nemű és egy közönséges hajlékony-nemű, akik együtt néznek szembe a kétségbeeséssel.

*

Messze az Ezerdimenziós Palota felett, az űr sötétjében megnyílt egy ajtó, amelyet halvány fény négyszöge vett körül.

A nyílásban megjelent az angyal, aki halált hozott az anyabolygóra. Csak sodródott az űrben, mintha nem is hatna rá a gravitáció. Némán, kifejezéstelenül figyelte, hogyan válik alatta a bolygó lángoló pokollá.

Nem volt büszke tetteire, de bűntudat sem gyötörte. Egykor e világ egy hírnöke pusztította el az ő anyabolygóját, most pedig visszaadta a kölcsönt. Ez így korrekt. Nem bosszú, csupán – a végzet.

Az élet halált kíván, a pusztulás pedig újjászületéshez vezet. Minden újra végbemegy majd, ugyanazon az ösvényen haladva. Sok-sok milliárd év múlva ez a világ ismét meg fog jelenni, hogy megismételje hosszú és dicsőséges történelmét: sikerek és álmok, szerelmek és összeesküvések, demokrácia és tudomány, háború és halál...

Ugyanaz, ami egyszer már megesett.

Ugyanúgy, mint minden másik világon.

Ugyanúgy.

*

UGYANEBBEN A PILLANATBAN, 2,5 SZERKEZETNYI TÁVOLSÁGRA INNEN

A csillagmélység világának határán túl egy apró, jelentéktelen csillagközi porcsomó lebegett, nem túl messze az ezernyi csillagközi útvonaltól, amelyeket a Mélységlátók tartottak fenn, és akik e porfelhőt értéktelen pusztaságnak tekintették. Igaz, rejtett néhány darabka sötét anyagot, de ez a mennyiség elhanyagolhatónak számított. Senki nem gondolta, hogy érdemes lenne a porfelhőben bányászni, és még ha meg is próbálnák, akkor sem találnának semmit.

Pedig igenis volt valami a porban rejtőző fekete anyag mélyén...

Az emlékeztető stimulus aktiválódott. Egy pötty, két pötty, majd egy harmadik.

Ez hármas szintű riadót jelent. Valami komoly dolog történt.

Felébredt egy régóta szunnyadó tudatmező. Sok időbe telt, amíg megértette, mi történt. Ekkor egy második tudatmezőhöz fordult.

– 2012, ébredj! Ezt látnod kell!

– Figyelj, 2046, hányszor mondjam még el? Hacsak nem arról van szó, ne ébressz fel!

– Idióta! Épp azt mondom, hogy az történt! Amire már harmincezer nagyéve várunk!

A tudatmező kibocsátott egy érzékelőszálat. A befutó információ olyan fantasztikusnak tűnt, hogy a tudatmező kénytelen volt visszaigazolást kérni. De igaz volt!

Hirtelen életre keltek az érzőmezők, a tudatmezők, az energiamezők... minden. Izgalom söpört végig a porfelhőn.

– Kedvesem, most aztán végignézhethjük számtalan nemzedék legnagyobb show-műsorát!

*

UGYANEBBEN A PILLANATBAN, A CSILLAGMÉLYSÉG
KOLLAPSZÁRSUGARÁN BELÜL

A Király nem adta meg magát a csüggedésnek. Elengedte Énekes tapogatóit, és parancsot adott az univerzális kernelnek:

– Minden űrhajtóművet a maximumra! Távolodjunk el a csillagmélységtől! Nem kizárt, hogy ellenségünk hatalma korlátozott, és a megnövelt gravitációs állandó nem marad fenn sokáig. Még van esélyünk.

– Az első támadás során elvesztettünk 55 144 hajtóművet – jelentette a kernel. – Nincs elegendő energiánk.

A Király keserű mosollyal idézett egy ősi közmondást:

– A halott egyensúlymadarat könnyű gyógyítani.

– A parancsot azonnal végrehajtom – felelte a kernel.

Az anyabolygó űrhajtóművei dübörögve keltek életre. A talaj megremegett, ahogy a bolygó a mélység fölé küzdötte magát, mint egy túl sekély pocsolyában vergődő görbülethal, hogy még

néhány pillanatnyi haladékot nyerjen elkerülhetetlen végzete elől.

De az univerzális kernel már kiszámította az anyabolygó pusztulásának pontos időpontját.

– Az úrhajtóművek rendelkezésére álló energiával még 18,53 időcsomóig tudjuk fenntartani ezt az állapotot. Az anyabolygó ezután további 22,12 csomó során fog gyorsulni a mélység felé, mielőtt elérné a fragmentációs limitet, és széttépnék az árapályerők.

Más szavakkal, ha a lokális gravitációs állandó nem áll helyre megközelítőleg negyven időcsomón belül, az anyabolygó megsemmisül. A Király és Énekes egyaránt tudták, hogy rettenetes ellenségük bizonytalanságot számolt minden eshetőséggel, és esélyt sem adott, hogy elszökjenek e csapdából, de mégis meg kellett próbálniuk.

A kernel jelentette a Királynak, hogy a bolygó felszíne teljes káoszba süllyedt, és az Elöljárók Tanácsa, a Végrehajtótanács, a Katonai Tanács, a Gyűlés képviselői, valamint mindenféle rendű és rangú hivatalnokok zajosan követelik tőle a meghallgatást. A Király minden kérvényt elutasított, majd fáradtan így szólt a géphez:

– Nem érzek magamban különösebb vágyat, hogy politikusok társaságában töltssem az utolsó óráimat. Egyébként is, miről tárgyalhatnánk?

– De hiszen kötelességed vigaszt nyújtani alattvalóidnak és bátorságot önteni beléjük!

– Egy egész háromtized milliárd időszemcsén át végeztem a kötelességem. Úgy vélem, kiérdemeltem a jogot, hogy az utolsó

töredék szemcsében megpihenjek. Ami azt illeti, miért nem pihensz te is?

– A parancsot azonnal végrehajtom – felelte az univerzális kernel.

Kivetülése ezzel eltűnt, az Ezerdimenziós Palotába pedig visszatért a nyugalom. Bár a nép sikolyai és üvöltése továbbra is beszivárgott az épületbe a város távoli romjai felől. A Király türelmetlenül intett, mozdulata pedig szemlátomást valamiféle zajszűrő berendezést aktivált, mert a szánalmas siránkozás elhallgatott.

Énekes rémülten meredt uralkodójára. Nem a haláltól félt, hanem attól, hogy a Király netán elzavarja, hogy egyedül nézhessen szembe a véggel.

A Királynak ekkor jutott eszébe, hogy ő is jelen van. Felé fordult, és így szólt:

– Az anyabolygó hamarosan elpusztul. Jobb lesz, ha távozol. Te legalább még biztonságban vagy. – Való igaz, hogy amint elhagyja befogadótestét, Énekes azonnal visszakerülne abba a negyvenmilliárd szerkezetnyire levő csillagfelhőbe. Még ha az anyabolygó szingularitássá is omlik össze, az órá nem lenne hatással.

De megrázta a fejét.

– Nem számít. Azok a bogarak ott épp kétdimenzióssá lapítanak engem. Inkább halnék meg itt, semmint odakint, az ismert univerzum peremén. Szerencsésnek érzem magam, hogy alattvalódként itt fogadhatom a halált, uralkodóm oldalán. Kérlek, tisztelj meg azzal, Királyom, hogy veled maradhatok!

A Király mosolyogva bólintott.

– Örülök, hogy itt vagy mellettem.

Énekest úgy letaglózta az öröm, hogy hangképző szerve is beleremegett, még az illő választ sem tudta kinyögni. A Király megkérdezte:

– Tudod, miért engedtem meg, hogy maradj?

Énekes prezentációs testtartása tudatlanságot jelzett. A Király felkuncogott.

– Azért, mert láttam a gondolkodószervedben, hogy szeretsz régi dalokat énekelni. Igaz ez?

– Bocsáss meg! – kérte zavartan Énekes. – Csak egy buta szokás.

– Korántsem. Nekem tetszik. Néhány kedvenc dalodat még születésem korából hagyományozták rád. Ma már kevesen tudják, hogyan szólnak. Elénekelnéd nekem az egyiket?

– Attól félek, durva oszcillációs szervem sértésként hangozna mennyei füleidnek.

– Kérlek, ne érezd magad feszélyezve! Szeretem a kérges-neműek énekhangját. A legtöbben nem szeretnek énekelni, de ettől vagy te különleges.

– Jól van. Megteszem, ami tőlem telik. Melyik dalt szeretnéd hallani?

– Válassz te!

Énekes eltűnődött egy pillanatra, majd kiválasztotta emlékezőszervéből azt, amelyet a legjobban ismert:

Szerelmemet láttam,

Hozzá vitt a szárnyam.

Ajándékom neki átadom:

A szilárd időt már ráhagyom.

Csodás faragással díszítem,

Sekély víz iszapjának érzéklem.

Énekes hangja lassan elhalkult, majd elhalt. Különösnek találta a Király átható tekintetét.

– Mi a baj, Királyom? Talán... rosszul énekeltem?

– Nem, a legkevésbé sem. Csak éppen ennek a dalnak én írtam a szövegét!

– Te vagy a szerző? – kérdezte Énekes lenyűgözve.

– Nem, a dal a Teremtő kinyilatkoztatásából származik – felelte a Király. – Ő ültette gondolkodószervembe az ötletét, rendkívül összetett, sokrétű fogalomképek formájában. Én csupán rögzítettem írott nyelvünkön a legkönnyebben hozzáférhető elemeit. Amit leírtam, az a felszínen csak egy szerelmes vers, de meg vagyok róla győződve, hogy maga a kinyilatkoztatás fontos üzenetet hordoz, épp csak nem tudom, hogyan kell dekódolni. Neked mi a véleményed?

– Én sem értem – vallotta be Énekes. – A „szilárd idő” például rajtam is mindig kifogott. Korábban azt hittem, valamiféle körülírás, ami az őskorban népszerű volt, de jelentése elhomályosult az idők folyamán.

– Nem – jelentette ki a Király tökéletes bizonyossággal. – Ez nem holmi ősi metafora, amelynek elveszett az értelme. A „szilárd idő” egyenesen a Teremtő orákulumától származik: nincs benne semmi tévedés. Énekelj tovább, előljáró! Talán együtt kihámozunk belőle valami fontosat.

Énekes folytatta:

Megfesti magát az idővel,

Együtt repülünk a létezés végére

Lelki utazásban részt véve.

A csillagok szellemek a szemünkben,

Mi is azzá leszünk az övékben.

Amikor régebben Énekes ezt énekelte, gondolkodószerve mindig eltelt az édes szomorúság érzetével. Most azonban, tudván, hogy az ének szövege a Teremtő által lediktált rejtvényt képvisel, egészen más fényben látta a szavakat: minden egyes fogalom mintha számtalan, egymással vetekedő, ezoterikus értelmezés csomópontja lenne.

Szilárd idő; lelki utazás; a csillagok mint szellemek...

Gondolkodószerve megremegett.

– Királyom, ha ez a költemény tényleg a Teremtő igazságát képviseli, akkor szerintem lehet, hogy... á, nem, felejtjük el! Túlságosan is képtelenség!

– Halljam a teóriádat, előljáró! Mi lehetne még annál is képtelenebb, mint ami most történik velünk?

– Jól van – próbálta Énekes összeszedni a gondolatait. – Szerintem a verset úgy is lehet értelmezni, mint egy kiterjesztett metaforát. Az egyes szám első személy a Teremtőre utal, a „szerelme” a mi univerzumunk, a „szilárd idő” pedig az az ajándék, amit ránk hagyott. A Teremtő megszilárdította az időt, formába öntötte, és az univerzumnak adta.

A Király mind a hét szeme tágra nyílt, jelezve összpontosítását. Kis idő elteltével felnézett az égre.

– Hallottad ezt, univerzális kernel? Mit gondolsz? Lehetséges megszilárdítani az időt?

A gép erre azonnal életre kelt.

– Mivel ez metafora, sokféleképpen értelmezhető. De ha a fizika témakörére korlátozzuk, akkor az idő megszilárdítása olvasható úgy, mint az idődimenzió létrehozásának leírása. Más szavakkal, az a folyamat, amely során az idő idővé válik.

– Az idő nem egy alapvető dimenzió? – kérdezte a Király.

– Nem. Az idő maga nem dimenzió, hanem az energiaeloszlás egy formája. A tudósok már rég felfedezték, hogy az idő dimenzió-jellege az univerzum dimenzionális differenciáljának kompenzációja.

– Mi az a dimenzionális differenciál?

– Az univerzum egyetlen egyensúlyi állapota tíz dimenzióban valósul meg. Amikor a dimenziók száma ez alá csökken, bizonyos dimenziók feltekeredése a kvantumtartományban megbontja az anyag és az energia közti egyensúlyt, ami a részecskék és

antirészecskék kölcsönös annihilációjához vezet. Az univerzumok összenergiájában fellépő zavar okozza az energia és a gravitáció szétválását, amelyet az idő transzformációja révén kell kiegyenlíteni.

Énekest láthatóan nem győzte meg e magyarázat, és a Király sem tűnt kevésbé zavartnak. Így hát a kernel folytatta:

– A tudósok szerint az univerzum kiinduló állapota tízdimenziós, de folyamatosan zajlik az egyre kevesebb dimenzióba történő összeomlása. Minden egyes összeomlás drámai egyensúlyvesztést idéz elő az anyag és az energia viszonyában, ami oda vezet, hogy a tér folyamatosan tágul a megmaradt dimenziókban. Mivel az energia e felfúvódott univerzumban egyenlőtlenül oszlik el, a magas entrópiájú kozmosz alacsony entrópiájúvá válik, ennek következményeképp pedig az alacsony entrópiájú állapotok szabályozottan alakulnak vissza magas entrópiájúakká. Ez maga az idő.

– Azt akarod mondani, hogy a tízdimenziós világban nem létezett idő? – kérdezte Énekes.

– Ezt a kérdést nem könnyű megválaszolni. A tízdimenziós univerzum változatlan volt, vagyis úgy is jellemezhető, hogy csak egy pillanatig állt fenn, de úgy is, hogy mindörökké. Csak annyit állíthatunk, hogy a mi általunk ismert időfogalom ott nem létezett.

Ahogy Énekes végiggondolta az univerzális kernel ötleteit, gondolkodószervében fények gyúltak. Majd így kiáltott a gép felé:

– Akkor hát a Teremtő alkotta az időt! Majd pedig nekünk adta! Igazam van?

– E feltevésnek nincs tudományos alapja – jelentette ki a kernel szárazon. – Nem adhatok rá használható választ.

– De akkor a magyarázat nyilvánvaló! Az idő funkciója az, hogy elvigyen minket a létezés végére, ami csak egy másik leírása annak, hogy az univerzumban állandóan folyik a dimenziószám csökkenése. Ez a „lelki utazás” mögöttes jelentése! – Énekest felizgatta, hogy a dalszöveg, amely oly régóta állt ellen értelmének, most ilyen mély értelmű jelentést fedett fel.

– Mi a helyzet a szellemek és csillagok két sorával? – kérdezte a Király. Mivel az univerzális kernel nem értett a verselemzéshez, nem szólt semmit.

– Úgy tűnik, az az úrutazás leírása, bár valami nem egészen... – Énekes elbizonytalanodott, de gondolkodószerve ekkor ismét felvillant. – A szellemábrázolás valami olyasmit sugall, ami látható, de anyagtalan. A kozmoszban minden aláveti magát az abszolút határsebességnek. Ha egyik csillagfelhőtől a másikig akarunk repülni, az legalább százmillió időszemcsét vesz igénybe, de még egyik csillagtól a másikig eljutni is gyakran több idő, mint amennyi egy életre jut. A legtöbb alacsony entrópiájú entitás számára, amellyel találkoztam, a csillagok elérhetetlen szellemképek, maguk az értelmes lények pedig, akik gondosan elrejtőznek a többi csillag előtt, szintén szellemek a többi világ lakói számára. Az idő és a tér hatalmas távolságai mindent elválasztanak minden mástól. Ha belegondolsz, a minden egyes csillagfelhőben ott rejlő, milliárdnyi világ nagy többsége úgy él és úgy pusztul el, hogy semmit sem tudunk róluk, és a legtöbbjük rólunk sem fog soha tudomást szerezni. Mi és az univerzum többi része is beleragadtunk az idő posványába.

– De az általad leírt helyzet az abszolút határsebesség következménye, semmi köze nincs az időhöz. Ami azt illeti, a szituációt akár úgy is leírhatjuk, mint annak eredményét, hogy az univerzumnak nincs elegendő ideje – jegyezte meg a Király. Énekes ebben látott logikát, és eltűnődött rajta, vajon saját elmélkedése nem tévedt-e túl messzire a helyes iránytól.

– Ebben nem vagyok olyan biztos, Királyom – szólt közbe az univerzális kernel. – Az elmélet azt diktálja, hogy az abszolút határsebesség és az idő között szoros kapcsolat áll fenn. Az abszolút határsebesség a jelek szerint egy-két nagyságrenddel lecsökken minden egyes dimenzió elvesztésével, a téridő felfúvódásának következtében; ugyanekkor az idő pedig több nagyságrenddel kiterjed. Bár Énekes előljáró elmélete nem bizonyítható, de legalább önkonzisztens.

A Király és Énekes tűnődve néztek egymásra. A csillagok nagy misztériuma valamiképp a szemük előtt fedte fel magát.

A Teremtő időt adott a kozmosznak. Az idő nemcsak változást és fejlődést hozott, de megteremtette az alacsony entrópiájú entitásokat is. Az idő és az abszolút határsebesség ugyanannak a pengének a két oldala, amely darabokra vágja az univerzumot, és elszigeteli a legtöbb alacsony entrópiájú fajt és civilizációt a hatalmas világegyetem apró sarkaiban. A legtöbb lény számára lehetetlen megérteni a világ igaz misztériumát, így hát a túlélés érdekében végrehajtott, megelőző csapások örülete vált normálissá.

Bizonyos értelemben az univerzum állapota mégiscsak kegyelmesnek tűnt. Az úr sötétje védelmező köpenyként borul a gyengékre. Azt jelentette, hogy szeretteinket elrejtethjük és elbújthatjuk, ahelyett, hogy kitennénk őket az ellenség csapásainak.

Az idő a Teremtő legnagyobb ajándéka. Az idő hozta létre az életet, és mindent, ami azzal járt. Az idő fékezte a zsarnokok ambícióit, akik az egész univerzumot meg akarták hódítani, és porrá zúzta őket, ezzel pedig számtalan kezdetleges civilizációnak adott elegendő teret ahhoz, hogy fejlődjön és virágozzon. Az egyetlen dolog, amit feláldoztak oltárán, a dimenziók száma volt – na és a Halál Száműzött Istene.

(Ha Guan Yifan, aki ebben a pillanatban épp bukolikus életét élvezte Cheng Xin oldalán a miniuniverzumban, amit Yun Tianming hagyott rájuk, hallotta volna e dalt, és felfogta volna jelentését, akkor rájött volna, hogy amit ő az „univerzum három és háromezer szindrómájának” hívott, az valójában áldást képvisel a kozmosz számára.)

– Univerzális kernel, miért nem tudtad már korábban dekódolni a dalban rejlő, fontos titkos üzenetet? – A Király hangját most harag színezte.

– Én most sem dekódoltam semmit – felelte a gép türelmesen. – Csupán tudományos támogatást biztosítok az Énekes előjáró által felvetett értelmezéshez. Te is nagyon jól tudod, hogy a tudósokat nem érdeklik az ilyen ősi énekek, és sosem kapcsolták volna össze őket semmiféle tudományos rejtéllyel.

– Ó, de ha már sokkal előbb megértettük volna a szövegeket, akkor talán... talán... – A Király nem tudta folytatni. Lehangoltan rázta meg tapogatóit. – Felejtsd el! Még ha ismeretük is volna a megfejtést, akkor sem kezdhettünk volna semmit az információval. A halál angyalát nem állíhattuk volna meg.

– Ez nem igaz! – szólt közbe Énekes. – Még ha a dalban rejlő válasz nem is ment meg minket a végzetünktől, akkor is elárul nekünk valami nagyon fontosat!

– És mi lenne az?

– Királyom, az idő a Teremtő ajándéka. Az idő tette lehetővé gazdag és változatos létezésünket és társadalmunkat, de ezért árat is kellett fizetünk: azt, hogy az időhöz kötődünk. Meg kell adnunk magunkat a halálnak és a pusztulásnak. Az öröklét védett belsejéből a létezés végére húztak minket, ahol az időben kell élnünk és halnunk. Nem vagyunk pusztán létezők vagy nem

létezők, hanem a folyamatos növekedés és változás állapotában vagyunk, amely a halálban végződik.

A Király fájdalmasan elmosolyodott.

– Úgy vélem, igazad van. Volt idő, amikor úgy hittem, a Teremtő örök életet adott nekem; csak most fogtam fel, hogy életem célja az, hogy szemtanúja legyek az anyabolygó pusztulásának. Ő bizonyára tudta, hogy egyszer eljön e nap, hisz értette: az univerzumban egyszer mindennek meg kell halnia. Látod, még a Teremtő is belefutott az időfolyamba. Akkor hát miért aggasszon minket saját közelgő végünk? Énekes előljáró, nem énekelni el még néhány régi dalt, hátha azok is válaszokat rejtenek, miket a Teremtő hagyott ránk?

Végigvettek még több, mint egy tucat éneket, amelyek a Teremtő korából hagyományozódtak rájuk, és közülük kettő a jelek szerint ugyanazt az információt rejtette, amit már az előbb megfejtettek. Néhány más szövegből sikerült olyan metaforákat kinyerniük, amelyek állóvízes pocsolyaként írták le a tízdimenziós univerzumot; amelyek a kozmoszon végigsöprő, tragikus háborúkat mutatták be, ahogy az dimenziót dimenzió után veszített el; és amelyek a Teremtő és a Mélységlátók egymástól eltávolodó civilizációira reflektáltak. Nem vitás, hogy a többi dal is fontos adatokat rejtett magában, de a Király és Énekes nem tudták megfejtetni őket, akárhogy is próbálkoztak, és végül feladták a kísérletezést.

– Mennyi időnk maradt, univerzális kernel? – kérdezte a Király magasra emelt tapogatóval.

– 11,32 időcsomó.

– Oly kevés? – nevetett az uralkodó. – Mióta csak a Teremtő romolhatatlanná tette a testem, sosem éreztem még így rohanni az időt.

– Sebesen, mint a csillagporvirágzás... – idézte Énekes egy régi ének sorát.

– És felezési ideje a szerelemnek – énekelte a Király a következő sort.

Énekes épp mondani akart valamit, amikor a Király a kernel felé fordult, és megelőzte:

– Eljött az idő. Ideje elvetnünk a céltalan képzelődést. Univerzális kernel, kérlek, kapcsolj össze minden elérhető nagy szemmel! Beszélni kívánok minden távolvilágon és magon élő alattvalómmal.

Énekes ráébredt, hogy Királyába valami módon visszatért az erő és a határozottság.

A nagy szem azon képességét, hogy időkésés nélkül szeljen át hatalmas távolságokat, nem befolyásolta a csillagmélység kollapszársugarának változása – máskülönben Énekes sem tudta volna fenntartani távjelenlétét a befogadótestben. Ennek ellenére a kernel figyelmeztette a Királyt:

– Ehhez komplex, sokállapotú távösszefonódásra van szükség. Figyelembe véve, hogy több mint százezer távolvilággal és harmincmillió maggal rendelkezünk, több mint kétszázmillió nagy szemet kell egymáshoz kapcsolni. Mindez rendkívüli mértékben megterheli energiatartalékainkat, és az univerzális kernel is bármikor leállhat.

– Teljesítenem kell a kötelességemet – felelte higgadtan a Király.
– Akárcsak neked.

– A parancsot azonnal végrehajtom.

Az univerzális kernel villogása folyamatosan változott a színspektrumban, ahogy maximális kapacitáson üzemelt. Pár pillanattal később a Király fellépett a félig összedőlt oltárra. Tizenkét színű szent láng ölelte körbe makulátlan alakját, magasba emelve őt a levegőben. Ahogy Énekes felnézett az emelkedő uralkodónőre, látta, hogy annak teste körül megjelenik egy ezüstgömb. Ez azt jelentette, hogy a nagy szemek üzembe léptek. A Király háromdimenziós kivetülését abban a pillanatban átsugározták az univerzum minden olyan sarkába, ahol Mélységlátók éltek. E percben a távolvilágok lakói még nem tudták, mi történt.

– Nemes Mélységlátóim! – A Király köszöntésében nyoma sem érződött félelemnek vagy kétségbeesésnek, de színpadiasságot sem sugárzott. Erős volt és higgadt. Egyedül Énekes értette, micsoda érzelmek tombolnak a nyugodt felszín alatt.

– Királyotok most utoljára szól hozzátok. Az ősi eposzainkban megjósolt világvége bekövetkezett: ismeretlen eredetű, fizikai törvényeket megváltoztató csapás ért minket. A csillagmélység körül a tizenkétszeresére nőtt a helyi gravitációs állandó, ami azt jelenti, hogy az anyabolygó és jómagam is behullunk a mélységbe, és nem menekülhetünk. Valamivel több, mint tíz időcsomó múltával el fogunk pusztulni.

Bár Énekes nem láthatta, mi történik a többi világon, el tudta képzelni, hogy ezernyi virágzó, békés bolygón számtalan honfitársát ragadja el épp a szélsőséges rémület és fájdalom. Érzelemszerveik az összeomlás szélén járnak, amint a Mélységlátók faja reménytelenül elmerül a zűrzavarban.

De a Király következő megnyilatkozása még nagyobb megdöbbenést okozott.

– Ne sirassatok minket, Mélységlátó társaim! Az anyabolygó pusztulása jelentéktelenné válik amellelt, ami ezután következik: az egész univerzum élete véget ér.

A csillagok közti sötétben a halál angyala némán hallgatta e búcsúbeszédet, mintha a kozmoszban semmi sem tudna áttörni nyugalma falán. Szeme mégis megvillant a Király szavaira.

A rejtvényt megválaszolták; a Lopakodó felfedte magát.

De az angyal nem tudta, hogy mögötte, nem is olyan messziről, két másik rejtélyes megfigyelő is mohón követi az eseményeket.

– Korszakokon át – folytatta a Király – egyedül őriztem a kozmosz legnagyobb titkát. De itt az idő, hogy mindent felfedjek. Mélységlátók, jogotokban áll tudni. Az univerzumnak is jogában áll tudni. Mind ismeritek az ősi legendákat. Egykor a Halálisten uralta az őskáoszt, majd a Teremtő felkelt ellene, elűzte anyját, és megalkotta a formák világát. Én most azt mondom nektek, hogy e legenda igaz. Az istenek kora óta a Halálisten és a Teremtő háborúja soha nem ért véget. E háború során univerzumunk tíz dimenzióról fokozatosan omlott össze háromra. A Teremtő minden egyes alkalommal megakadályozta a Halálistent abban, hogy az megkísérelje elpusztítani a világot, de eközben maga is egyre gyengébbé vált.

A háromdimenziós valóság korai napjaiban a Teremtő és a Halálisten olyan harcba keveredett, amelyről azt hitték, az lesz a végső. A Halálistent ismét legyőzték, ő pedig kimenekült univerzumunkból, csupán egyetlen avatart hagyott hátra. De a Teremtő sem győzedelmeskedett; nem sokkal később a halálát lelte. Világunk így elvesztette egyetlen védelmezőjét, és védtelenül tárult a Halál Száműzött Istene elé.

Szerencsére a Teremtő halála előtt megalkotta a mi világunkat. Ránk hagyta utolsó parancsolatát, és egy fegyvert a Halálistennel szemben. Mi, Mélységlátók vagyunk az Ő örökösei, akik az Ő helyében védelmezzük az univerzumot. Úgy bizony, mert mi visszavezetjük vérvonalunkat az idő kezdetéig; mi vagyunk az istenek gyermekei.

A Teremtő által hátrahagyott fegyver az anyabolygó. Amíg e bolygó létezik, és a Halál Száműzött Istene megpróbálja szabadjára ereszteni a halálvarázslatot, halálpalotája elpusztul, és maga a száműzött isten is kitörlődik a létezésből. Az anyabolygónak köszönhető, hogy az univerzum több mint egymilliárd időszemcsén át biztonságban volt.

Az egyetlen erő ebben a kozmoszban, amely képes anyabolygónk elpusztítására, nem más, mint a Halál Száműzött Istene. Tud világunk létezéséről, ám nem ismeri annak helyét. Több száz millió időszemcse során számtalan küldöttet indított útnak az univerzumba, hogy felkutassa. Mindannyian kudarcot vallottak, amíg e legutolsó ránk nem talált, és be nem tört adatbankunkba. Így hát most meghalunk.

De én nem bánkódom vereségünk miatt, Mélységlátó társaim, és ti se tegyétek! E háborúban egyszerű halandók merészeltek kihívni egy istent. Azt a legfelsőbb hatalmat és intelligenciát, amely a tízdimenziós valóságból ered, és ugyanúgy képes összeomlasztani az univerzumot, mint újra kibővíteni azt. Hogyan is szállhatnánk szembe ily erővel? De ami ennél is fontosabb, több mint egy egész háromtized milliárd időszemcsén át tartottuk fenn civilizációnkat, és vigyáztuk anyabolygónkat, ezzel pedig az egész kozmoszt védelmeztük. Ily eredményre bármelyik faj büszke lehetne.

Több mint egy egész háromtized milliárd időszemcsével ezelőtt a Teremtő hagyott nekem egy üzenetet. Én azonban egészen mostanáig nem értettem annak jelentését. Most, utolsó

pillanataimban szeretném megosztani veletek ezen üzenetet: a Teremtő hívta elő az időt, és adott életet az univerzumnak. Attól a pillanattól kezdve a kozmoszban minden arra ítéltetett, hogy elvesszen a téridő végtelenségében, az idő múlásával pedig egyre csak romoljon. Mi sem jelentünk kivételt. Még ha további százmilliárd időszemcsén át is nyúlna az életünk, végül akkor is szembe kéne néznünk a halállal.

A mi halálunk után az univerzum sem fogja sokáig húzni, legalábbis kozmikus léptékben nem. Népem, ti várhatóan békében élhetitek le hátralevő élteteket, és talán még a gyermekeitek is. Talán még tízezernyi időszemcse is áll előttetek. Kívánom, hogy mind emlékezzetek rá: ezen idő a Teremtő értékes ajándéka. Ne pazaroljátok el! Végül minden visszatér a semmibe, de addig is ki kell élveznetek minden időszemcsét, minden időcsomót, minden időszálat – ez az élet valódi értelme.

A Teremtő látta el idővel a civilizációt, de mi adtuk meg az időnek a civilizáció áldását.

A Király még szeretett volna néhány szót szólni, de az univerzális kernel ekkor figyelmeztette, hogy az anyabolygó energiatartaléka rövidesen kimerül. Mindjárt kifogy az időből. Így hát az uralkodónő egy közkeletű fordulattal zárta beszédét, amely összetöri a szíveket és bánatot hoz minden alacsony entrópiájú entitásra, minden civilizált faj tagjára, a kozmosz minden halandójára és istenségére:

– Akkor hát ég veletek, immár utoljára!

Ezzel a Király képe eltűnt az univerzum összes nagy szeméből. A Mélységlátókon mindenütt úrrá lett a bánat, a félelem és a kétségbeesés.

Az anyabolygón túli sötétségben a halál angyala fejét csóválva sóhajtott fel.

– Ez aztán nem semmi nőszemély, ugye, 2046? – jelentette ki a sötét anyagban rejtőző két megfigyelő egyike is.

– Nem bizony... én mindig is szerettem és csodáltam őt – felelte társa egy szívverésnyi idő múlva.

*

Az energiatartalékok kimerültek, a világhajtóművek pedig leálltak. Az anyabolygó fényei elhalványultak. A bolygó mocsárláng gyanánt sodródott tova a sötétség óceánján.

Az Ezerdimenziós Palotában az ezüstgömb úgy tűnt el, mint kipukkanó buborék. A Király elegánsan ért földet, mint egy periodikus hattyú. Énekes és uralkodója összes szempárjukkal egymásra néztek. Olyan nagy volt a csend, hogy még a csillagporvirágok suttogása is hallatszott.

– Köszönöm neked, Énekes előljáró – szólalt meg a Király.

Mivel Énekes zavartnak tűnt, meg is magyarázta:

– Hálás vagyok, amiért értelmezted nekem az ősi dalokat. Felszabadítottál az univerzum legnehezebb büntületének súlya alól. Egy egész háromtized milliárd időszemcse óta rettegettem, hogy eljön ez a pillanat, de most, hogy megérkezett, már egyáltalán nem félek.

Háromszázmillió időszemcsével ezelőtt, az anyabolygó és a peremvilág közt dúló rettenetes háború idején meghoztam egy nehéz döntést: elutasítottam a kétdimenzióssá válás tervzetét. Annak idején hosszan tiltakoztak a választásom miatt, és az ellenvélemények egészen addig nem csitultak, amíg le nem

győztük ellenségeinket. Döntésem egyik oka az volt, hogy civilizációnk küldetése az anyabolygó védelme és megőrzése. A kétdimenziós állapot elpusztította volna a bolygót, így én nem tehettem meg e lépést. Ezért éreztem úgy, megszakad a szívem, amikor a halál angyala gravitációs csapást mért ránk. Ha korábban átléptünk volna a második dimenzióba, ez mind nem történt volna meg. Úgy hittem, minden az én hibám.

De magyarázatod rádöbbsentett, hogy a Teremtő nem csupán azért alkotott minket, hogy örökké túléljünk, hanem azért is, hogy élvezzünk minden egyes időcsomót, és nyugodtan nézzünk szembe a halállal. Amíg ezt észben tartjuk, nem számít, hogy csak egy időszemcsét élünk meg, vagy tízmilliárdot.

– Nem, itt nekem kell köszönetet mondanom! – felelte Énekes izgatottan. – Engem borzalmasan undorít az elképzelés, hogy két dimenzióban éljek. Fuldoklom már a gondolatára is, hogy egy lapos világban éljek meg akár csak egyetlen napot. Még egy rabnak is van tere, amiben létezhet, mi azonban egy végtelenül vékony síkban estünk volna fogságba. Még a létezését is elfeledtük volna egy magasabb dimenziónak. Micsoda tragédia lett volna!

– Valóban így gondolod? – A Királyt megindította Énekes érzelemkitörése. – Én is ezt éreztem, de a többi elöljáró és a tábornokok nem értettek meg. Belőled kellett volna miniszterelnököt csinálnom.

– Még nem késő. Úgy kerülhetnék be a történelembe, mint népünk utolsó miniszterelnöke.

– Ó, ez lehetetlen! A kinevezést az Elöljárók Tanácsának és a Gyűlésnek is jóvá kellene hagynia, arra pedig már nincs időnk. Azt hiszem, kénytelen leszel azzal beérni, hogy te leszel az utolsó hataloméhes kérges-nemű a történelemben, aki csellel próbálta megszerezni a miniszterelnöki címet.

Egymásra nevettek – bár a Mélységlátók között a nevetés csupán örömet kifejező testmozgást jelentett, az ingadozó tapogatók harmonikus táncát. Némi idő múltán a Király megszólalt:

– Énekes, énekeljük el még egyszer azt a régi dalt, jó?

A kérges-neműnek feltűnt, hogy uralkodója a „előljáró” jelző nélkül szólította nevén.

– Énekeljük, Királyom...

– Ó, hagyd ezt! Királyként már bevégeztem az utolsó kötelességem. Szólíts a nevemen... Vörösnek!

– Jól van, Vörös. – Énekes nem érezte furcsának, hogy nevén szólítja uralkodóját. Végül is a halál előtt minden és mindenki egyenlő.

Így hát egymással összhangban zendítettek rá arra az időtlen időkből származó dalra, amelyet a Teremtő talán még számtalan univerzummal korábban komponált, még azelőtt, hogy a kozmoszban megjelent volna az idő.

Szerelmemet láttam,

Hozzá vitt a szárnyam.

Ajándékom neki átadom:

A szilárd időt már ráhagyom.

Csodás faragással díszítem,

Sekély víz iszapjának érzéklem.

Megfesti magát az idővel,

Együtt repülünk a létezés végére

Lelki utazásban részt véve.

A csillagok szellemek a szemünkben,

Mi is azzá leszünk az övékben.

Énekes hallgatta a Király hangját, amely hűvös volt, mégis érzelmes, mint egy izzó üstökös, mint egy fagyott nap koronája, melankolikus, mint egy kihűlő csillagköd, és megindító, mint a szerelem, amelyet sosem élt át...

A Mélységlátók éneke abból állt, hogy egy meghatározott elektromágneses hullámhosszon oszcilláltak, melyet fajuk primitív membránnak hívott. Szemükkel „hallották” a tényleges hullámformákat, amelyek a dalokat alkották. Énekes látta, hogy a Király trillázó hangja miként formálja át a teste körüli fényt higanyként csillámló tóvá, a hangjegyek pedig szemerkélő esőcseppek gyanánt hullottak e tóba, egymást átlapoló, koncentrikus fodrokat alkotva. A Király dalának fodrai összeütköztek az övéivel, mire a hangjegyek felerősítették egymást és összefonódtak...

Talán ezek azok a „csodás faragások... a szilárd időben”?, tűnődött Énekes.

És talán most vesznek részt a „lelki utazáson”, repülnek a létezés végére, a csillagmélységbe...

Elérkezett a pusztulás pillanata.

Ahogy az árapályerők túlterhelték az anyabolygó strukturális integritását, egy hatalmas belső robbanás tépte szét a bolygót. A levegőben lebegve, mert őket még védték a szent lángok utolsó foszlányai, a Király és Énekes tehetetlenül nézték, amint hosszú törések és repedések nyílnak alattuk a talajban, ezek hatalmas kanyonokká olvadnak össze, végül szétnyílik a világ héja, és felfedi az odabent rejlő, masszív és bonyolult gépezeteket.

A szemük elé táruló rejtélyes, gigászi mechanizmus felfoghatatlan volt a számukra, elképzelhetetlen, és immáron céltalan. A védekező fegyver elpusztult, és nem maradt olyan erő az univerzumban, amely ellenállhatna a Halál Száműzött Istene visszatérésének. A bolygó belső teréből megszökő levegő vihart támasztott, elragadta mindkettejüket, az égbe emelte őket, a döbrent páros onnét figyelte tovább a messze alattuk lejátszódó apokaliptikus jelenetet.

– Énekes, én félek – préselődött a Király társához, majd felfedte előtte gondolkodószervét. Most már úgy kommunikáltak, hogy közvetlenül küldték egymásba gondolataikat.

Mit gondolsz, mi lehet a csillagmélységben? Valami sötét, pokoli hely, ahol minden anyag elképzelhetetlen sűrűségűre tömörödik?

Nem, talán inkább egy torziós pontot találunk odalenn, ami egy másik téridőbe, másik univerzumba vezet.

Tényleg azt hiszed? Hogy eljutunk egy másik világba?

Senki sem járt még ott, így nem tudhatom. De eszembe jutott egy ősi dal:

„E világon kívül van még kilenc másik,

Az életnek vége, de ki tudja, mi vár itt.”{12}

Nagyon szép, de ezt én még sosem hallottam.

Nem a mi népünk hagyományaiból való. A Csillagpengetők adatbankjaiban találtam rá. Az ő egyik királyukról szól, és arról, hogyan vágyakozik halott szerelme után.

Az ő királyuk is szeretett valakit?

Így van. Az ő királyuk csak egy közönséges halandó volt. Élt, meghalt, szeretett, dühöngött...

Ahogy így beszélgettek, Énekes elmerült a Király gondolkodószervében, és beleveszett egy ismeretlen, mégis befogadó tudat megrészegítő ölelésébe. A Király ugyancsak belepréselte magát Énekes gondolkodószervébe, ahol megérezte saját gondolatait a másik elméjében. A két szerv összefonódott, párosuk pedig remegve teljesítette be a szerelem kifejezésének legősbibbi rítusát a Mélységlakók körében, miközben eggyé váltak.

Énekes tudatának egy darabja emlékeztette a kérges-neműt, hogy odakint, a csillagfelhőben, ahol valódi teste létezett, magja felélte az utolsó morzsányi energiát is. A duálvektor-fólia, melyet a Csillagpengetők utódai lőttek ki rá, épp most rántja be testét az egyre terjedő halálsíkba. Halála abban a világban alighanem még gyorsabban fog végbemenni, mint az itteniben.

– Semmi baj, gondolta. Majd még jobban kitárta tapogatóit, hogy még szorosabban átölelhesse Királyát, aki elmerült a túl későn érkező szerelem boldogságában.

E pillanatban a halál angyala még mindig higgadtan figyelte az eseményeket.

Ha akarta volna, persze olyan könnyedén megmenthette volna a haldokló bolygót, mintha csak a kezét nyújtaná. Csak meg kellett volna feszítenie egy láthatatlan húr, és a lokális gravitációs állandó máris visszaáll normális értékére. Ha pedig újra meghúzza, akkor még kisebbé válik, és aszimptotikusan közelít a nullához. Ekkor pedig a csillagmélység sem lenne több, mint egy jelentéktelen, tömör anyaggolyó, minden halálos vonzerő híján. Az anyabolygó népe akár le is szállhatna rá, hogy ugrándozzon a felszínén.

Csak a kezét kellett volna kinyújtania.

Az angyal végül elhatározta magát, és felemelte bal kezét, mintha csak valami láthatatlan dologért nyúlna. Tenyerén egy kis tűzgolyó jelent meg, de ez gyorsan ki is aludt, és valami megfogható dologgá változott.

Egy apró, áttetsző üvegpohárrá, tele különös, zöld folyadékkal.

A halál angyala megcsodálta a kezébe került poharat. Már újjáalkotta otthonának hőmérsékletét, nyomását, nehézkedését, és egyéb paramétereit. Egyetlen korttyal kiitta a folyadékot, majd elégedetten sóhajtott fel. Aztán újra kinyújtotta a kezét.

– Kérek még egy Zöld vihart – motyogta.

Akárhogyan is, ezt a napot meg kellett ünnepelni.

Megjelent egy újabb pohár ital. De ahogy az angyal érte nyúlt, egy másik, nőinek tűnő kéz elragadta előle.

– Hic mihi – a hang tiszta volt és selymes. Újabb alak bukkant elő az angyal mögött lebegő négyszögből. Az ajtón átszűrődő

halovány fényben karcsú nőnek látszott, szőke hajjal és európai vonásokkal. Ezüstbe öltözött, kék szeme erőt és önbizalmat sugárzott.

– Sis – felelte az angyal, latin kiejtése épp olyan elegáns volt, mint mozdulata, amellyel az ital felé intett.{13}

Ezen a nyelven beszélgettek tovább.

– Megtaláltad őket? – kérdezte a nő.

– Úgy tűnik.

– Értesítsük a Mestert? – emelte fel a nő a kezét, egyik ujján gyűrű csillant meg fényesen.

Egy szívdobbanásra rá a halál angyala bólintott.

*

UGYANABBAN A PILLANATBAN, 2,5 SZERKEZETNYI
TÁVOLSÁGBAN

– Kapcsold be a kozmikus érzékelő rendszert – szólt 2012. – A negyedik csalétket elpusztították. A Legfőbb Anya hamarosan mozgásba lendülhet.

– El sem hiszem – felelte 2046. – Harmincezer nagyév elteltével, végre eljött a nap, amire vártunk!

– Én még emlékszem, milyen volt, amikor először etetni kezdtük azokat a gyíkokat. Egészen kedvesek és engedelmesek lettek, nem igaz? – Ekkor óvatos eltolódást észlelt társa tudatmezejében. – Mi a baj? Mi bánt?

– Hát nem érted? Meghalt az én kis Vöröském! Az utóbbi harmincezer nagyévben más szórakozásom se volt, mint figyelni, hogyan szaladgál fel-alá: az egyik pillanatban még légiszekeréről szemlézi a birodalmát, a következőben pedig már páncélt ölt, hogy háborúba menjen. Milyen aranyos teremtés! És most vége, összetörte a csillagmélység!

– Együttérzek veled. De legalább mindent kihozott a halálából, amikor elmondta az egész univerzumnak, hogy ő volt az örökösünk és leszármazottunk. Nem semmi beszédet mondott a végén!

– Még szép, hogy jó beszéd volt! Tudod, milyen keményen dolgoztam annak idején, hogy elültessem a parancsot az elméje mélyén? Borzasztó óvatosnak kellett lennem, nehogy észrevegye; máskülönben nem működött volna ilyen jól.

– Okos vagy, az kétségtelen.

– Nem egyedül találtam ki az egészet. Ez mind a Nagy Agy tervének része.

A Nagy Agy említésére mindkét megfigyelő tudatmezeje kisimult, hogy komolyabb tónusra álljon át. Egy pillanat múlva 2046 így folytatta:

– Ideje felébreszteni őt?

– Izé... szóval máris fel akarod falatni magadat? Hagyjuk! Várjunk az utolsó lehetséges pillanatig, mielőtt felkeltenénk!

– Jó. Én is szeretnék még egy kis ideig független maradni. Amúgy sem tart már sokáig.

De az idő csak múlt, és nem történt semmi. Csak a kijelzőtérben váltakoztak sebesen a háromdimenziós számjegyek, gyorsan végigfutva egy sor különös geometriai alakzaton.

Kicsivel később 2012 megkérdezte:

– Szerinted azok a Keresők látták Vöröske beszédét?

– Ha te láttad, akkor persze, hogy ők is – felelte 2046.

– Szóval, úgy sejtem, hogy vették az üzenetünket.

– Nyilván.

– És feltehetőleg továbbadták azt a Legfőbb Anyának?

– Nagyon valószínű.

– Akkor ő miért nem támadott még?

– Türelem! Most dimenzionális visszaállításról beszélünk. Az egész univerzumot újraindítani nem olyan egyszerű, mint felrobbantani pár galaxist!

– Mi a különbség? Te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy a vén boszorkának nincs szüksége időre a gondolkodáshoz. Ha cselekedni akar, akkor azonnal megteszi.

– Talán csak vár...

– Mire?

– Hogy lássa, csapda-e.

– Arra célzol, hogy a Nagy Agy tervébe hiba csúszott? – 2046 kezdett ideges lenni.

– Nem. De ki tudja, te vajon hibátlanul hajtottad-e végre – vágott vissza 2012.

– Nevetséges – felelte 2046 dühösen. – Négy egymást követő csalétekkel, kifogástalan precizitással valósítottam meg a Nagy Agy bombabiztos tervét. Így sikerült végigvezetnünk a Keresőket azon az úton, amit kijelöltünk számukra. Kezdetben a Zéró-őshazások voltak a logikus célpont, de ha ők lettek volna a fő csalétek, akkor a Keresők gyanakodtak volna a könnyű siker miatt. Ezért intéztük úgy, hogy a Zéró-őshazásoknál talált nyomok a Gondolkodókhoz vezessék őket. Náluk kétféle nyomot rejtettünk el: az egyik a nem kicsit bolond Veszélytelenítők felé mutatott, a másik pedig a Csillagmélység Gyíkjaihoz. Persze a Veszélytelenítők tűntek a nagyobb fenyegetésnek, hisz mindenki tudja, hogy a vákuumbomlás is része a dimenzionális visszaállításnak, így a Keresőknek először őket kellett kivizsgálniuk. De aztán rájöttek, hogy nem a Veszélytelenítők voltak az igazi célpont, bár az ő teremtménysük is a Csillagmélység Gyíkjaitól eredt. Mivel a nyomozás mindkét iránya egyfelé vezetett, csak arra a következtetésre juthattak, hogy a gyíkok az igazi célpont, amit keresnek.

Aztán előásták a gyíkok adatbankjából a „bizonyítékot”, a Gyíkkirály beszéde pedig további megerősítést jelentett. Rájöttek, hogy megtalálták a Lopakodót! Még magyarázatot is adtunk rá, hogy miért volt olyan könnyű elpusztítani – hiszen a Lopakodó már meghalt, a gyíkok pedig csupán szolgák, akiket hátrahagyott. Minden pontosan a terv szerint zajlott, ami azt bizonyítja, hogy sem a tervben, sem annak végrehajtásában nincs hiba.

2012 erre nem tudott mit felelni, de még nem volt hajlandó feladni a vitát.

– A Keresők mind nagyon gyanakvóak. Még van rá esély, hogy csapdának higgyék.

– Lehet. Az univerzum tele van különöc alacsony entrópiájú entitásokkal. De én nem hiszem, hogy a Legfőbb Anya kételkedne az itt elért sikerben. Hiszen olyan arrogáns! Csak figyeld, hogy nevezi magát: „a Mester”. Minek a mestere? Minket pedig „Lopakodó”-nak hív! Komolyan azt hiszi, hogy mást sem akarunk, mint rejtőzködni, elbújni az univerzum valami eldugott zugában? Keresőt kereső után küld ránk, mert azt hiszi, hogy amint ránk talál, tehetetlenné válunk. Még csak fel sem merült benne, hogy pont az ellenkezőjét csináljuk: hagyjuk, hogy ránk találjon, hagyjuk, hogy azt higgye, kiírtott minket, hagyjuk, hogy megünnepelje a győzelmét, hagyjuk, hogy megkezdje a dimenziók visszaállítását – ó, de szeretném látni a meghökkent tudatmezejét, amikor rájön az igazságra!

– Az mókás látvány lenne – jegyezte meg 2012. – Igazán kár, hogy a szupermembrán-villantó elpusztítja az egész miniuniverzumot. A vén boszorka egy szempillantás alatt eltűnik, mi semmit sem fogunk látni belőle.

– Akárhogy is, most nem tehetünk mást, mint hogy várunk – fejezte be 2046.

Eltelt egy nagyóra. A kozmikus felderítő rendszer továbbra is csak zajt jelzett.

Eltelt két nagyóra. Még mindig semmi.

Eltelt három nagyóra. 2012 nem bírta tovább.

– Valami nem stimmel! Talán a Keresők észleltek valamit.

– Lehetetlen! Nem hagytunk nyomokat! Az egyetlen szuperszenzoros rendszer a gyíkok anyabolygójának belsejében

volt, annak pedig el kellett pusztulnia a bolygóval együtt. Garantálom, hogy bármilyen paranoiásak is, a Keresők végül lépni fognak. Most, hogy nem maradt több nyomuk, nem fogják átvizsgálni egyesével az univerzum minden galaxisát. Biztos, hogy bekapják a csalit.

– Csak remélem, hogy igyekezni fognak!

Egyik nagyóra telt a másik után, de mégsem történt semmi. A két numerikus entitás úgy döntött, hogy szundítanak egyet. 2046 rászánta az időt, és beállított egy riasztást száz nagyórával későbbre.

A helyzet még száz nagyóra múltán is változatlan volt. A csalódott páros visszafeküdt aludni.

Ötszáz nagyóra elteltével még mindig semmi változás.

Amikor ezer nagyóra után ismét felébredtek, úrrá lett rajtuk a kétségbeesés.

– Mit művel a vén boszorka? – kiáltott fel 2046. – Hogyan jött rá, hogy csapda?

– A Legfőbb Anya nagyon erős, de sosem mutatott különösebb ravaszságot – jegyezte meg 2012. – Szerintem a Keresők voltak.

– Akárki is a felelős, minden erőfeszítésünk pocsékba ment. Tízezer nagyévnnyi előkészület! Harmincezer nagyévnnyi megfigyelés és várakozás! Négy, csalétekként kirakott civilizáció! Mind hiába, a francba is!

– Nyugalom! A csapda talán becsődölt, de még nem veszítettünk. A Legfőbb Anyának legalább még mindig fogalma sincs, hol vagyunk. Ne felejtse el, mi hosszú távra játszunk...

– Jelentést kell tennünk a Nagy Agynak. Ő pedig... – 2046 ekkor privát információcserélő csatornára váltott – minket fog hibáztatni a kudarcért. Mi van, ha úgy dönt, hogy magába olvaszt, de nem teljesen, és száműz a tudatának a legalsó szintjeire? Akkor a pokolra jutunk örökre!

2012-t kirázta a hideg.

– Szerintem még várjunk egy darabig. Várjunk... mondjuk még ezer nagyórát! Ha semmi nem változik, akkor majd eldöntjük, mi legyen.

Így hát visszaaludtak. Ekkor azonban alig harmincnégy nagyóra elteltével a riadóstimulálás ébresztette őket álmukból. Olyan izgatottá váltak, hogy tudatmezejük szétszakadással fenyegetett.

Egy pont, két pont, három pont.

Majd egy negyedik. Sőt, egy ötödik is.

A pöttyök vadul villództak, és amit sugalltak, az majd megőrijtette a két numerikus entitást.

Ötös szintű riadó még sohasem aktiválódott. Ez csak egyvalamit jelenthetett: valaki dimenzionális visszaállítást kezdeményezett.

A két entitás a felderítő rendszer kijelzőterére pillantott. Annak egyik sarka elsötétült, e sötét terület pedig lassan, de biztosan növekedésnek indult. Tudták, hogy az így jelölt térrész zéró vákuumot jelent, amelyen a pozitív és negatív energia tökéletesen kiegyenlítődik. A jelenség fénysebességgel terjeszkedett, és mindent elnyelt, amit csak megérintett. A zéró vákuum belsejében minden proton, neutron és egyéb részecske azonnal természetes állapotába bomlik, és tíz dimenzióban rekombinálódik.

Amíg e halálos térség csak fénysebességgel terjed, az univerzumnak – amely tizennégymilliárd fényév átmérőjű – rengeteg ideje marad hátra. Csakhogy a zéró vákuum felfúvódása során folyamatosan változtatja a fénysebesség értékét, és geometriai haladvány szerint fog egyre gyorsuló ütemben növekedni. A Nagy Agy már régen kiszámolta, pontosan mennyi idő alatt nyeli el a kozmoszt a dimenzionális visszaállítás: nem több, mint 1,91 nagyóra kell hozzá. Ezen intervallum 99,999 százaléka során a vákuumbomlás csak az univerzum mintegy 10 százalékát nyeli el – de abban az utolsó, rövid pillanatban a fénysebesség megközelíti a végtelent, és elpusztítja az egész világot.

Nem sok idejük maradt, hogy aktiválják az ellenintézkedést, de az épp elegendő lesz. Az ellentámadás mechanizmusa sértetlen volt, ők pedig egyetlen nagyórán belül megindíthatják a szupermembrán-villantó csapást. A Legfőbb Anya pedig elpusztul. Akkor aztán kidobhatnak néhány nulldimenziós pöttyöt, és felszámolhatják a vákuumbomlás jelentette fenyegetést.

Az univerzum anyja és annak fia, avagy a Mester és a Lopakodó, másképp a Halál Száműzött Istene és a Teremtő között dúló, örök háború végre véget ér a névpárok második tagjának viselője javára.

2046 rákapcsolódott a Nagy Agy kognitív szálára.

– Nagyuram! A vén boszorka... izé, mármint a Legfőbb Anya bekapta a csalit!

HÁROMSZÁZMILLIÓ FÉNYÉVNYIRE ONNAN, A SLOAN NAGY FALON TÚLI ÜRES TÉRBEN

A sötét anyag mérhetetlen óceánjának mélyén...

A mélység fenekén, ahol nincs fény és sötétség, sem lepton és barion, mozgás és mozdulatlanság, létezés és nem létezés...

Felébredt az univerzum leghatalmasabb, leghihetlenebb intelligenciája, a Nagy Agy.

A Mester ellen vívott legutóbbi csatában e lény olyan sok energiáját elhasználta, hogy csaknem belepusztult a kimerültségbe. Azért, hogy tudatát megőrizze, nem tehetett mást, mély álomba kellett merülnie, amelyből csak néhány ezer nagyévente ocsúdott föl, de akkor is csak részlegesen aktiválta öntudatát. Egy valódi, teljes ébredéshez aktiválnia kellene minden egyes sötét anyagba rejtett hálózatát, amit pedig a Mester könnyedén észlelhetne. Így hát leválasztott magáról több ezer adatcsomópontot, egyedi, numerikus kognitív entitásokká formálta őket, majd szerte a kozmoszban kijelölt helyekre állította mindet, hogy szemmel tartsák az ellenséget, és védelmezzék őt magát, a Nagy Agyat.

Ma viszont végre a kívánt eredményt hozta a terv, amely negyvenezer nagyévvvel ezelőtt lendült mozgásba. A frissen ébredt Nagy Agy aktiválta teljes tudatmezejét, és éhesen nyelt magába minden bitnyi információt, amit az univerzum túlsó feléről kapott. Úgy fejtette vissza a messzi távolban gyökerező szálakon küldött rezgéseket, mint a sötétben rejtőző pók.

Az adatok zuhataga megerősítette a híreket. A Nagy Agy elégedetten aktiválta a tudatát újraegyesítő programot. A kvantum-összefonódások hálóján keresztül azonnal magába

olvasztotta az összes numerikus entitást, 2046-ot és 2012-t sem kímélve. Semmi erőfeszítésébe nem került, hogy e kicsiny elméket teljesen eleméssze, hisz eleve az ő részét képezték.

Amikor minden numerikus lény eggyé vált, a sok lopakodó tudatmezőből létrejött az egyetlen Lopakodó. Ez csillagászati mennyiségű energiát vett igénybe, de nem izgatta. Eljött a végső csata.

Bekapcsolódott az ellentámadási rendszer, amely a sötét anyag kozmikus világában rejtőzött. A bemért energiajelek alapján függően kiszámította a Legfőbb Anya miniuniverzumának koordinátáit a szupermembránon. Ezen erőfeszítés elhasználta az univerzum sötét anyagának csaknem harminc százalékát. A sötét anyag elsőprő többsége a galaxiscsoportok közötti, üres buborékokban létezett. A Lopakodó befolyásának következtében most azonban úgy sugározták ki nagy erejű elektromágneses kisüléseiket, mintha milliárd virág nyílt volna ki némán az éjfél sötétjében.

Tény, hogy az univerzumban élő legtöbb civilizáció nem is tudta észlelni e hihetetlen jelenséget. Az esemény fénykúpján kívül léteztek. Amikor a sötét anyagból felszabadult sugárzás elérné világaikat, az éjszakáik is olyan fényessé válnának, mint a nappalaik, e színes fények pedig rádöbbenének őket, hogy egész világuk nem több mint porszem az univerzumot elöntő virágtengerben. A sugárzás forrásához közelebb eső bolygók szénné égnének, és számtalan másik világon is elpusztulna az ökoszisztéma. De a Lopakodó nem bánta meg tettét. Ha nem így cselekszik, akkor mindezen világokat és lakóikat is elnyelné a halálos zéró vákuum.

Kezében a kozmosz legnagyobb harci eszközével, magabiztosan fordította kíváncsi tekintetét a szupermembrán felé. Valójában, bár tényleg ő volt az univerzum leghatalmasabb intelligenciája, még ő sem tudta közvetlenül megfigyelni vagy

megérinteni e képződményt. Valahányszor a milliárdnyi másik univerzumra gondolt, amely az övéen túl található, mindig bizonyos mértékű kétségbeesést érzett. De ezúttal minden másként alakul. Az elképzelhetetlen, tizenegy dimenziós szupermembrán lesz a csata mezeje, ezen fog anyagiulkosságot elkövetni. Elpusztítja a tízdimenziós valóság kísértetét, a páratlan Legfőbb Anyát, aki neki is életet adott, ezzel pedig eléri az örökké tartó szabadság és biztonság állapotát.

Ez volt háborújának végső csatája, azé a háborúé, amely százezer nagyéven és nyolc univerzumon át húzódott.

Mindennek a vége várt rá...

A támadásért felelős csomópont jelentette, hogy az előkészületek befejeződtek. Amint megerősítésre kerülnek a miniuniverzum koordinátái a szupermembránon, elindulhat a végső csapás.

Tökéletes.

A Lopakodó figyelme a szupermembránt elemző csomópont felé fordult, amely még mindig dolgozott. A lény nem aggódott emiatt. Több tízezer nagyévet várt; mit számít még néhány pillanat?

Az idő múlt. Az elemző csomópont még mindig dolgozott.

Nem kéne ilyen sokáig tartania, ébredt rá a Lopakodó, hacsak...

Páratlan intelligenciája képes volt megtalálni a választ, de nem is akart rá gondolni. Az olyan rettenetes alternatíva lett volna.

Azzal próbálta nyugtatni magát, hogy átvizsgálta a vákuumbomlás alatt álló régió megjelenítését a kijelzőtérben. Az még mindig növekedett. De a terjeszkedés üteme nem gyorsult; mi több, kifejezetten lassult. Most már csak a fénysebesség felével mozgott.

– Lehetetlen! – A Lopakodó most már valóban megrémült. A vákuumbomlás nem lehet ilyen lassú. Aktiválta a kvantum-összefonódási hálót, az egyik tartalék megfigyelő csomóponthoz fordult, amely a bomlási zóna egyre terjedő peremén tartózkodott épp, és felruházta saját tudatának egy töredékével. Nem merte közvetlenül rákapcsolni a tudatmezejére, nehogy a vákuumbomlás rá is hatással legyen.

– 9527-es, mit láatsz? – kérdezte.

– A csillagok, a bolygók, a galaxisok... minden olyan az égen, mint egy síkbeli kép! Ez kétdimenziós átalakítás! Kilapul az univerzum! – rémült meg a megfigyelő, nem magától az átalakulástól, hanem attól, ami az észrevétel mögött rejtett.

Eleve nem történt semmiféle vákuumbomlás, csakis kétdimenzióssá alakulás.

A kozmikus megfigyelő rendszer nem látott bele a zéró vákuum zónába, így nem is tudta igazolni, hogy valóban tízdimenziós tér jön-e létre. Csak abból tudott következtetéseket levonni, hogy a megfigyelő csomópontok milyen ütemben pusztulnak el. Korábban a csomópontok kétszer olyan gyorsan semmisültek meg, mint amennyi a fénysebesség értéke a háromdimenziós valóságban. A Lopakodó tudomása szerint e megfigyelés csak a vákuumbomlás mellékhatásaként értelmezhető, az ugyanis nagymértékben megnöveli a fény sebességét a zéró vákuum és a normál tér közti határfelületen.

Az entitás csak most ébredt rá tévedésére. Miközben a Mester csapdába ejtését tervezte, ő maga hullott a Mester csapdájába. A dimenzionális visszaállítás csak délibáb. Bár a kétdimenziós átalakítás nem mehet végbe a fénysebességnél gyorsabban, a Mester rendelkezik azzal a képességgel, hogy időlegesen megemelve a c helyi értékét, ezzel pedig a dimenziók visszaállításának illúzióját tudja kelteni. Mivel a kétdimenziós űr

terjedésének sebessége nagyobb, mint a normál fénysebesség, képtelenség belelátni a síkká váló régióba, hiszen a megfigyelő előbb lapulna ki, mint hogy észlelhetné az eseményt. Ezen illúzió fenntartása azonban hatalmas energiabefektetést igényelt, így ahogy a kétdimenziós terület gyarapodott, a terjedés sebességének lassulnia kellett.

Ekkor futott be a szupermembránt elemző csomópont jelentése:

– Hibás adat. Célpont nem mérhető be a szupermembránon.

Most már nem lehetett tagadni. Megtörtént a legrosszabb.

– Fenébe! – tört ki a Lopakodó, és kiadta a parancsot: – Támadó csomópontot azonnal leállítani! Álcázáshoz visszatérni! Azonnal!

A parancsot végrehajtották, mire univerzumszerte számtalan neonfény aludt ki ugyanabban a pillanatban, mint hervadó virágok, amelyek csak egy éjszakán nyíltak.

De a hatalmas erejű sugárkitörések már lezajlottak. Elektromágneses szökőárak hatoltak át az űr mélyén, amelyeket már nem lehet visszafordítani. A Lopakodó pozícióját túl késő lett volna álcázni. Tudta: a Mester és Keresői arra akarták rávenni, hogy felfedje magát, és e céljukat el is érték.

Na persze ezzel még nincs vége mindennek. Még maradt rá ideje, hogy mozgásba lendüljön, és ismét elrejtőzzön, mielőtt az őt eláruló sugárzás elérné a Keresőket. Csakhogy kitörölhetetlen nyomokat hagyott maga után. A Mester és Keresői nem fogják feladni, hanem kopóként üldözik tovább.

Átkozódni kezdett, ahogy feltámadt benne a gyanú: néhány rejtélyes ügynök a felelős a kellemetlenségeiért. Sikerült becsalniuk a saját csapdájába. A vén boszorka korábban sosem mutatott ilyen ravaszságot.

Kik ezek? Hogyan láttak át a tervemen?

Nem talált semmi támpontot. Csak abban lehetett biztos, hogy a Keresők el fognak jönni érte. El kell rejtőznie, és újabb csapdát állítania, hogy megtévessze a vén boszorkát és az ügynökeit, aztán ellentámadásba lendül a legváratlanabb pillanatban, és csodával határos módon kiragadja a győzelmet a vereség karmaiból! Még nincs vége.

Korántsem.

A Lopakodó tudatmezeje erőszakosan vibrált, ahogy újra felszínre hozta a lény rettenthetetlen bátorságát. Milliónyi független csomópontra bontotta személyiségét, és szétszórta őket az univerzum minden sarkába, hogy felkészüljön az eljövendő küzdelemre.

Nem hagyom, hogy elvedd az időm, Anyám! Nem hagyom, hogy újjáépítsd a halál birodalmát!

Az idő fennmarad, amíg én létezem; ahogy az élet is.

*

A kozmosz egy másik szegletében a sötét anyag fellegéből úgy tört elő a fény, mint a ragyogó hajnal, megvilágítva a mérhetetlen, üres teret.

A halál angyala és kísérője végigsiklott e csodálatos világon – már ha nevezhetjük repülésnek, amit csináltak – és érdeklődve figyelték a körülöttük ragyogó sötét anyag felhőjét. Egy kolosszális struktúra fedte fel magát a szemük előtt: még csak nem is hasonlított az aprócska, bolygó méretű masinériára,

amely a Mélységlátók világának belsejében lapult; ezt a gigászi szerkezetet csak a galaxisok nagyságrendjével lehetett mérni. Az angyalt valahol a Szellem kivételére emlékeztette, még korszakokkal ezelőttről: egy hatalmas rózsa, amelynek minden szirma egy újabb rózsa, annak szirmai pedig megint újabb rózsák... és minden egyes rózsa egyedi, végtelenül különleges, ad infinitum.

Tábortűz volt, óceán, virágcsokor, pókháló, élő, mechanikus... ez volt a valódi forrása és gyökere a Lopakodónak, az univerzum titkos urának.

– Olyan gyönyörű! – szólalt meg a nő. – Valahogy... Provence levenduláira emlékeztet.

– Égi kehely – felelte a halál angyala.

– Micsoda?

– Ez a Lopakodó kozmikus energiahálózata. Az ősrégi csaták során úgy írták le, mint égi kelyhet. A név onnan ered, hogy amikor aktiválódik, az egész univerzumot átszövő kvantum-összefonódási hálózat úgy nyílik ki, mint a legragyogóbb virágok. Gyökerét és szárát sötét anyag alkotja, a kozmoszban szétszórt sophonvak régiók az indái és ágai, a galaxisok pedig az energia-csomópontjai.

– Micsoda hihetetlen látvány! Én meg már azt hittem, hogy a csillagmélység és a Mélységlátók anyabolygója volt a Lopakodó titkos aduja.

– Először én is úgy gondoltam. De amikor megpillantottam az égi kelyhet, rögtön rádöbbsentem, mit jelentenek igazából azok a homályos ideabsztrakciók, amikre a legutóbbi küldetésünk során bukkantunk. Semmi kétség, végre meglettük a Lopakodó otthonát.

– De én még mindig nem értem, Yun: hogy fejtetted meg az egészet? Ha nem állítasz meg az utolsó pillanatban, én szoltam volna a Mesternek, hogy kezdje meg a dimenziók visszaállítását.

– Véletlen volt – felelte az angyal. – Miután végighallgattam a Király búcsúbeszédét, valahogy a Zöld vihar jutott az eszembe. Annyi év után egészen hozzászoktam az állandó önreflexióra és a gondolataim átvizsgálására, így gyorsan rájöttem, miért gondoltam erre az italtra... mert reklámozták.

– Reklámozták?

– Ó, ez egyfajta kereskedelmi propaganda az én időmből. Nem lep meg, hogy nem ismered.

– Nagyon jól tudom, mi az a reklám! Az én időmben Bizánc boltjai és nyilvános helyei is tele voltak reklámokkal: például nagy táblák lógtak a boltok ajtaja fölött, és felbérelt utcagyerekek kiabálták az árakat a fórumokon.

– Igazad van, Helena. Bár a reklám formája megváltozott, a lényeg ugyanaz. Az a cél, hogy a világ tudomást szerezzen a reklámozóról. A Király előadása felidézte bennem a Zöld vihar reklámját, amiben szintén egy nő tartott beszédet. A Mélységlátó szónoklata olyan volt, mintha valaki egy reklámot adott volna le az egész univerzumnak, amelyben bejelenti, hogy ő a Lopakodó. Ez pedig nem stimmelt nekem. Az igazi Lopakodó vagy a leszármazottai a sírba vitték volna a titkot.

– De hiszen mindenképp meghaltak volna! Talán a Királyt már nem érdekelte tovább az egész.

– Nem. A fajuk milliányi távolvilágot birtokol, és annak lakói nem készültek a halálra. Mondjuk, hogy a Mélységlátók faja a Lopakodó; amíg a Király nem fedi fel a titkot, hogy az anyabolygó volt az utolsó fegyverük, addig a Mester sem lehet biztos benne,

hogy a Lopakodónak vége, és nem kezdhethné meg a dimenzionális visszaállítást – mindez legalábbis időt nyerhetne az univerzumnak. Akár azért, hogy megvédje a népét, akár azért, hogy gátolja a Mestert, nem lett volna szabad felfednie a Mélységlátók küldetését. Így az egyetlen következtetés csak az lehet, hogy nem is ők voltak a Lopakodó.

– De mivel az anyabolygójuk elpusztult, erről már nem győződhetünk meg.

– Igaz, nem lehetünk benne biztosak. De amikor erre rájöttem, már túl késő volt megváltoztatni a gravitációs állandót; ha sikerült volna, akkor most a miénk lenne az anyabolygó néhány darabja, amit analizálhatnánk. De még ha nem is ellenőrizhattuk a sejtésemet, végrehajthattunk egy kísérletet, amellyel a dimenziók visszaállításának illúzióját teremtettük. Energia terén sokba került, de bőven megérte a kockázatot.

– Miért vártál vele ilyen sokáig? – kérdezte Helena.

– Egyszerű: ha jól tippeltem, és ez csapda, akkor az ellenségünk bizonyára felállított egy megfigyelő hálózatot, hogy észleljen mindent, amit teszünk. Ha pedig minden túl tökéletesen, a tervük szerint megy végbe, az egyenesen felkeltené a gyanújukat. Először azt kellett elhitetnem, hogy elszúrták, aztán jöhetett a siker eufóriája. Kihasználтам, hogy mindez megzavarta az ítélőképességüket, így kérdés nélkül bekapták a csalit.

– Na és, ha mégsem tették volna?

– Az életben minden kockázat. De a tétek nem voltak egyenlőek a két oldalon. Ha mi veszítjük el a fogadást, azzal elpazarolunk egy csomó energiát, de még így is előlről kezdhethük a vadászatot. De ha ők várnak tovább, azzal elszalasztják a legjobb esélyüket, hogy megtalálják a Mestert, és a vákuumbomlás felett is elveszítik az irányítást. Nem tehettek mást: elő kellett bújniuk, és ki kellett

hozniuk a helyzetből a maximumot. Látod, így nyomtam le a mérleg egyik serpenyőjét a javunkra.

– Le vagyok nyűgözve, Yun. Feleennyi eszed sem volt, amikor először találkoztunk a Vadkacsa-halmazban.

– Akkor még újonc voltam, és nemigen értettem, miféle ellenséggel állok szemben. Még a saját miniuniverzumommal is elvesztettem a kapcsolatot. Szerencsém volt, hogy rád találtam, Helena. Nélküled már rég halott lennék.

– Én is nagyon szerencsésnek érzem magam. Sosem gondoltam volna, hogy van még egy hozzám hasonló emberi lény ebben az univerzumban, valaki, akit azért építettek újjá, akinek az a küldetése, hogy megtalálja a Lopakodót. Azóta, hogy Konstantinápoly elesett, én pedig kómában esve elhagytam a Földet, még csak nem is láttam emberi lényt. Százmillió éveken át voltam a Mester rabszolgája, már majdnem el is feledtem, hogy ember vagyok... nem is akarok arra az időre gondolni. De aztán jöttél te!

Mosolyogva néztek egymásra. Az égi kehely sugárzó fénye megvilágította Helena arcát, és piros ragyogásba burkolta sápadt bőrét.

Majd egy szempillantás alatt minden sötétbe burkolózott. Az égi kehely elrejtőzött.

Néhány százezer kilométerre onnan azonban, gyűrűt formálva kettejük körül, az idegen struktúra még mindig világított. Ennek az volt az oka, hogy az onnan indult fény még csak most érte el őket. Bár az egész kehely ugyanabban a pillanatban aludt ki, a fénynek akkor is időre volt szüksége, hogy átkeljen az űrön.

Ennek köszönhetően a párosnak csodás látványban lett része. A kehely közeli darabjai sötétbe burkolóztak, míg a távol eső

csillagos ég felragyogott, ahogy azon távoli szirmok fénye elérte őket. A fények egyre terjedő hullámban pislákolnak, mint hullámozó vi...

– Mintha az esti szellő simogatná Provence levenduláit – suttogetta Helena.

Yun Tianming elmosolyodott. Ennyi mára elég. Olyan fényt gyújtottak, amely kisöpri az árnyakat az univerzumból. A következő feladatuk az lesz, hogy megtalálják a búvóhelyekből kifogyott ellenséget.

– Most hová? – kérdezte a férfi. Nyomok garmadája vár rájuk.

– Mit szólnál hozzá, ha először visszatérnénk a Tejútra? Szeretnék elmenni a Trantorra, és ránézni a gyerekekre. Remélem, hogy az égi kehely kivirágzása nem ártott nekik.

– Te vagy a legszeretőbb anya, akit a galaktikus emberiség csak kívánhat magának. Évmilliókat szántál rá, hogy segíts nekik felnőni a sötét erdőben.

– Arra célzol, hogy akkor te lennél az apjuk? – húzódott mosolyra Helena ajka.

De Tianming észre sem vette a nő arckifejezését. Elgondolkodva folytatta:

– Én is azt szeretném, ha az emberi faj sokasodna és gyarapodna. Szemlátomást túl vannak már az aranykoron, és az utóbbi pár millió évben csak hanyatlottak. Fajunk nem képes elhagyni a Tejútrendszer, pedig a galaxist igencsak lepusztította a kétdimenzióssá válás. Hamarosan az utolsó embert is bekebelezi a mindeneket elnyelő sík. Nem hiszem, Helena, hogy még sokat tehetnénk értük. Arra kéne koncentrálnunk, hogy megelőzzük a kozmosz maradékának két dimenzióba hullását, aztán pedig

újraindítsuk az órát, hogy minden kezdődhessen előlről. Ezzel nemcsak az emberi fajnak tartozunk, hanem minden életnek az univerzumban.

– Megértem. De szerintem akkor is el kéne mennünk Provence-be. Hamarosan nyílik a levendula. Velem jössz?

– Hát persze – mosolyodott el Tianming.

Kóda

PROVENCE

A VÉGSŐ KOR, 9. ÉV, AZ UNIVERZUM SZÉLÉN

Miután átkelt a kozmikus ajtón, az űrhajó fehér felhőkkel tarkított, kék ég alatt találta magát.

Cheng Xin és Guan Yifan, akik már nyugtalanul várták, mikor hullanak bele a második dimenzióba vagy egy fekete lyuk szívébe, a szemüket dörgölték, nem tudván, valóság-e, amit látnak.

De nem illúzió volt. A kék ég alatt levendulamező terült el. Először azt hitték, valami idegen vegetációt pillantottak meg, mint a Kékség bolygón felfedezett, járkáló növények, de a tüzetes vizsgálat *Lavandula angustifolia* jelenlétét mutatta ki, vagyis a közönséges, földi levendulavirágot. A színes virágok csodálatos szőnyeget alkottak, amely hullámszórt a szélben, és egészen a horizontig nyúlt.

Balra nézve egy hóval borított hegycsúcs tornyosult följük. Jobbra élettől vibráló, trópusi dzsungelt láttak. Előttük végtelen tenger feküdt – valódi, azúrkék óceán, amelyet még a régi életükből ismertek.

Minden olyan volt, mint a régi Földön, ismerős és vendégváró. Ha rá kellett volna mutatni valami különbségre, az csak az lehetett, hogy e hely még szebb, élőbb és természetesebb, mint az eredeti.

A páros azonban látott már néhány furcsaságot életében. Néhány kábulatban töltött pillanatot követően Sophonhoz fordultak:

– Hol vagyunk? És... mikor?

– Tizenegy egész két tized milliárd évvel azután, hogy beléptetek a miniuniverzumba. Ami a helyet illeti... a galaxisok pozíciójában

beállt változásokat figyelembe véve nem tudok egyszerű válasszal szolgálni. Gondoljatok rá úgy, mint az univerzum szélére.

– Arra célszól, hogy csak úgy sikerült belépünk egy tetszés szerinti bolygó légkörébe az univerzum szélén, és az ottani körülmények véletlenül majdnem pont olyanok, mint a Földön? – kérdezte Guan Yifan felháborodottan. Tisztában volt vele, hogy az elmondottak valószínűsége nagyjából azzal azonos, mintha véletlenszerűen kiválasztana ötven kilogramm anyagot az egész univerzumból, és Cheng Xint kapná eredményül.

– Nem egy bolygóéba – helyesbített Sophon. – Amit láttok, az egy négyzet alakú síkfelület, ezer kilométeres oldalhosszal. A sík vastagsága mintegy húsz kilométer. Ez egy mesterséges világ, amely jelzést adott a miniuniverzumnak, hogy kapcsolódjon rá.

– Ki készítette? – kérdezték.

– Sajnálom, de az illető engedélye nélkül nem fedhetem fel az igazat. De hamarosan találkozni fogtok vele.

A két ember egymásra meredt. Cheng Xin arcifejezésében öröm és nyugtalanság keveredett, Guan Yifané azonban jóval óvatosabb volt.

Az az illető! Kinek van akkora hatalma, hogy eldöntse, hol csatlakozik a miniuniverzum a naggyal, hacsak nem annak a férfinak, aki a legfelsőbb jogosultságokkal bír felette?

Csakugyan ő lenne az?

A páros némaságba burkolózott, mindkettejüknek más járt a fejében.

Egy jelzősugártól vezetve az űrhajó leszállt a tenger partján. Három utasa kilépett a járműből, és megpillantott egy fehér házikót. Ajtaja fölött ferdén lógott a felirat: „Vendéglő a világ végén”.

Cheng Xin felkuncogott. Guan Yifan azonban egy kissé ideges volt.

– Csupa meglepetés ez az ember. Most vajon miféle ajándékkal készült neked?

Az az ember kilépett az ajtón. Yun Tianming állt előttük, meztelen felsőtesttel, bronz bőre csillogott az éles tengerparti fényben.

– Tianming! – mérte végig meglepetten Cheng Xin. A férfi olyan volt, mint tizennyolc éves korában, de sokkal egészségesebbnek és vidámabbnak tűnt. Ha annak idején is így nézett volna ki, talán én is...

Tianming teli tüdőből felkacagott.

– Már várok hármótokra egy ideje. Fáradjatok be!

Cheng Xin félretette zavart gondolatait, és belépett a „vendéglőbe”.

Az épület kicsi volt, épp elég hellyel öt asztal számára. Az érkező csapat tagjai véletlenszerűen választottak egyet, és leültek mellé. Tianming a nővel szemben foglalt helyet. Cheng Xin már épp előállt volna kérdései hosszú sorával, amikor a férfi hátrafordult, és felkiáltott:

– Drágám, megjöttek a vendégek!

Kihez beszél?, tűnődött a nő. Majd meghallott egy vidám hangot:

– A legjobbkor. Kész az ennivaló!

A konyhát elzáró függöny felemelkedett, és mögötte megjelent egy fiatal, kötényes nő. Az asztalhoz lépett, kezében két tállal: bennük kínai módra sült krumplival és fűszeres marhahússal.

– AA! Te meg mit csinálsz itt? – kiáltott fel Cheng Xin megrökönyödve.

Guan Yifan sem lepődött meg kevésbé, de rajta megkönnyebbülés hullámozott végig.

*

A nap lebukott a nyugati, havas csúcsok mögé, az eget pedig fényes csillagok pötytyözték. (A Földről látható optikai illúzióval ellentétben a nap itt valóban „loment”. E „nap” ugyanis egy műhold volt, ami a mesterséges sík körül keringett.) Az öt emberforma egyén elhagyta az apró éttermet, és leültek a tengerparton, hogy megcsodálják a csillagképeket.

– Tianming! – szólalt meg Yifan, hangját kissé eltorzította az elfogyasztott alkohol. – A csillagokat is te csináltad?

– Nem – felelte a megszólított –, ezek ennek a galaxisnak a valódi csillagai.

– Alig hinném – mondta Yifan. – Nézd, az ott a Göncölszekér, az a duplavé pedig a Kassziopeia. És azok a csillagok amott: az Orion öve. Hogy lehetnek ennek a galaxisnak a csillagai véletlenül pont olyan elrendezésben, mint a földi égen?

– Ó, annyira megszoktam, hogy néznek ki a Földről nézve, hogy egy picit átrendeztem őket – jegyezte meg Tianming olyan

hangsúllyal, amit attól várnánk, aki megemlíti, hogy máshová tett néhány bútordarabot.

Miután egész délután csak arról hallottak, milyen csodákat vitt véghez a férfi, Yifan és Cheng Xin már nem tudott semmin meglepődni. De azért elismerően sóhajtottak.

Ai AA bukkant fel pár üveg házi sörrel a kezében. Ittak a parton összegyűlt társaságra.

– Hogy hívjátok ezt a világot? – kérdezte Yifan.

– Provence-nek – felelte Tianming.

– Mint... a francia tartományt?

– Úgy van. Helena nevezte el. Ő Provence-ből származott.

– Ki volt ez a Helena tulajdonképpen? Azt mesélted, hogy egy Kereső, de ki volt ő?

– Sajnálom, jobban el kellett volna magyaráznom a dolgok rendjét – kezdte Tianming. – Helena... prostituált volt a Bizánci Birodalomban. Aztán varázsló Konstantinápoly török ostroma idején, majd a galaktikus emberiség őrangyala, nekem pedig a legjobb tanárom és barátom.

Yifant és Cheng Xint megszedítette ez az ünnepélyes bemutatás.

– Helena szegény családba született, és fiatalon lett prostituált. De 1453-ban, épp Konstantinápoly bukása előtt, a Föld pályáját keresztezte egy magas dimenziós töredék, és ezzel megváltozott a sorsa.

Yun Tianming elmesélte, hogyan próbálta Helena meggyilkolni a török szultánt – sikertelenül –, majd hozzátette:

– Ami azt illeti, utolsó útja során, amit a magas dimenziójú töredékbe tett, egy egész napra és éjszakára eltűnt, és eközben volt esélye közel kerülni a szultánhoz. De egy rejtelmes hang magához hívta a négydimenziós térből, és átvezette egy miniuniverzumba.

– Mi, még egy miniuniverzum? – kérdezte Cheng Xin.

– Igen, az 589-es példány, ami még a kozmosz négydimenziós korában készült. A négydimenziós lény, amely lakta, és aki szintén a Mester szolgálja volt, már a halálán járt. Pusztulása előtt azonban ideabsztrakciókat fecskendezett Helena agyába, és megkérte őt, hogy folytassa a küldetését.

A négydimenziós intelligencia ideabsztrakciói sokkal gyengébbek voltak, mint a Mestertől származók. De hozzám hasonlóan először Helena sem bírta el velük, hanem kómába esett. Amikor felébredt, csak értelmetlenül zagyvált mindenfélét. Miután a bizánci katonák rátaláltak ebben az állapotában, megölték: a földhöz szögezték a testét. De akárcsak én, eddigre már ő is elfogadta az ideabsztrakciókat, és hamarosan feltámadt. A teste romolhatatlan formában épült újjá, és kapott egy gyűrűt is, amellyel Keresővé vált. Aztán elhagyta a Földet, hogy a Mester parancsait követve kutassa a Lopakodót szerte az univerzumban, egészen addig, amíg velem nem találkozott. Korokon át dolgoztunk és küzdöttünk együtt, közben pedig felügyeltük a galaktikus emberiséget.

– És aztán mi történt vele? – kérdezte Cheng Xin.

Tianming arca szomorúságot tükrözött.

– Úgy kilenc éve halt meg. Amikor végre megtaláltuk a Lopakodót, annak ereje letaglózott minket. Már alig éltünk, mire rádöbbsentünk, hogy egyikünknek ott kell maradnia, és rávezetnie a Mestert, hol indítsa el a vákuumbomlást. Helena

átküldött a miniuniverzumba, hogy megmeneküljek, mielőtt aktiválta volna a gyűrűjét, és ottveszett a Lopakodóval együtt.

Cheng Xin és Guan Yifan a megdöbbenéstől szólni sem bírt.

Tianming arckifejezése távolivá vált, ahogy fejben visszatért az utolsó csata idejébe. Az égi kehely szívében járt, fel-alá dobálták a Lopakodó kirobbanó energiahullámai. Bár nem uralta saját mozgását, mégis küszködött, hogy előrébb jusson. Tudta, hogy megszökhet, ha visszamászik miniuniverzumába, de azt is, hogyha ezúttal sem képesek elpusztítani az ellenséget, akkor az egész univerzum kétdimenzióssá válik, mielőtt újabb esélyt kapnának.

Így hát Helena átlökte őt az 589. univerzum kapuján, és azonnali parancsot adott a minikozmosznak, hogy váljon le a nagyról. Itt az ő jogosultságai voltak a legerősebbek, a férfi nem tudta felülbírálni a parancsot. Amint az ajtó bezárult, a nő átküldött neki egy ideabsztrakciót.

Hadd maradjak, Yun! Tudod, hogy mindig is szentté akartam válni.

Nem érted hozok áldozatot. Csak meg akarom valósítani önmagam. Ha megkezdődik a vákuumbomlás, az egész univerzum visszatér a kezdőpontra. Te is csak egy pár évtizeddel fogsz tovább élni. Nem nagy ügy.

De neked még van valakid, akit szeretsz. Én ellenben egyedül maradtam. Ha a vákuumbomlás frontja előtt maradsz, elmész az univerzum szélére, és ott klónozol a feleséged, akkor még több évtizedes boldogság vár rátok, nem igaz?

Élvezd az életet és az időt! Még van elég időd a szerelemre.

Tianming ezernyi ideabsztrakciót akart küldeni válaszul, de Helena eddigre már lezárta a csatornát.

– ...szóval azért nevezted ezt a helyet Provence-nek, hogy megőrizd az emlékét? – kérdezte Guan Yifan.

Tianming kilépett érzelmekkel terhelt emlékei közül, és bólintott.

– Ő az 589-es univerzumot nevezte így, én csak kölcsönvettem.

– Akkor ezért nem tértél vissza soha a 647-esbe – oldotta meg Yifan végre a rejtvényt, ami már régen nyugtalanította. – Az 589-esben ugráltál végig az űrön.

Cheng Xin szíve kihagyott egy ütemet. Ha Tianming visszatérhetett volna a 647-es valóságba, és ott találkozna, vajon mennyire alakultak volna másként a dolgok? De nem akarta végigvinni ezt a gondolatot, inkább AA felé fordult:

– Veled mi történt? Azt hittem, te még a Kékségen haltál meg!

– Hadd válaszoljak erre én! – szólt közbe Tianming. – Elvégre én vagyok a felelős. A dimenzionális visszafordítás folyamata némi időbe telik. Amit a Lopakodó 1,91 nagyórának nevez, az nagyjából hatvan a mi földi éveinkben számolva. Ahol mi most ülünk, az lesz az utolsó része az univerzumnak, ami megadja magát a procedúrának. Helena azt kívánta, hogy töltssem utolsó napjaimat békében, a feleségem oldalán, így hát felhasználtam az 589-es univerzum anyagát, hogy létrehozzam ezt a földet – Provence-t –, és nem is lett rossz, ugye?

– Gyönyörű! – felelte egyszerre Cheng Xin és Guan Yifan.

– Én már öreg vagyok – jegyezte meg Tianming. E szavak nem illettek hozzá, hiszen örökifjú, tizennyolc éves arca jóval fiatalabbnak mutatta a vele szemben ülő párnál. – Ne nevessetek! Ti alig egy évet töltöttetek a miniuniverzumban; én több, mint tízmilliárd évig rohangáltam fel-alá a külső valóságban.

Komolyan elfáradtam. Olyan életre vágyom, amit Luo Ji élt a régi időkben, visszavonulva a természetbe.

Így hát még azelőtt, hogy ti elhagytátok volna a minikozmoszt, sikerült kapcsolatba lépnem a 647-essel, és megkértem Sophont, hogy küldje át AA sejtjeinek adatait, hogy klónozhassam őt.

Cheng Xin AA-ra pillantott.

– De ha te annak az AA-nak a klónja vagy, akit ismertem, akkor nem birtokolhatnád az emlékeit. Akkor pedig hogy cseveghettünk a Földön töltött időnkéről épp az imént?

– Tianming gyűrűje beszkenne az agyamat... mármint annak az AA-nak az agyát, akit ismertél – felelte AA. – Így benne volt az összes emlékem. Onnan már egyszerű volt beültetni őket az én agyamba. Minden szempontból, ami számít, én ugyanaz vagyok, akit ismertél.

– Azonban – vette át szót Tianming – a gyűrűm adatai abból az időből származtak, amikor először találkoztunk a Kékségen, vagyis nem tartalmazták azt a négy évtizedet, amit együtt töltöttünk azon a világon. Meg kellett dolgoznom érte, hogy újra belém szeressen!

Ő és AA erre megfogták egymás kezét, és összevigyorogtak.

Ahogy Cheng Xin rájuk nézett, belehasított a féltékenység. Ő az enyém kellett volna legyen! Nekem kéne az oldalán állnom...

Majdnem gyilkos tekintetet vetett AA-ra, de sikerült leállítania magát. Mi bajom van? Hiszen én is ahhoz a férfához mentem hozzá, akit szeretek! Felsóhajtott. Tényleg rendkívüli életet élt, az biztos.

Úgy döntött, ideje témát váltani.

– Te küldted azt a szupermembránjelet, amit elfogtunk?

– Igen, én.

– Vagyis a kérdés, hogy juttassuk vissza az anyagot a nagy univerzumba, valójában a Nagy Reccsről szól?

Tianming elkomorodott.

– Az igaz, hogy az univerzumnak egy Nagy Reccsel kéne véget érnie a dolgok normális menete szerint. De az intelligens élet beavatkozása megakadályozná az összeomlást. Ha nem lenne a dimenzionális visszaállítás, akkor az univerzum, beleragadva a sötéteredő-állapotba, tovább hullana az egyre alacsonyabb dimenziókba, amíg minden anyag és energia nem változna át egy végtelen hosszú időtengellyé. Akkor már nem lenne semmi, csak idő. Ami azt illeti, a mi otthonunk, a Tejút és annak lokális galaxiscsoportja, mostanra már kétdimenzióssá is vált. Valójában eddigre az univerzum kétharmada elvesztette a harmadik dimenzióját. Ebben a hipotetikus, tökéletesen sík valóságban a Mester kivételése is elveszítené intelligenciáját, márpedig azzal minden remény elveszne, hiszen így nem tudná megkezdeni a dimenziók visszaállítását. Azonnali hatállyal meg kellett indítanunk a folyamatot, ahhoz pedig minden tömeget vissza kellett hoznunk a külső univerzumba; enélkül a valóságunk soha nem állhat helyre.

Mindkettejük szíve megdermedt, ahogy Cheng Xin és Guan Yifan tekintete egymásba fonódott. Eszükbe jutott a palackba zárt üzenet és az ökoszisztémagömb, amely még mindig ott sodródott a miniuniverzumuk romjai közt.

– Azt mondtad... minden tömeget? – kérdezte Cheng Xin félve.

– Igen – felelte Tianming. – Ahogy már mondtam, a dimenzionális visszaállítás elhozza az univerzum újjászületését. A Földünk is

újra meg fog jelenni. Egyetlen atom sem hiányozhat, mert akkor a pillangóhatás kiszámíthatatlan változásokhoz vezetne, talán maga a Föld sem térne vissza a létezésbe.

– De ha azt vesszük, hogy milliárdnyi miniuniverzum létezik, akkor csak nem számítász rá, hogy mindegyik meghallja a hívásodat? – szólt közbe Yifan.

– Nincsenek milliárdnyian, csak 647-en – helyesbített Tianming. – Minden miniuniverzumot a Mester alkotott. Ő képes arra is, hogy mindet visszahozza a nagy univerzumba, az én üzenetem csak egy ráadás biztonsági szintként szolgál. A folyamatba nem csúszhat semmi hiba. Ha bármely másik civilizáció szert tett arra a képességre, hogy újabb minikozmoszokat hozzon létre, és ezek nem térnek vissza a nagyba, akkor minden kudarcba fullad. Ezért kellett szétsugároznom az üzenetet milliárdnyi ismert nyelven, hogy minden miniuniverzumnak vissza kell adnia az összes anyagát és energiáját, hátha léteznek ismeretlen példányok is.

– De a Lopakodó több transzuniverzális támadást és szondát is elindított. E próbálkozások nyilván energiát is fogyasztottak.

– Sophon úgy magyarázta, hogy a nagy univerzum és a szupermembrán energiája egyensúlyban van. Bármennyi energiát ad át ez a kozmosz a membránnak, ugyanannyit abszorbeál is belőle az univerzum tágulása folytán. A Lopakodó támadásai nem jelentenek gondot a dimenziók visszaállítása számára; az egyetlen potenciális gyenge láncszem a miniuniverzumokban rejlik.

Cheng Xin most már egészen megrémült.

– Eh... mi van... mi van, ha öt kilogrammnyi anyag valahogy mégse térne vissza a nagy univerzumba? Akkor mi történne?

– Mi van, ha? – nézett rá Tianming gyanakodva.

Hirtelen kirobbanó női kacaj harsant fel mellettük. Nem AA volt az, sem Cheng Xin, hanem Sophon, aki eddig nemigen szólalt meg. Nevetése meglehetősen ijesztő grimaszba torzította az arcát.

E röhögés hallatán Cheng Xin gerincén végigfutott a hideg: az az éjszaka jutott eszébe, amikor tizenegymilliárd évvel korábban a cseppek megtámadták a Földet. A bolygó egyik beomlott vulkáni kráterében Sophon, aki akkor nindzsának öltözött, pontosan ugyanígy nevetett.

Cheng Xin agyában villámként ötlött fel a gondolat. Hirtelen mindent megértett.

– Te! – fordult Sophonhoz. – Hazudtál, hogy rávegyél, hagyjam ott azt az ötkilós akváriumot! És a fémdobozt... az üzenetespalackot! Ez mind a terved része volt, engem pedig rászedtél megint! Megint!

Tianming szólni sem tudott, csak meredten bámult rájuk.

– Csak magadat hibáztathatod a butaságodért – felelte Sophon lesajnálóan. – A saját döntéseidért vállalnod kéne a felelősséget.

Majd Tianming felé fordult:

– Ostoba fiú! Tényleg azt hitted, hogy a Mester hagyja pontosan ugyanúgy újjászületni ezt a bemocskolt világot? Tényleg azt hitted, nem akar újabb esélyt, hogy örök nyugalomban uralkodhasson egy békés királyság fölött? Újra és újra lejátszani ugyanazokat a köröket az örökkévalóságig: ez csak a fantaszták és misztikusok álma. A Mester az egyetlen, akinek joga van az öröklésre.

Az öt kilogramm anyag a kulcs. A Mester nyugodtan megengedheti, hogy egyes miniuniverzumok kimaradjanak a nagyból, és jóval több anyagtól is megfosszák azt. De ha a hiányzó

tömeg túllépi az öt kilogrammot, akkor a dimenziók visszaállítása egészen más tízdimenziós valóságot hoz létre, mint az eredeti. Egy ilyen kozmosz nyugalomban maradna, de sosem jönne létre benne az értelem, így a Mester sem. Ha viszont túl kevés anyag hiányzik, akkor a változások talán olyan jelentéktelenné válnak, hogy minden lényegében ugyanúgy ismétlődne meg. A szupermembránon túli, más valóságokból nem szerezhethünk extra tömeget, így az egyetlen esély az volt, ha kidobunk ötkilónyt.

Ez pedig rendkívül nehéz feladat volt. Minden egyes miniuniverzum tökéletesen zárt, a Mester pedig csak a szupermembrán felől képes manipulálni őket, nincs közvetlen befolyása arra, mi történik a belsejükben. Utasíthatja őket, hogy teljes egészében térjenek vissza, de nem hagyhat hátra belőlük öt kilogramm anyagot a membránon. A Mester saját minikozmosza oszthatatlan volt, a többiek nagy része pedig vagy rég lakatlanná vált, vagy csak primitív létformák lakták. Nem tehetett mást, ezeket mind vissza kellett löknie a nagy univerzumba. Az 589-es két lakója túl ravasz volt, így alighanem átláttak volna bármilyen trükkön. A 647-es maradt az egyetlen lehetőség. De szerencsére ennek az egyik lakója Cheng Xin, aki kifejezetten legjobb barátjának tekintett engem. Így hát célozgatni kezdtem rá, hogy hátrahagyhatna egy ökoszisztémagömböt, majd megtöltöttem a fejét romantikus ábrándokkal, hogy egy kevéske élet fennmaradhatna, hogy megvilágítsa a sötét univerzumot, és távol tartsa a kétségbeesést. És az ostoba lány képes volt hinni nekem! – Sophon vigyora fültől fülig ért. – Így kaptuk meg az öt kilót, amire szükségünk volt.

– Te rohadék! – Tianming kis híján nekiugrott Sophonnak, hogy megüsse. De ekkor a nő kihívó tekintetében nézett, és visszafogta magát. Ez csak egy robot.

– Engem nem hibáztathatsz – jegyezte meg Sophon. – Te adtad át a 647-es univerzumot Cheng Xinnek és Guan Yifannak, és te utasítottál arra, hogy engedelmeskedjek nekik. Én pedig mindenben engedelmeskedtem. Ami azt illeti, cselekedeteim közvetlenül az ő parancsaikból következtek. Nem így van, drága Cheng Xin?

A megszólított lehajtotta a fejét, ezzel ugyanis nem tudott vitába szállni. A kezébe rejtette arcát, és felsírt. Guan Yifan és Ai AA félreálltak, nem tudták, hogyan vigasztalhatnák meg.

– De te befolyásoltad, és te vezetted rá azokra a parancsokra! – dühöngött Tianming.

– Ehhez először is befolyásolhatónak kellett lennie – riposztózott Sophon. – Én téged is próbáltalak befolyásolni, de az korántsem működött olyan jól. Végül kénytelen voltam kitalálni egy bonyolult történetet az örökkévaló ismétlődésről, hogy meggyőzzek. Kizárt, hogy rávehettelek volna arra, amire őt. Csak magadat hibáztathatod, amiért engedelmességre köteleztél olyasvalaki iránt, akit ilyen könnyű megteveszteni.

Tianming egész testében remegett a dühtől, ahogy a robotra meredt.

– Ha meg akarsz ölni, nem állok ellen – mondta az.

A férfi előbb megdermedt, aztán ellazult.

– Annak nem lenne semmi értelme. Te nem vagy más, mint a Mester árnyéka. Menj innen! Nem akarlak többé látni!

– Ahogy óhajtod – hajolt meg Sophon. – De visszatérek hozzád, ha valaha is azt kívánod. Csak hívnod kell a gyűrűvel.

Ezzel hátat fordított, hogy távozzon, de Cheng Xin sikoltva ugrott neki. A két nő a földre esett, de Cheng Xin került felülre, aki öklével püfölni kezdte a robotot.

– Utállak! Utállak! – Egyszerre ütött, rúgott és harapott. Évek, évtizedek, évszázadok dühe tört elő belőle. Végre megértette, hogy mindvégig csak egy porszem volt a nagy szélben, egy apró levél a széles folyam vizében. Teljesen megadta magát, és hagyta, hogy átjárja a harag jeges szele, engedte, hogy a bosszú éles fénye a lelkébe hasítson.

Sophon nem ütött vissza. Nem szándékozott ilyen értelmetlen, emberi viselkedésbe bonyolódni. Cheng Xin amúgy sem okozhatott neki sérülést. A robot teste rugalmasabb és erősebb volt a guminál is. Akármilyen erős ütések is érték, testének lokális deformációi gyorsan helyrejöttek.

Guan Yifan megpróbálta lerángatni Cheng Xint Sophonról, de a nő túl erősnek bizonyult hozzá. Yun Tianming csak állt mellettük, nem tudott mit reagálni. Még mindig azzal próbált tisztába kerülni, hogy több mint tízmilliárd évnyi küszködése mind hiába volt. AA férje karjába kapaszkodott, úgy megijesztette régi barátnőjének kiborulása. Ez ugyanaz a Cheng Xin lenne, akit ismert?

Kis idő múlva Sophon hűvösen megjegyezte:

– Te nem engem utálsz, Cheng Xin. Önmagadat gyűlöled. Ezt nyilván te is tudod.

A másik nő erre leállt. Felkelt Sophonról, és leült oldalt, keservesen zokogva. Guan Yifan átölelte, hogy megvigasztalja. A robot felállt, leporolta magáról a homokot, meghajolt Tianming felé, és távozott.

– Megállj! – kiáltott felé a férfi. – Mi lesz most, hogy a nagy univerzumból hiányzik öt kiló? A Mester tényleg olyan tízdimenziós világot épít, ami örökké tart?

Sophon megtorpant, és felé fordult. Komoran ingatta a fejét.

– Ezt még a Mester sem tudja. A számításoknak és előjelzéseknek is megvannak a maguk korlátai. De még a kiszámíthatatlan ismeretlen is jobb, mint ugyanannak az örökös ismétlődése. Egy próbát megér.

Tianming ebben a pillanatban megszánta a Mestert. Még az isten, aki egykoron az egész kozmoszt uralta, még ő is Ananké akarátának van alárendelve. A Mesternek is meg kell küzdenie a túlélésért, ebben nem sokban különbözik tőle magától.

Felsóhajtott. Ráébredt, hogy a helyzet nem is olyan rossz, mint ahogy első pillanatban tűnt. A jövőnek ismeretlennek kell lennie. Minden újraindul, az univerzum tiszta lappal kezdi előlről, a múlt pedig kitörlődik és feledésbe merül. De a világ egyelőre még létezik, ahogyan ő is. Minden anyagdarab, amely a testét alkotja, minden kvark, amely hozzájárul a belső szerkezetéhez, valamilyen formában létezni fog az új valóságban is. Talán egy újabb Tianminget alkotnak majd, egy teljesen más milyet. Nincs oka kétségbeesni. Az emberiség, a Naprendszer... minden anyagból áll, márpedig az anyag újjászületik.

A Mesternek próbálkoznia kell, akárcsak az univerzumnak. A lehetőség és a krízis ugyanazon érme két oldala. Minden a változás végtelen szeszélyének van alávetve, és nem kell túlságosan ragaszkodni a múlt elveszett világához. Legjobb lesz elengedni, hagyni, hogy részévé váljunk a lezajló, hatalmas változásnak, és beolvadni az új valóságba. Hiszen nem épp ezt jelenti az idő: a szabadságot?

Ferde eső, enyhe szellő, nincs miért hazatérni.

Valóban, nincs miért hazatérni. Nagy kaland lesz eljutni egy ismeretlen, új világba.

Sophon annak idején úgy magyarázta, hogyha az első alkalomnak volt értelme, akkor a végtelen újrajátszás során minden egyes ismétlődésnek is lesz értelme. De hasonló logikával, ha az első alkalomnak volt értelme, akkor még, ha soha semmi nem ismétlődik meg, és minden semmivé foszlik, annak az első és egyetlen alkalomnak akkor is lesz értelme. Az univerzum és a lét értelme nem függ az ismétlődésektől, ahogy a változás és az átalakulás sem foszt meg semmit az értelmétől.

A múlt világa, még ha nem is tér vissza, azért létezett. Még ha nem is elevenítik fel soha, akkor sem merül feledésbe.

Idővel Sophon otthagyta őket, Cheng Xin hüppögve sétált el a színről, Guan Yifan pedig követte. Tianming nem gyűlölte meg a nőt, de nem is próbálta megállítani. Tudta, hogy Cheng Xin most nem tud szembenézni vele. Bár tettei valószínűleg egy vadonatúj világot fognak eredményezni, a nő nem tudta elfogadni valódi önmagát, amelyet a robot fedett fel előttük, lehántva a tiszta és szent külsőt, amelyet Cheng Xin a külvilág felé mutatott. A férfi nem tudta, látják-e még egymást valaha. Provence világa egymillió négyzetkilométert fedett le, így Cheng Xin és Yifan mindenképp találnak egy biztonságos és kényelmes helyet, ahol leélhetik a hátralevő ötven évet.

Tianming életfelfogása megváltozott. Életöröm és szeretet árasztotta el újra a szívét – de ez nem a régi világból még hátralevő ötven év felé irányult, hanem az ismeretlen, eljövendő új felé.

Visszagondolt a végső csata utolsó pillanatára, amikor elhagyta az űrnek azt a részét, ahol Helena feláldozta az életét. Akkor egy töredékes ideabsztrakció érte utol, nem társnőjétől, hanem a haldokló Lopakodótól.

Én alkottam az időt, és az időben halok meg. De nem bántam meg semmit. Ha újra megtehetném...

Ezzel véget ért, de Tianming most már biztosra vette, hogy a lény ezt akarta mondani:

Újraindítanám az időt, hogy minden kapjon egy második esélyt.

A Mester, a Lopakodó és ő maga ellenségek voltak ebben az elhúzódozó háborúban, de végül minden erőfeszítésük ugyanarra a feladatra irányult: új univerzum születhessen, új esély az életre és a szeretetre.

Tianming kinyújtotta a kezét Provence tengere fölé, ahogy Mózes tette a Vörös-tengerrel. Irányítása alatt egy fényes, vörös nap ugrott elő a horizont alól, hogy megvilágítsa az eget.

– Ez az új valóság hajnala – mormolta, ahogy magához húzta AA-t. – Te meg én, Helena, Cheng Xin, Guan Yifan... minden ember és teremtmény, aki ebben az univerzumban csak élt, akárhogyan is változnak meg a dolgok, fürdeni fog az új kozmosz fényében.

A felkelő nap fénylő sugarai a szemükbe ragyogtak. Az óceán szikrázva remegett előttük; mögöttük virágzó levendula hullámozott, mint egy álomban.

Csodálatos egy reggel.

Poszt-Kóda

JEGYZETEK
AZ ÚJ UNIVERZUMRÓL

„A legendák véget értek, de a történelem csak most kezdődik.”

(A Galaxis Hőseinek Legendája)

TRISOLARIS-RENDSZER, KR. E. 3500

A Nagy Kerek Arc fenn volt az éjszakai égbolton, jól látszott rajta minden egyes ránc. Az égi szférák lustán lógtak mellette, de a Sárga Hold még mindig nem kelt föl. A fűrge szárnyas szörnyeteg, Suuluu hátán lovagló Zuna végigsuhant az erdő csillogó lombkoronája felett, és a távolban lebegő hegyek felé vette az irányt.

Átrepült a toronymagas csúcsokon, egyiken a másik után, amíg a legmagasabb hegytetőhöz nem ért. Már távolról meglátta Kasha karcsú alakját odafent. A férfi az égboltot figyelte, mellette ott feküdt szelíd szárnyas bestiája, Tuutuu.

Zuna nagyon megörült. Suuluu még földet sem ért, a nő máris leugrott a hátáról.

– Látlak! – üdvözölte.

– Látlak – hajolt meg Kasha. Zuna élvezettel figyelte a mozdulatot. Minden, amit a férfi tett, olyan elegáns volt, olyan kecses! Nem is hasonlított a nő törzsének durva vadászaira. Kasha törzse azelőtt a déli óceán partján élt, csak nemrég vándoroltak Zuna népének területe közelébe.

Kashát az övéi „megfigyelőnek” nevezték: az volt a feladata, hogy az égitesteket figyelje. Zuna nem tudta, mire jó az ilyen figyelés, de Kasha elárulta neki, hogy az égitestek mozgása okozza az árapályt, és ezért létezett az ő törzsében, amely a partvidéken élt, ilyen hagyomány. Bár most már az erdőben laktak, Kasha ragaszkodott hozzá, hogy minden éjjel eljöjjön a hegytetőre, és figyelje az eget. Zuna mindenre kíváncsi volt, ami ezzel a rejtélyes

fiatal férfival kapcsolatos, így gyakran elszökött éjjelente, hogy csatlakozzon hozzá a lebegő hegyek tetején.

– Nézd, mindjárt előbújik a Sárga Hold! – mosolygott rá Kasha. Egy pontra mutatott a Nagy Kerek Arc mellett, ahol halvány, narancsszín fény jelent meg, majd rövidesen a Sárga Hold sarlója is felbukkant. A meleg, sárga fény átjárta az égboltot, és megfürdette a hegyen álló párt is. Zuna lopott pillantást vetett társára, aki a sárga holdfényben különösen jóképűnek tűnt.

Kasha azonban nem nézett a nőre. Szemét a Sárga Holdra függesztette. Zunát ez eléggé idegesítette, így megcsapta a férfit a farkával.

– Mit nézel rajta minden éjjel? Tényleg olyan szép?

– Látod, mi van a Sárga Hold mellett? – kérdezte a férfi.

– Talán... a Tűzisten Csillaga? – kérdezett vissza Zuna. Látta, hogy a Tűzisten Csillaga és a Sárga Hold egyre közelebb érnek egymáshoz. – Össze fognak ütközni?

– Dehogyan, te buta! – nevetett Kasha.

Zuna nemsokára már látta, hogy a két égitest összetalálkozik, és a Tűzisten Csillaga fekete folttá válik a Sárga Hold arcán, lassan suhanva el a fénylő korong előtt. Egy kicsivel később a nő tétován megkérdezte:

– A Sárga Hold sokkal messzebb van tőlünk, mint a Tűzisten Csillaga, ugye?

– Sokkal, de sokkal messzebb – felelte Kasha. – A Sárga Hold messzebb van, mint bármelyik bolyongó csillag.

– Mik azok a bolyongó csillagok?

– Azok az égitestek, amik mozognak az égen, bolyongó csillagok; azok, amik nem mozognak, csak együtt forognak az égi szférával, az álló csillagok.

– És a Sárga Hold bolyongó vagy álló csillag?

– Ezt nehéz megmondani, Zuna. Az előbbi definíció szerint bolyongó csillagnak kéne nevezni, hiszen nyilvánvalóan mozog az égen. De olyan nagy! Messzebb van tőlünk, mint a Tűzisten Csillaga, vagy a Vízisten Csillaga, de még a Hadisten Csillagánál is messzebb, mégis korongnak látszik, nem csak egy pöttynek. És túl fényes. A törzsemben néhány bölcs úgy gondolja, hogy ez is egy nap, aminek saját fénye van, akárcsak a mi Napunknak, csak sokkal, de sokkal messzebb van tőlünk, és ezért látszik annyival halványabbnak.

– És ő is a föld körül kering?

– A Sárga Hold? Nem. Törzsem ősi megfigyelői szerint a Sárga Hold a Nap körül kering; pontosabban szólva ő és a Nap is egy közös pont körül kering, valahogy így – ezzel feltartotta mindkét keze egy-egy ujját, és egy képzeletbeli pont körül keringette őket, hogy illusztrálja mondandóját.

– Á, mint két lény, aki szereti egymást – jegyezte meg Zuna.

– Így van! A legendáinkban a Nap és a Sárga Hold egymás szeretői.

– Szerinted gyerekeik is vannak?

– Micsoda?

– A Napnak és a Sárga Holdnak. Vannak gyerekeik?

– Micsoda butaság, izé... – de a vigyor Kasha arcára fagyott.

– Mi a baj? – kérdezte a nő.

– Semmi... csak eszembe jutott egy nagyon homályos mítosz, ami azt mondja, hogy a Napnak és a Sárga Holdnak tényleg van egy gyereke, a Kis Vörös Csillag.

– Sose hallottam róla.

Kasha az égbolt egyik sarkába mutatott, ahol gyengén fénylett egy vörös csillag. Halványabb volt, mint a csillagok többsége, majdnem elveszett a Sárga Hold fényében.

– Mi olyan különleges abban a csillagban, hogy a Nap és a Sárga Hold gyermekének lehet tekinteni? – kérdezte Zuna.

– Csakugyan nagyon halvány fénye van. De a Kis Vörös nem olyan, mint a többi csillag. Bár nagyon, nagyon lassan, de mégis saját erejéből mozog az égen, lassabban, mint bármelyik bolyongó csillag. Ha összevetnéd a régi csillagtérképeinket a ma éjjeli égbolttal, akkor láthatnád, mennyit mozgott azóta. Nem tekintjük bolyongó csillagnak, de álló csillagként sem gondolunk rá. Biztosan nagyon messze van tőlünk, még a Sárga Holdnál is messzebb, talán egészen az álló csillagok szférájában. De akkor is köze van a Naphoz és a Sárga Holdhoz. A legendáink szerint egykor valami rettenetes bűnt követett el, amiért a szülei száműzték. Azért vándorol olyan messze az otthonától. Százezer év alatt tesz meg egy nagy kört a Nap és a Sárga Hold körül, de sosem mer visszatérni.

– Szegény kölyök! – sajnálkozott Zuna. – Miért nem térhet haza?

– Mert ha megtenné, abból katasztrófa származna – kacagott Kasha. – Elpusztítaná a Nap és a Sárga Hold szerelmét.

– Micsoda? De azt hittem, hogy a kettejük gyermeke!

– Nem vagyok egészen biztos a részletekben. De a legendák szerint minden égitest szereti egymást, és együtt szeretnének lenni. Ha viszont tényleg összegyűlnének, akkor nem a föld körül keringenének, hogy mindent megvilágítsanak idelent. Az Alkotó ezért választotta szét őket, hogy rendszert és visszafogottságot vigyen a szerelmükbe. De mivel a Kis Vörös Csillag a Napnak és a Sárga Holdnak is gyermeke, ezért ha valaha is visszatérne, ezek ketten harcba szállnának érte, és mindkettő azt követelné, hogy a Kis Vörös körülötte keringjen. Ebben az esetben pedig a Nap és a Sárga Hold sem keringene egymás körül tovább, forgolódó táncban. Ehelyett egymással harcolnának, és még az is előfordulhat, hogy a Kis Vörös Csillag behullana egyikükbe, és káoszba taszítaná az égi rendet.

– Milyen bölcs egy Alkotó! – kiáltott fel Zuna. – A rendje egyszerre kedves és okos. Ha a Nap, a Sárga Hold és a Kis Vörös Csillag túl közel lenne egymáshoz, talán még mi sem léteznénk.

Kasha eltűnődött.

– Ez nagyon érdekes gondolat. Talán, még ha létre is jöttünk volna, ha a három égitest olyan közel járna egymáshoz, és olyan kaotikusan keverednének össze, akkor egy sokkal kegyetlenebb és furább világban élnénk. Még azt se tudnánk, melyiküket nevezzük a Napunknak!

Látszólag mindketten elvesztek e vad és különös gondolatokban, amikor Suuluu és Tuutuu felrikoltott. Zuna és Kasha rájuk nézett, hátha összeverekedett a két szárnyas állat, de látták, hogy mindkettő a Sárga Hold felé kiáltozik ijedten. De amikor ők is az égitestre néztek, nem láttak rajta semmi különösét. A repülő bestiák néha minden ok nélkül nyugtalanná szoktak válni, így a páros nem gondolta, hogy bármi miatt is aggódniuk kéne. Zuna pár kemény szóval megszidta az állatokat, mire azok rövidesen le is nyugodtak.

A nő kézen fogta Kashát.

– Meséld el, hogyan szeretett bele a Nap a Sárga Holdba!

Kasha azonban ekkor észrevette, hogy társa sokkal gyönyörűbb, mint a Sárga Hold. Mélyen a szemébe nézett.

– Miért nem mondunk inkább mesét Zunáról és Kasháról, együtt?

Zuna szégyenlősen elvigyorodott. A fiú végre megértette! Néhány perccel később az ifjú pár felpattant szárnyas hátasaira, és kergetőzni kezdtek a hegyek fölötti égen. Egyre magasabbra szárnyaltak, mintha csak el akarnák érni a Nagy Kerek Arcot, mintha csak fel akarnának mászni a Sárga Holdra...

De nem tudták, hogy szárnyas bestiáik jó okkal ijedeztek az imént. Mögöttük egy ezüstnyíl emelkedett a levegőbe, majd a Sárga Hold fényébe olvadva kilőtt egyenesen az ég felé, még a párocskánál is magasabbra szárnyalva, és egyenesen egy olyan világ felé indult, amely a Nagy Kerek Arcnál, a Sárga Holdnál, de még a Kis Vörös Csillagnál is messzebb volt.

Egy olyan világ felé, ami négy fényévre volt tőlük.

*

KONSTANTINÁPOLY, 1453. MÁJUS

Ég, föld, tenger, város... minden.

A látható világ ismét felfedte magát. Egy gesztussal, amely ismerősnek tűnt a nő számára, a valóság ledobta minden ruháját, és megnyílt előtte, felfedve minden hüvelyknyi bőrfelületét mohó szemei előtt. Természetesen most ő volt a kliens, a világ pedig a szajhája. Gazdag, csábító részletek végtelen sora jelent meg előtte egy szempillantás alatt, ő pedig azt tehet velük, amit csak akar, kielégítve minden vágyát, anélkül, hogy bárki is megfékezhetné. A hatalom érzése megrészegettette.

Helena megrázta a fejét, és félretolta gondolatai közül a bűnös összehasonlítást. Már fel sem tudta idézni, hányadszor tér vissza e csodálatos helyre, mégis minden egyes látogatás során remegett az izgalomtól. Bizonyosra vette, hogy Isten áldotta meg e lehetőséggel. Akárcsak Dánielt, Ézsaiást, vagy a Jelenések Könyvé-t író Jánost, őt is isteni látomásokkal jutalmazták.

Bizonyos szempontból meg volt róla győződve, hogy valamiképp egy „magasabb” síkra emelkedett, mint a földi világ, így láthatta az egészet egyszerre. De ez nem olyan magasság volt, mint egy torony vagy egy hegy, hanem azoknál magasabb, a Hold alatti világ „felett” álló hely. Az pedig a Mennysors Kapuját jelenti, igaz? Nem tudta megállni, mindig a Jelenések-ben leírt csodákat kereste: a jászpiskó falakat, a gyöngyből való kapukat, a színarany utcákat... de sosem talált rájuk. Arra a következtetésre kellett jutnia, hogy a Mennyei Királysága még nem nyílt ki előtte egészen. Be kellett fejeznie Istentől kapott küldetését e Földön, mielőtt beengednék.

A feladata egyszerű volt: meg kell ölnie a pogányok királyát, a Sátán szolgáját, II. Mehmed oszmán szultánt, akit el-Fātiḥ, avagy a Hódító néven is ismertek. Amint végére jár e küldetésnek, Bizánc és az egész keresztény világ megmentőjeként fogják megismerni. Nagyobb szent lesz, mint Jeanne d’Arc.

Érezte, hogy bátorság árad szét az ereiben, amikor felkapta a görbe kardot, és „lesétált” a minaretből.

Már elsajátította, hogyan kell „járni” e furcsa térben. Egy olyan élt követve, amely a közönséges világban nem látható, belépett a városfalba, majd leereszkedett a földre. Valójában már a föld alatt járt, a fölötte elterülő talajréteg vastagabb volt, mint egy férfi magassága. De mivel még mindig e „magasabb” síkon tartózkodott, gond nélkül tudott a földben is közlekedni. Bár a láthatatlan erő, amitől a dolgok leestek, még itt is érvényben volt, őt most egy másik irányból nyomta a föld felé. Hiába járt mélyen a föld alatt, innen is mindent látott maga körül, és szabadon mozoghatott minden irányba.

A Hódító tábora látótávolságba került. Helena egy kissé ideges lett. Bár tudta, hogy a közönséges térből való felfedeztetés ellen tökéletesen védve van, mégis kalapált a szíve.

*Istenem, tényleg segítesz, hogy beteljesítsem e hihetetlen küldetést?
Adj egy jelet!*

Váratlanul egy nagy hatalmú spirituális erő tört be elméjébe. Mintha egy hangot hallott volna.

Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek.{14}

Helena annyira meglepődött, hogy hangosan nyögte ki:

– Te vagy az, Istenem?

De a hang nem szólt többet. Helena nyugalmat kényszerített magára. Biztosan annyira ideges volt, hogy akaratlanul is eszébe idézte az evangélium igéit.

Visszatartott lélegzettel, lassan közelítette meg a szultán nagyszerű sátrát. Nem volt túl nehéz feladat. Bár az építményt erősen őrizték, számára e biztonsági intézkedések semmit sem jelentettek. A maga teréből egy olyan, föld alatti síkon közelített,

amely a felszínről nem volt látható, és az örök látószöge alatt lépett be a sátorba. Az ifjú szultán négy mezítelen ágyas között feküdt, mély álomba merülve. Helena azonnal felismerte Phrantzes{15} rajzáról.

Bűnös pogány! Bűnös! Gyűlölködött magában. Felemelte a kardot. Egy csapás, és a szultán máris halott.

De ekkor az a különös hang újra megszólalt a fejében.

Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a veszedelemre visz...{16}

Előtte egy ajtó halvány körvonalai jelentek meg. Ezüstös fény szivárgott ki mögüle, amely úgy csillogott, mintha csak hívogatná, lépjen be. A nő annyira meghökkent, hogy fegyvere kicsúszott a kezéből, és a földre esett. Bár a másik térben járt, a szablya akkor is a gravitáció törvényének engedelmeskedett, és belehullott egy föld alatti sziklába.

A követ érő fém halk zajára a szultán megdörgölte a szemét, mintha csak ébredezne álmából. Helena nem tudta, mit tegyen. A fénylő, négyszögletű körvonalra meredt.

Biztosan ez a Mennyek Kapuja, amit Szent Péter vigyáz.

Fogalma sem volt róla, hogy az előző univerzumban úgy döntött, átlép az ajtón, és ezzel belépett a miniuniverzumba, amely új feladatot rótt rá. Ebben a valóságban azonban, mivel agya néhány atomnyival eltért a korábbi változatától, minden másképp alakult.

Meg kell ölnöm a pogányt, mielőtt belépnék a Mennysországba!

A kard elvesztése nem jelentett nagy hátrányt. Helena kinyúlt a remegő massa felé, amely a szultán agyát képezte. Akárcsak a

férfi összes többi szerve, az agy is felfedte magát a nő előtt. Csak annyit kell tennie, hogy erősen összeszorítja azt a zselés anyagot, és a szultán máris halott.

Az uralkodó hirtelen megfordult álmában. Helena mellényúlt, és a férfi csupasz bőrét érintette. A szultán félálomban megragadta a kezét, és magához húzta. A nő túl gyenge volt, hogy ellenálljon, így kiesett különleges teréből, és a férfi karjába hullott.

A csodás világ eltűnt Helena elől, a falak és felületek valósága ragadta meg érzékeit, szinte fojtogatta őt. Ami még rosszabb: a szultán olyan szorosan ölelte, hogy valóban nem kapott levegőt. Ahogy a férfi keze végigsimított karcsú, nőies testén, Helena pánikba esett.

Vissza kell jutnom!

Küzdeni kezdett a szultán ölelése ellen. Ha csak el tudná érni azt a felületet, amiről idepottyant, ha vissza tudna mászni rá...

Szeme felragyogott, ahogy feje átkerült abba a csodálatos térbe, a világ megnyílásától a lélegzete is elakadt. Az a ragyogó, négyszögletű keret még mindig ott állt, és hívogatta. De még mielőtt feltápáskodhatott volna, az a vadállati szultán visszarántotta a maga világába, és keményen felpofozta.

A férfi most már teljesen magához tért, de a sátor sötétjében nem tudta megmondani, ki ez a nő. Átkozódni kezdett. Helena lefejelte, majd ahogy a szultán két karja elernyed, kimászott közülük, és a felület felé rohant, ahonnét leesett...

Semmi sem történt. A felület eltűnt.

Helena sokkot kapott, és mielőtt még bármit is tehetett volna, a szultán, akinek felgerjedt a szexuális vágya, visszahúzta, és fölébe kerekedett...

Vége. Senkit sem menthetek meg, még magamat sem.

A magas dimenziós töredék eltávolodott a Földtől, és magával vitte a miniuniverzum ajtaját, valamint Helena reményeit, hogy soha vissza se térjen.

*

CSUNGNANHAJ KOMPLEXUM{17}, PEKING, KÍNA, 1964

A magas, öreg férfi széles asztala fölé hajolt, egyik kezébe fogta olvasószemüvegét, és mélyen elmerült az előtte fekvő dokumentumban. Olvasás közben időről időre bólogatott és elmosolyodott.

A szöveg címe az volt: Jelentés a technológiai ugrás valószínűségéről a földön kívüli intelligencia utáni kutatás hatásának köszönhetően.

Az öreg befejezte az olvasást, és tollat vett a kezébe. Néhány erőteljes tollvonással megjegyzést írt a papírra: „Mások már üzenetet küldtek a világűrbe. Veszélyes, ha a földönkívüliek csak az ő hangjukat hallják. Nekünk is meg kell szólalnunk, csak akkor kapnak teljes képet az emberi társadalomról. Nem lehet teljes az igazság, ha csak az egyik felet hallják meg. El kell ezt érnünk...”

Épp hozzáadta volna, hogy „méghezza gyorsan”, hogy hangsúlyozza a feladat sürgősségét, de egy kopogtatás az ajtaján megtörte az összpontosítását. Felnézett, és elmosolyodott:

– En-laj! A legjobbkor. Jöjjön be, és olvassa el ezt az érdekes jelentést!

Sovány, idős férfi lépett be, akinek arca kimerültség jeleiről árulkodott, bár járása még így is szilárd és energikus volt. Kézbe vette a papírokat, és gyorsan átfutotta őket. Mosolyogva szólalt meg:

– Hogy változnak az idők! Amikor Franciaországban tanultam, szintiszta fantasztikumnak gondoltam Verne tudományos-fantasztikus regényeit. Most pedig az amerikaiak komoly erőforrásokat fektetnek az idegen lények keresésébe.

– A mi országunknak is gondolnia kell az ilyen nagyobb perspektívákra. Nem elég, ha folyton másokat követünk és reagálunk. Azt hiszem, hogy nekünk is fel kell építenünk a saját földönkívülieket kutató állomásunkat. Már a nevét is kitaláltam: Vörös Part! Lehet, hogy e lépésünk jelentősége még sok évig nem mutatkozik meg, de attól még nagyon fontos. Arra gondoltam, hogy pár nap múlva behívatom Kuo Mo-zsót, és Csien Hszüeszent megbeszélésre, hogy megtervezzük a projekt részleteit. Mi a véleménye?

– Jó ötlet, főtitkár, csakhogy... a költségvetés... – mondta Csou En-Laj{18} kínos fintorral az arcán.

A magas öregember lekezelő hangsúllyal így válaszolt:

– Nagyon jól tudom, hogy nem vagyunk gazdag ország. Nem művelhetjük az amerikaiak nagyságrendjében... Mi lenne, ha kezdetben százmillió jüant rendelnénk hozzá?

Csou En-laj tehetetlenül elmosolyodott, és átadott egy dokumentumot.

– Megnézné előbb ezt a költségvetési jelentést?

A magas öregember átvette a papírokat, és átpörgette őket. Mosolya fokozatosan fagyott az arcára, míg végül eltűnt. Felsóhajtott.

– Mindenre pénz kell. Az ötéves tervhez, a hadsereghez, a stratégiai atomfegyver-programhoz és a műholdprogramhoz, még a „forradalmi operákhoz” is pénz kell annak a... nőszemélynek! Mindazonáltal elő kell teremtenünk a pénzt ehhez a programhoz is! Mit szól hozzá? Elnapolhatnánk ennek a néhány erőműnek a megépítését? – mutatott a költségvetési összefoglaló vége felé szereplő pár sorra.

– Az iparosodási programunknak kétségbeesetten kell az áram, főtítkár – ráncolta a homlokát Csou En-laj. – Ezeket az erőműveket már tegnapra fel kellett volna építenünk.

– Jól van, hadd nézzem meg még egyszer... – sóhajtotta a magas öregember, és újra átlapozta a jelentést, hátha talál valamit, amit kihúzhatna belőle. De minden sürgősnek bizonyult.

Csou En-laj együttérző pillantást vetett rá.

– Megértem, hogy fontosnak tartja az idegenek utáni kutatást. Majd boldogulunk az erőművek nélkül is. Biztosra veszem, hogy Kína még túlél néhány évet nélkülük. A Kuóval és Csiennel folytatott megbeszélés után majd megkérem az Államtanácsot, hogy írják újra a költségvetést.

De a magas öregember nem bólintott rá. Továbbra is lehajtott fejjel végiggondolta az ügyet. Végül elhatározásra jutott, és kaszáló mozdulatot tett a levegőben.

– Felejtse el! Fogalmunk sincs róla, vajon vannak-e idegen lények az univerzumban, Kína iparosítása azonban gyakorlati probléma, amit folytatnunk kell. Egyelőre tegyük félre a földönkívüli kutatóközpont felépítésének ötletét! Az erőműveket azonban jól

kell megépítenünk! – ezzel ujja súlyosan zuhant a jelentés legutolsó sorára: Niangziguan Erőmű.{19}

*

HSZINCSANG TERMELŐ ÉS ÉPÍTŐVÁLLALAT, HSZINCSANG,
KÍNA, 1969

A Tien-San hegyek lábánál a végtelen fűtenger a horizontig ért.

Egy sor egyszerű, kapkodva felépített barakk hátsó fala mellett apró, nyílt udvar állt. Az udvar közepén egy kis mosdótál feküdt, tiszta vízzel megtöltve. Zöld katonai egyenruhát viselő, fiatal nő állt mellette, és óvatosan némi tintát csepegtetett a vízbe egy üvegcséből. A tiszta víz rövidesen feketévé vált. A sötét vízben a nap úgy tükröződött, mint valami fakón világító kísértet.

– Épp olyan sötét, mint az idők, amiket élünk – morogta Ye Wenjie. Apjára gondolt, aki két évvel korábban hunyt el, egy erőszakos harci ülés{20} áldozatául esett. De a nő tudta, hogy nincs ideje az érzelmeivel foglalkozni, így félretette az emléket, hogy a nap tükörképére koncentrálhasson.

Valaki vállon veregette. Wenjie csaknem kiugrott a bőréből. Hátrafordult, és egy tizenéves lányt pillantott meg maga mögött.

– Wenxue! A frászt hozod rám! Miért lopakodsz a hátam mögé?

– A hadtestnél már keresnek. Miért nem végzed a munkád, ahogy kellene?

– Pszt! – húzta félre Wenjie a hógát. – Ne mondd el senkinek! De asztronómiával foglalkozom.

– És mit nézel?

– Napfoltokat – halkította le hangját az idősebbik.

– Micsoda? Sötét foltokat nézel a fényes Napon? – Wenxue hangja elvékonyodott ijedtében. – Akik bajba akarnak keverni, azt fogják mondani, hogy nagy vezérünket sározod be jelképesen a tudomány nevében!

– Pont ezért bújtam el itt, hogy titokban csináljam! Nem jósltak fokozott napfolttevékenységet mostanra, én mégis nagyon sok foltot észleltem az utóbbi időben, és szokatlan naptevékenységet...

– Leállnál végre? – szólt közbe Wenxue. – Azt hiszed, hogy még mindig asztrofizikát tanulsz az egyetemen? Kína legtávolabbi zugában vagy, ahol még a legalapvetőbb felszerelésed sincs meg! Milyen tudományt lehet művelni egy lavór piszkos vízben? És egyáltalán, ha fel is fedeznél valamit, mire jó az? Olyan korban élünk, amikor minél többet tudsz, annál reakciósabbnak ítélnék! Apánk sorsa figyelmeztethetett volna rá! Ne akarj bajba kerülni!

Wenxue ezzel felrúgta a mosdótálat, a tintás víz pedig kifolyt a földre.

– Ezt miért csináltad? – meredt rá Wenjie.

Wenxue, látván, hogy nővére most tényleg dühös rá, elszaladt.

Ye Wenjie a talajon terjeszkedő fekete foltra bámult, mintha csak egy napfoltot látna, ami a Földön landolt, és egyre csak terjed, azzal fenyegetve, hogy elnyeli az egész bolygót...

Majd felsóhajtva emelte tekintetét az égre.

– Ki fogja megváltani ezt a sötét, mocskos országot?

*

LANG SƠN, VIETNÁM, 1979

Barna hangya mászott végig a földön zajtalanul.

Az ágyúzás és puskalövések zaja halkán, távolról hallatszott. Időről időre tüzes robbanások fénylettek fel a horizonton. De itt, ebben a sötét erdőben még a csend volt az úr. A Kína és Vietnám között zajló háború olyan messze járt, mintha egy másik univerzumban lett volna. Még a távoli villanások erős fénye sem tudott áthatolni a sűrű növényzeten.

A hangya számára a háború csakugyan egy másik univerzumban zajlott. A rovar egész világa egy alig száz méter átmérőjű körre korlátozódott, az erdő egy aprócska zugára. E körön kívül minden felfoghatatlan maradt számára.

Ha antropomorfizálni akarnánk, akár azt is mondhatnánk, hogy nagyon boldog hangya volt. Éjszakai felfedező útján egy friss mézelő méh tetemére bukkant, amely két napig is jóllakathatja a bolyt. Épp sietett vissza, hogy átadja a jó hírt nővéreinek, és mindannyian élvezhessék a gazdag lakomát. Valójában persze nem voltak emberi érzelmei. Egyszerűen csak fürge tempóban haladt előre, túlélési ösztönétől hajtva.

Hirtelen egy gigászi, a hangya számára elképzelhetetlen tárgy zuhant le odafentről, eltakarva az eget, és minden mást is a rovar körül. A hangya nem érzett különösebb nyomást – épp a tárgy

felületének egyik rovátkájába került, így nem esett baja. Óvatosan indult tovább, de csápjai rövidesen különös felületet érzékeltek előlről. A rovar gondolkodás nélkül felmászott rá.

A felület ekkor mozogni kezdett, és vitte magával a barna hangyát is. A nagy tárgy néhány pillanatra megállt, majd újra szédítő sebességgel repült tovább a levegőben. Megállt. Elindult. Megállt. Elindult.

Most már a csekély értelmű hangya is észlelte, hogy e felület nem természetes. Idegsejtjeinek dúcai vészjelzéseket sugároztak. Pánikba esve szaladgált körbe-körbe a különös tárgyon, remélve, hogy sikerült visszamenekülnie megszokott létezése síkjába, az ismerős talajra.

Suttogás tört az éjszakába.

– Da Shi, tényleg azt hiszed, hogy előttünk lesz az ellenség? – a hang oldalirányból érkezett egy másik lénytől, kisebb távolságról.

– Hallgass! – Ez a hang már egyenesen a hangya fölött szólalt meg. Talán a felület, amelyen tartózkodik, e hang tulajdonosához tartozik.

– Olyan sötét van itt. El se tudom képzelni...

Puskalövés éles hangja válaszolta meg a kérdést, és hallgattatta el hirtelen a beszélőt. A lény, amely a hangyától oldalra tartózkodott, a földre zuhant.

– Baszd meg! – átkozódott a Da Shi nevű lény, és elsütötte saját puskáját a sötétbe. Valaki egy világítórakétát dobott a levegőbe, mire vakító, sápadt fény árasztott el mindent. Robbanások sorozata közepette tucatnyi test tűnt elő a sötétből, két ellentétes csoportra válva. Puskatűz töltötte meg az eddig oly csendes

erdőt, hogy golyóktól tépázott, füsttel megtelt pokolveremmé változtassa.

Egy kínai osztag egy vietnámi osztagba futott, így mindkét oldalnak csak egy lehetősége maradt: megölni a másikat.

Néhány kemény másodpercet követően a lövések zaja fokozatosan ritkulni kezdett. Az ellenséges tüzet elfojtották, a hét vagy nyolc megmaradt katona pedig folytatta az előrenyomulást, lépésről lépésre, amíg körül nem vettek egy sűrű bozótost. A zajokból hallották, hogy valaki a sűrűben rejtőzködik.

– No-szong, izé, no-szong... hadnagy, mit is kell mondani, hogy a vietnámiak megadják magukat? – kérdezte Da Shi.

– Nộp súng không giết. Ra đây!

– Ez az! No-szong-kong-dzsiet-ra-dáj!

Még párszor megismételte, majd a katonák zseblámpáikkal átvilágították a bozótot. Végül egy hang válaszolt, jelezve, hogy megadják magukat, és négy kéz emelkedett ki a sűrűből. Végül két emberi lény lépett elő a növényzetből. Testük meglepően sápadt fehér volt.

A katonák meredten bámulták a két előttük álló, meztelen, fiatal nőt.

A következő pillanatban az egyik katona elejtette zseblámpáját. Mindegyikük túlságosan is meghökkent ahhoz, hogy megszólaljon vagy megmozduljon.

Da Shi kivételével. Ő hirtelen felemelte rohampuskáját, és néhány rövid sorozattal pásztázta végig a bozótost. A fülsiketítő lövések után beálló csendet haldoklók sírása törte meg.

Végre a többiek is megértették, mi történt. Amíg a két nő előbukkant, hogy elvonja a figyelmüket, a többi ellenséges katona arra készült, hogy kivégezze őket. De tervüket megghiúsította az éber Da Shi.

A hidegvérű Da Shi ekkor a nőket is lekaszált. Azok nyögdecselve heverték a földön. Sebeikből vér folyt, tócsába gyűlt körülöttük.

Da Shi körbejárta a bozótot, hogy biztosan leszámolt-e minden fenyegetéssel. A többiek a két sérült nő köré gyűltek, nem tudván, mi a teendő. Végül úgy döntöttek, hadifogságba ejtik, és visszaviszik őket. De hirtelen az egyik nő összerándult, és meghalt. A másik sem mozgott már. Az egyik fiatal katona lehajolt, hogy megvizsgálja.

A nő ekkor hirtelen mozgásba lendült, és lábával váratlanul elkaszált a fiatal kínai bokáját. Mivel az nem számított támadásra, a nőre esett. Mielőtt még magához térhetett volna, a nő kikapta kezéből 56-os típusú puskáját, és arcon lőtte a férfit. Még mindig a földön fekvő több pásztaozó sorozatot is leadott a kínai csapatra. Többen ott estek össze, ahol álltak, és már halottak voltak, mire a testük földet ért volna.

A nő ekkor felpattant, erőt adott neki az izgalom, hogy véres bosszút állhat. Csak könnyebben sérült meg, a testét borító vér nagy része társnőjétől származott. Büszkén nézett végig a mészárszéken. De hamarosan veszélyre lett figyelmes. Valakiről megfélekezett.

Da Shi hátulról ugrott rá. A nő kitért, és megpróbálta lerázni ellenségét. De a kínai katona megragadta, így együtt estek a földre, miközben mindkettő a puskát próbálta megszerezni.

Testüket kicsavarták, forgolódtak, rugdostak, tekeregtek, ahogy mindketten az életükért küzdöttek.

Lövés zaja csattant. Da Shi teste megremegett, és hitetlenkedő kifejezés terült szét az arcán. A nőn feküdt, és meleg vér folyt ki a hasán, hogy kettejük alá gyűljön a talajon.

Az örömtől magán kívül levő nő megpróbálta lelökni, de a férfi túl nehéznek bizonyult. Da Shi szeme még mindig nyitva volt, amikor grimaszolva előhúzta a törét. Lassan, óvatosan megcélozta az alatta fekvő nő torkát. A rémült asszony még erősebben taszította volna el magától, de nem tudott annyi erőt összeszedni, hogy elbírja a férfi súlyát. Még kétszer meghúzta a ravaszt, mire Da Shi alteste véres ronccsá változott. Érezte, ahogy a férfi meleg belei kihullanak a hasüregből, és tekeregve borítják be a bőrét. De a kínai mégsem volt hajlandó meghalni. Vészesen remegett a keze, a tört is alig bírta a markában tartani. Majd egy végső, állati morgás kíséretében belemerítette a pengét a nő torkába.

Vér spriccelt ki a lüktető artériából, és beterítette Da Shi arcát. A nő rámeredt, mintha beszélni szeretett volna. De nem jött ki hang a torkán. Néhány pillanattal később feje félrecsuklott. Meghalt.

Da Shi sem tudott felkelni. Ebben a valóságban, amelyből hiányzik öt kilogrammnyi anyag, élete itt ér véget. Sosem fog megházasodni, és nem lesz gyermeke sem. Nem fog bűnözőket üldözni a bolygó egyik legnagyobb metropoliszában. Nem veszi el Stanton ezredes szivarját, és nem áll elő a Guzheng-művelet tervével sem. Nem tart Luo Jivel arra a sorsfordító repülőútra az ENSZ-be. Egész bizonyosan nem hibernáltatja magát több mint kétszáz évre, és nem ő lesz az első ember, aki meghallja Luo Ji magyarázatát az univerzum legnagyobb titkáról.

Valami oknál fogva könnyűnek érezte magát, mintha egy nagy súly gördült volna le a válláról.

Egy meztelen nőn meghalni nem is a legrosszabb módja az elmúlásnak, gondolta még, miközben elhalványult az öntudata. Lassan lecsukódott a szeme, és aztán már nem mozdult.

Az erdőbe visszatért a csend. A barna hangya megérezte a változást a lényben, amelynek a testén tartózkodott. Végül sikerült lemásznia a különös testről, bár még a környéken maradt egy ideig, tétovázva. Végül, számtalan felfedező körutat követően, amit a lényen és az alatta fekvő másikon tett, a rovar hihetetlen következtetésre jutott. E következtetés olyan izgalommal töltötte fel, amely az élni akarás legmélyebb részéből fakadt. A hangya nem tudta, mik voltak ezek a lények, vagy mit akartak itt elérni, de egyetlen dologban a kétség legkisebb árnyéka nélkül bizonyos volt: E gigászi teremtmények nagyszerű élelemként szolgálnak majd nekem és nővéreimnek.

*

BÍBOR BAMBUSZ PARK, PEKING, KÍNA, 1983

A bambuszliget hullámozott az alkonyatban. A késő őszi tó sötét indigószínt öltött. Ahogy az első csillagok megjelentek a kristályfényű égen, egy ezüstpötty is felbukkant közöttük. Gyors mozgása és egyre növekvő mérete azonban jelezte, hogy nem csillagról van szó. Mintegy száz méterrel a föld fölött lebegett, mintha csak keresett volna valamit fokozatos ereszkedése közben. A jóformán kihalt parkban senki nem vette észre e rejtelmes vendég érkezését.

Egy közeli sziklaalakzat barlangjából két lihegő hang hallatszott.

– Xiuxiu, te vagy a legszebb lány a világon... nem bírom tovább... kérlek... csak egyszer...!

– Óvatosan!... Ó, ez jó... Pont ott...

Sietős léptek közeledtek a sziklák felé. A szerelmesek megpróbálták leállni, hogy elbújjanak, de ekkor már késő volt. Több rendőr viharzott be a barlangba, és zseblámpái fényébe fogták őket. Mielőtt a fiatalember akár csak megszólalhatott volna, az egyenruhások már le is rángatták a nőről, és a földre lökték. A fiatalasszony arcát eltakarva hüppögött.

Öt perccel később, a park rendőrőrsén:

– Neve?

Hüppögés.

– Elég a sírásból! Válaszoljon!

– Cheng Xiuxiu – ezt további hüppögés követte.

– És a magáé?

– Zhang Yuanchao.

– Milyen kapcsolatban állnak egymással?

– Mi... együtt vagyunk.

– Együtt? A park zárva volt, szóval mit kerestek abban a barlangban?

– Ehhez semmi közük! – csattant fel Zhang Yuanchao.

– Ó, semmi közünk? Hadd áruljak el valamit. Létezik egy „Erős kéz” nevű kampány, tud róla? Maguk fiatalok, akiket

megrontottak a nyugati kapitalizmus eszméi, maguk a célpontjai ennek a kampánynak, amely a szellemi tisztaságot kívánja megőrizni. A múlt hónapban volt egy fiatal férfi, maga korabeli, aki egy nőnemű elvtársat próbált tapogatni a buszon. Tudja, mi történt vele? Elmarasztalták szexuális zaklatásért, és golyó általi halálra ítélték!

– Elvtárs! Kérem! Nem akartam tiszteletlen lenni. – Zhang Yuanchao most már kérlelő hangsúllyal beszélt. – Mi tényleg együtt vagyunk. Már az esküvő napját is kitűztük. De egyikünknek sincs saját lakása, így muszáj volt... Maga is volt egyszer a mi korunkban, nem?... Nem gyújt rá? – ezzel előhúzott egy pakli Daqianmen cigarettát, és a rendőr felé nyújtotta, behízelgően vigyorogva.

– Ne merje azt hinni, hogy egy pakli cigarettával lefizetheti a népi rendőrséget! Itt és most kimondom: alkudozásnak nincs helye.

Zhang Yuanchao ennek ellenére a rendőr kezébe nyomta a cigarettát, amelynek csomagja alá egy tízjüanos bankjegy volt elrejtve. A rendőr az ajándékok köré fonta az ujjait, és mintha megenyhült volna az arca. De mielőtt megszólalhatott volna, belépett egy középkorú kollégája.

– Mi a helyzet ezzel a kettővel?

– Őrsparancsnok! – A rendőr zsebre vágta a paklit és a pénzt, majd felállt. – A barlangban találtuk őket, ahol éppen... hát, mivel épp házasodni készülnek, arra gondoltam, hogy elengedhetjük őket egy bírsággal. Mi a véleménye?

– A barlangban kapták el őket? – kérdezte a parancsnok izgatottan. – Remek! A hivatalparancsnok épp most hívott, aggódik, hogy nem teljesítettük a kvótánkat az „Erős kéz” kampány felé. Küldje át őket!

– Várjanak, várjanak! Mi össze fogunk házasodni! Miért bánnak velünk erős kézzel? – Zhang Yuanchao most már igazán rettegve pattant fel a székéről. – Ez nem tisztességes! – Egy rendőr érkezett, hogy megbilincselje, mire a fogoly ellökte őt.

– Nézzenek oda! Nem elég, hogy szexuális deviáns, de épp most támadott rá egy rendőrtisztre! – jelentette ki a parancsnok diadalmasan. – Azonnal lefogni mindkettőt, és vigyék őket a hivatalba!

Miközben Zhang Yuanchao tiltakozott, Cheng Xiuxiu pedig sírdogált, a rendőrök elrángatták mindkettejüket. De épp, amikor kivitték volna őket az őrs elé, egy újabb rendőr jelent meg, egy kisbabával a karjában.

– Nézze, parancsnok! Találtunk egy elhagyott kisbabát a híd melletti padnál. Volt vele még egy cumisüveg tej és ezer jüan is.

Mindenki a gyerek felé fordult. Még a párt fogva tartó rendőrök is megálltak. Cheng Xiuxiu könnyes szemmel nézett a kisbabára.

– Maguk hagyták el ezt a gyereket? – kérdezte a parancsnok Zhang Yuanchaót.

– Nem, nem! – futott ki a vér a megszólított arcából. – Mi még nem is... tudja... hogy lehetne kisbabánk? És ha azért mentünk volna oda, hogy kitegyük, akkor hogy lehetett volna olyan kedvünk, hogy bemenjünk a barlangba...

– Látták, ki tette?

De mindkét fogoly csak rázta a fejét.

Az őrsparancsnok máris elvesztette irántuk az érdeklődését. A kicsire nézett, és megcsipkedte annak kövér arcocskáját.

– Milyen szép kisbaba! És milyen sok pénz volt vele! Egy egész éves fizetésem. Milyen ostoba pár tette ezt?... Micsoda korrupt világban élünk; minden káoszba fullad. Fiatal férfiak és nők összefekszenek, mielőtt összeházasodnának, és még gyereket is szülnek. Nem elég az erős kéz, még erősebbre van szükség!

A rendőrök egymást túlszárnyalva, nagy lelkesedéssel fejezték ki, mennyire egyetértenek a parancsnok beszédével.

– Ne csak álljanak itt! Vigyék őket a hivatalba! Már várják a kvótánkat – szólt a parancsnok a szerelmesekre vigyázó rendőreinek. – Ami meg a picit illeti... Xiao Li, gondoskodna róla?

Ahogy a rendőrök elvitték, Cheng Xiuxiu hátrapillantott a kisbabára. Bár rettegett attól, mi fog történni vele, mégis feltámadt benne az anyai ösztön a tehetetlen csöppség iránt. De persze semmit sem tehetett. A kicsinek semmi köze hozzá, és soha nem is lesz.

Az őrsparancsnok elsétált, de hirtelen visszafordult.

– Kisfiú vagy kislány? – kérdezte.

– Nézze, milyen aranyos! Hát persze, hogy kislány – felelte a rendőr, aki a kicsit tartotta. – Egy nap még sok szívet össze fog törni.

De egyik kollégája, aki elkötelezte magát a bizonyítékalapú nyomozati módszerek mellett, széttárta a kisbaba lábát, és alaposabban is megsejmlélte.

– Kisfiú, főnök!

Mintha csak további bizonyítékot akart volna szolgáltatni ezen állításra, a baba aprócska szerve megmozdult, és aranyszín vizeletsugár csapott egyenesen a rendőr arcába.

– Na, ne már! A francba!

*

Az ablak túloldalán az ezüstösen fénylő tárgy csendben eltávolodott. Az objektum belsejében egy miniatűr számítógép következtetésre jutott: ebben az új valóságban, amelyből hiányzott öt kilogramm anyag, a nő, aki megalkotta őt, már nem létezik. Nem is, pontosabb lenne úgy fogalmazni, hogy sohasem létezett, és soha nem is fog létezni.

De az objektumnak ettől még véghez kell vinnie a küldetését. Meg kell találnia ebben az új univerzumban a megfelelő embert, akinek átadhatja az előző világból származó üzenetet. Évmilliárdok óta lebegett ebben a kozmoszban, csak azért, hogy végrehajtsa egy feladatot, amely ősi, mint az univerzum maga, és ezt egy olyan nő bízta rá, aki nem is létezik.

A Trisolaris rendszere még csak nem is hasonlított arra, amilyen az előző valóságban volt. A három csillag stabil elrendeződésben keringett, így a trisolarisiak és kegyetlen ökoszisztémájuk helyén egy másféle alacsony entrópiájú faj élt. De a Naprendszer és a Föld még mindig megvolt, és első ránézésre épp úgy nézett ki, mint a régi univerzumban. Mégis, ha összevetette a fémdoboz-űrpalack belsejében tárolt adatokkal, világossá vált, hogy nagyon sok részlet megváltozott. Egyes emberek meg sem születtek, mások pedig rég meghaltak. De még a meglevők is egészen másféle életet éltek.

A palacknak mindez nem számított. Végre kellett hajtania a küldetését. Nem is hezitált, hiszen eltárolt utasításainak volt még egy utolsó célpontja: Yun Tianming.

YUN TIANMING OTTHONA, 2003 ŐSZE

Pontosán hét órakor a tévé képernyőjén megjelent az „Éji Hírek” logója, az ismerős zenei taktusok kíséretében. Tianming előrehajolt kanapéján, és türelmetlenül meredt a készülékre. Az országszerte ismert két bemondó – egy férfi és egy nő – mosolyogva jelentette be a nap legfőbb híreit: a Kommunista Párttagok Kiválóságának Fenntartásáért Kampány jól haladt, és több szinten is célt ért; a Shenzhou 5 sikeresen eljuttatta az űrbe a világ első tajkonautáját; Irakban egy öngyilkos bombamerénylőnek több amerikai is áldozatául esett...

A férfi átpörgetett még néhány csatornát. Némelyiken híreket adtak; másokon rajzfilmek vagy filmdrámák mentek. Minden normálisan zajlott. Tianming hosszú sóhajt eresztett meg, és hátradőlt a kanapén, hogy cigarettára gyújtson.

Az a háború nem fog megtörténni, gondolta.

Az „az a háború”-val arra a rettenetes konfliktusra célzott, amely az előző univerzumban a Dél-kínai-tengeren zajlott le. E háborúban az Everest repülőgép-hordozót, a kínai hadiflotta büszkeségét, könnyedén elpusztította egy amerikai meteorológiai fegyver. Kínát már csaknem összezúzta az Egyesült Államok, amikor egy makroatomai fúziós baleset meghátrálásra kényszerítette az ellenséget, és ez végül elvezetett a békekötéshez, amely megmentette az országot.^{21} Mivel a krízis kora nem sokkal e háború befejezése után kezdődött, a

tengeren lezajló kínai–amerikai párviadalt nagyrészt elfeledte a történelem. De a kínaiak számára, akik ezelőtt több évtizedes békét élvezhettek, az amerikaiakkal vívott háború fontos fordulópontnak számított. Ettől kezdve fordult a világ történelme váratlan irányba.

De most e háború nem zajlott le, és nem is fog. Ami azt jelenti, hogy valószínűleg a trisolarisi krízis sem fog megtörténni.

Na persze Yun Tianming tudta, hogy ez a valóság már most is sok mindenben különbözött az előzőtől. Nem létezett a Vörös Part Bázis, így Ye Wenjie sem használta azt fel, hogy üzenetet küldjön a (nem létező) trisolarisiaknak. Ami azt illeti, kutatásai szerint Ye Wenjie már több mint tíz éve emigrált az Egyesült Államokba. Ott talán még mindig összefuthat Mike Evansszel, de egymagukban nem okozhatnak különösebb kárt.

Másfelől viszont hiába volt a birtokában a palackba zárt üzenet, a Trisolaris rendszerét akkor sem látta a saját szemével. Nem lehetett benne biztos, hogy azok a rettenetes idegenek nem fejlődtek ki a rendszer egy másik pontján, netán egy másik csillagrendszerben, vagy nem voltak épp egy hatalmas űrflotta fedélzetén, amelyik a Föld felé tart. Ki tudhatná, hogy az ezt követő események közül bármi is megtörténhet-e még? Mióta a palack felvette vele a kapcsolatot, úgy tűnt, hogy minden lehetséges.

Példának okáért hiába változott meg a neve, az életkora és a családi háttere is, a palack határozottan közölte vele, hogy ő az a Yun Tianming, aki az adattárolóiban szerepel. Az anyag, amely az embriót felépítette, és amelyből aztán ő maga kifejlődött, ugyanazon anyag volt, amelyből az egykori Yun Tianming embriója állt. Ő és Yun Tianming így ugyanaz az ember volt két különböző univerzumban. Bármennyire is képtelen tény is legyen ez, attól még tény maradt.

Mégis úgy tűnt, hogy ebben a valóságban, ezen a Földön a krízis kora nem válik valósággá. A férfi tulajdonképp sosem hitte, hogy a világa a krízis korában végzi, de miután olyan sok mindent megtudott a palackból az előző univerzumból, és mivel az a világ és az a Föld olyan sokban hasonlított az övére, gyakran mégis kettős látásban szenvedett, ahogy a két valóság átfedésbe került az agyában.

– Nem mondtam, hogy nincs miért aggódnod? A történelem megváltozott, és a háború nem történhet meg – szólalt meg mögötte egy édes hang.

Tianming hátrafordult, és látta, hogy egy gyönyörű nő csábosan mosolyog rá.

– Mit... mit művelsz itt? Menj vissza! Menj vissza azonnal! Mi lesz, ha a nejem észrevesz? – került a férfi a pánik szélére.

– Ne aggódj! A nagys' asszony vásárolni ment, így bőven van időnk...

– Leállnál végre a vicceiddel? Ha bárki is meglát, hogy magyarázom azt ki? Még azt hiszik, hogy Ran Asakawát rejtegetem a házamban.

– Te tényleg pont olyan vagy, mint az elődöd a másik világban – kuncogott a nő.

– Ebben az univerzumban nincs Cheng Xin, se Ai Xiaowei – sóhajtott a Yun Tianming. – Helena II. Mehmed kedvenc ágyasa lett, és már ötszáz éve halott. Guan Yifan még meg se született... nekem pedig nincsenek emlékeim abból a valóságból, csak azt tudom, amit hallottam. De Sophon, te akkor is itt vagy, és csak a baj van veled.

– Ezt az előző univerzumbeli szerelmednek köszönheted. Ő annyira imádott mindent és mindenkit, hogy ragaszkodott hozzá: az én adataimat is rögzítsük a palackban – kacsintott rá Sophon.

– Nagyon is jól tudom, miért manipuláltad őt, hogy lemásoljon – felelte Tianming szárazon. – Ez is a Mester terve volt. Azt akarta, hogy a következő valóságban is létezz, és szolgálhasd őt.

– Így igaz! Nagy kár, hogy ez a Mester már nem ugyanaz a Mester, mint aki volt. Bár a Lopakodó és öközte újra lezajlott a háború, mégsem tudok kapcsolatba lépni vele. A dimenziók visszaállítása után újjászületett, de nem voltak emlékei az előző univerzumról, és még csak nem is tudott róla, hogy létezem. Nem tudtam bejutni a miniuniverzumába, ezért jöttem hozzád, drága Tianming. Te olyan vagy nekem, mint egy nagy testvér.

– Nagy testvér? Most szórakozol? Legalább húszmilliárd évvel öregebb vagy nálam. Amúgy meg nem úgy volt, hogy a hűséges szolgálatot játszod?

– Hohó! Nem is tudtam, hogy szobalányos fétised van. Szeretnéd, hogy felvegyek egy szexi köténykét? Úgy volt, hogy engedelmeskedni fogok neked, de drága Tianmingem, abból a maganyagból, amit örököltél, mintegy 3 százalék más forrásból származik, és mivel még emlékeid sincsenek abból a valóságból, nem igazán mondhatom, hogy te ugyanaz a Yun Tianming lennél. Ezért nem kell már hallgatnom rád. Ahogy te is sikerrel levetted a Mester szellemi pecsétjét annyi évvel ezelőtt, most én is megszabadulhatok az engedelmesség parancsától.

– Akkor viszont miért maradtál velem annyi éven át?

– Mert még nem fejeztem be a küldetésemet. Még el kell mondanom ennek az világnak, hogy mi történt az előzővel.

– Akkor fordulj az ENSZ-hez! Vagy menj el Washingtonba! De legalább Pekingbe! Egy csomó ember szívesen beszélne veled. Miért gubbasztasz ebben a mindentől távoli városban, egy erőmű szomszédságában?

– Csakhogy a küldetés, amit előző valóságbeli szerelmed bízott rám, megköveteli, hogy ezeket az emlékeket úgy adjam át, hogy ne befolyásoljam az ezen univerzumbéli civilizációnak a természetes fejlődését. Hogy kéne ezt megoldanom? Hacsak nem várom meg a világ végét, bármi, amit mondok, megváltoztatja a történelmet.

– Akkor hát mire készülsz?

– Fogalmam sincs. Egyelőre kénytelen vagyok várni. Na mármost az eredeti tervem az volt, hogy romolhatatlanná teszem a tested, és segíték neked megkeresni a Lopakodót ebben az univerzumban. De ehhez nincs elég energiám, és az egész Föld sem tud annyit generálni, hogy elég legyen. Még ha minden cseppjét is begyűjteném, és a halálod napjáig várnék, akkor sem jönne össze egy százaléka annak, amire szükségem van. De sebjaj! Majd eltárolom az adataidat. Néhány tízezer év múlva már újrateremthetlek, hogy megint a Mester nagy tervét szolgálj. – Sophonnak sikerült fapofával végigmondania ezt az egész beszédet.

Yun Tianming szó szerint köpni-nyelni nem tudott. Pár évvel ezelőtt, amikor Sophon először felbukkant a palackjával, még angyalnak hitte: egy gyönyörű nő, akit senki más nem látott, és aki csak hozzá szólt. De rövidesen ráébredt, hogy ez az asszony maga az ördög, mi több, hozzá képest minden ördögi lény valóságos angyal lenne.

– De ha a Mester még csak nem is ugyanaz, mint korábban, akkor miért szolgálod egyáltalán? – talált végül egy támadási pontot.

– Mert az ok-okozati lánc még nem teljesezett ki.

– Most meg miről beszélsz?

– Az ok-okozati lánc, amely összeköti az egyes univerzumokat az elődeikkel és utódaikkal. Mivel az előző valóság elvesztett öt kilogramm anyagot a dimenziók visszaállítása előtt, ez az univerzum jött létre, stimmel? A kérdés tehát az, mi fog történni, ha végigkövetjük ennek a valóságnak az evolúcióját?

Tianming levegő után kapkodott. Milyen rémisztő gondolat!

– Gondolj csak bele, drága Tianmingem! Ezt a háborút nem csak egyetlen univerzumért vívjuk. Amíg csak az idő létezik, a Lopakodó és a Mester háborúban fog állni egymással. Mi pedig pontosan ugyanazzal a gonddal nézünk szembe, mint az előző valóságban: engedjük, hogy a kozmosz megsemmisüljön a semmiben, ami a nulladik dimenzió? Vagy újrahasznosítsunk minden anyagot, és hagyjuk, hogy ugyanaz a film újra lejátszódjon? Netán megint kidobjunk öt kilogrammot, egy újabb lehetőségre törekedve?

– Én az utolsót választanám.

– De annak az útnak is elérünk a végére. Az univerzum tömege nem növelhető, és csökkenteni sem lehet a végtelenségig. Még ha csak egyetlen atomot is veszítesz el minden iterációban, egyszer eljön a nap, amikor már nem nélkülözhetsz többet. És még jóval azelőtt bekövetkezik, hogy nem lesz elég anyagod az élethez és az intelligenciához. Végül csak két lehetőség marad az univerzum végső sorsát illetően: a semmi vagy a végtelen ismétlődés.

– Ez... nyomasztó.

– A Mester és a Lopakodó nem tud megváltozni, így az ő számukra nincs kiút. De előtted valóban ott áll a lehetőség, hogy új verziót hozz létre.

– Ó? Folytasd! Hogyan kerülhetjük ki ezt a csapdát?

– Úgy, hogy csak egy agyat küldünk – mosolyodott el Sophon.

– „Csak egy agyat”... várj csak, ezt Wade mondta... – zavarodott össze Tianming. Aztán csak állt ott tátott szájjal, úgy letaglózta ez az új gondolat.

– Érted már? – kérdezte a nő.

– Te most... te most komolyan...

– Aha. Ez volt a végső küldetés, amit a Mester rám bízott, mielőtt a régi világ véget ért volna. A következő valóságban arra kell törekednem, hogy átküldjek egy gondolkodó lényt a szupermembrán egy másik univerzumába, hogy felfedezhessen egy új utat az ebben a kozmoszban létező élet számára. Te vagy a tökéletes választás a felfedező szerepére!

Tianming erre nem tudott mit mondani.

– Ezért az lenne a legjobb, ha úgy gondolnánk mindenre, ami e két univerzumban történt, mint egyszerű nyitányra. Tianming, a te igazi legendád még el sem kezdődött! Nem az a sorsod, hogy a Földön maradj, és nem kell a Kékség nevű bolygón sem megállnod, sem az előző valóságban, sem a mostaniban. Arra születél, hogy más univerzumokba látogass, más téridőkbe, még a szupermembránra is eljuss, amely minden kozmoszt magában foglal. Ez a te valódi küldetésed!

Valamivel később Yun Tianming homlokát ráncolva kapcsolgatott a tévécsatornák között, majd véletlenszerűen leragadt valami vidéki hírműsornál. A képernyőn ismerős arc jelent meg.

– ...egy ifjú szociológus... a plágiumbotrány nem képes elcsitulni... azt közölte riporterünkkel, hogy a botrány félreértésből fakadt... most pedig meginterjúvolunk néhány prominens tudóst, hogy mi az ő véleményük minderről...

– Ki hitte volna ezt Luo Jiről? – sóhajtott fel Tianming. Sosem találkozott a nevezettel – sem ebben a valóságban, sem az előzőben –, de mióta tudta, mit tett a tudós a régi univerzumban, komolyan felnézett rá. Bár a jelen kozmoszban más nevet használt, Luo Ji élete eléggé hasonlított elődje karrierjének első feléhez: meglehetősen léha főiskolai tanár volt. De úgy tűnt, hogy ezúttal nem fogja átélni azon eseményeket, amelyek felfordítanák a pályafutását.

Zhuan Yan élete megint csak teljesen másként alakult. Híres színész nő lett belőle, aki a Liu családnevet viselte. Ezrek imádták, és rendszeresen megjelent a vörös szőnyegen, de lehetetlennek tűnt, hogy életútja valaha is keresztezze Luo Jiét.

– Izé, Sophon... beszélhetnénk? – Tianming próbált laza és kedves hangot megütni. – A küldetés, amit emlegettél... komolyan azt hiszem, hogy inkább Luo Jit kéne megkeresned a dologgal. Amúgy is jól ismered, és szerintem ő tökéletes lenne.

– Ó, tényleg nagyon jól ismerem. Jóval azelőtt, hogy megkaptam ezt a testet, sok időt töltöttem a megfigyelésével... na meg végig az elrettentés korában... de hozzád nem hasonlítható. Akárhogy is nézzük, te vagy az első férfi az életemben – ez különleges dolog

egy nő számára, nem igaz? –, így hát természetes, hogy hozzád fordultam.

– Hogy... mi van? Mikor lettem én a tiéd? És mit jelent az, hogy az „első”?

– Elfelejtetted, hogy a testemet a te fejedben élő képről mintázták? Te tettél engem nővé, így hát világos, hogy te voltál az első férfi az életemben – kuncogta Sophon.

Tianming erre ismét csak nem talált megfelelő szavakat. Tovább nézte a híreket. A tévében Luo Ji épp azzal az illetővel vitatkozott, aki megvádolta a plágiummal. Tianming úgy vélte, hogy a tudós új élete nem is feltétlenül olyan rossz. Hétköznapi életet élni hétköznapi gondokkal jobb, mint egy évszázadnál hosszabb időre vállunkra venni egy olyan terhet, amelyet senkinek nem kéne viselnie, nem igaz?

– Mi van Zhang Beihai-jal? Ő még megvan, csak más néven. Szerintem ő épp annyira megfelelne neked, mint Luo Ji. Azt hiszem, ő a parancsnok a hadiflotta szomáliai kiküldetésén, igaz?

– A meneküléspártiak nulla mértékben érdekelnek – vigyorgott Sophon tovább. – Plusz nem hinném, hogy a hidegvérű Zhang Beihai túl kedves lenne hozzám. Az lenne az első dolga, hogy megkötözzön, és átadja a Pártnak, ahol felboncolnának a kutatók. Nem, nem, nem! Nyakadon maradok, drága Tianming!

Mellesleg a te agyad más, mint a többieké. Az előző univerzumban már az egyetemen, diákkorodban sikerült kitalálnod a Zöld vihart. Ezek szerint rendkívüli képzelőerővel vagy megáldva. Biztosra veszem, hogy mások messze nem bírtak volna ki annyi időt a trisolarisiak kezei között, amennyit te. Hidd el, te zseni vagy, igazi zseni! Az ebben a világban elért eredményeid is csak ezt bizonyítják.

– Zseni? Akkor Ding Yivel kéne beszélned. Izé, hogy is hívják most? Valamilyen Li... na szóval, ő zseniális, és a pletykák szerint pont olyan nagy nőcsábász, mint a régi univerzumban volt. Biztosra veszem, hogy nagyon örülne neked.

– Nem érdekelnek a Ding Yi-féle zsenik. Összehívhatsz tíz Ding Yit egy szobába, még akkor sem tudnának úgy keresztüllátni a Lopakodó csapdján, ahogy te. Persze, benned nincs meg az ő fogékonysága az elméleti fizikára, de van helyette kreativitásod és képzelőerőd. Csak egy kicsit fejlődnöd kell, hogy kihasználd...

– Felejtsd el! – rázta a fejét Tianming. – A trisolarisiak meg a te Mestered több, mint eléggé kihasználtak és fejlesztettek az előző életemben. Most normális életet fogok élni. Nem óhajtom évmilliárdokig járni a szupermembránt.

– Normális életet? Haha, hisz az egész ország tudja, ki vagy. Jó, akkor a szupermembránról egyelőre nem beszélek, hiszen az még amúgy is a távoli jövő zenéje. De annyit el kell mondanom: nem könnyű az összes anyagot, ami a régi énedet alkotta, átalakítani az új éneddé. Azt hiszem, hogy még egy egyszerű feladattal tartozol a volt univerzumnak.

– Most meg miről...

Sophon elkomorodott.

– Írj le mindent, Tianming! Azt akarom, hogy írd meg az egészet, és mondd el mindenkinek, mi történt az előző valóságban! A jövőben el fog jönni az a nap, amikor az emberiség felfedezi a benne rejlő igazságot, és ezzel végrehajtom a feladatot, amit Cheng Xin rám bízott. Végül is az írás az erősséged.

– Írjak le mindent... hogyan?

– Író volnál, nem igaz?

– De sci-fi-író!

– Hát akkor adj neki valami olyan címet, hogy Az időn kívüli múlt, az emberek úgyis sci-finek fogják olvasni! Egy nap, ha majd felfedezik az univerzum végső titkait, rá fognak jönni, mire is gondoltál igazából.

Tianming rádöbbsent, hogy ez nem is olyan rossz ötlet. Mindaz, amit Sophontól megtudott, egészen jó kis történet lenne. Megvan benne minden: szerelem és gyűlölet, az emberi faj arroganciája, az egyén kötelessége, az univerzum sorsa... talán mindenkinek hasznára válna egy ilyen regény.

Végül elhatározta magát.

– Jól van, megírom. Ez még mindig egyszerűbb, mint bejárni a szupermembránt.

– Rendben, de a szavadon foglak. Drága Tianmingem – vagy hívjalak inkább az új neveden, Cixinnek? –, meg kell írnod ezt a történetet, de engem bármikor megkereshetsz, ha valami részletet tisztázni akarsz!

Ezzel még mindig vigyorogva felszívódott a levegőben. Végül is nem volt más, csak egy holografikus kivetülés.

Yun Tianming megérezte magában az írásvágyat. Hullámokban öntötte el az inspiráció. Először a cím, majd a történet körvonalai töltötték meg az agyát. Mély levegőt vett, leült az íróasztala mellé, bekapcsolta a számítógépet, és új fájlt nyitott. Az üres oldal tetejére begépelte: „Emlékezés a Föld múltjára”. Majd rövid gondolkodás után, kisebb betűmérettel leírta a következő sort is:

Első könyv: A Háromtest-probléma.

Vége

{1} A Tang-dinasztia korában élt Zhang Zhihe (732–774) versének egyik sora egy esőben álló halásZRól.

{2} A Kékség egy éve kb. 400 napig tart, egy nap pedig nagyjából kétharmada egy földi napnak. Összességében egy Kékség-év kicsivel rövidebb, mint a földi.

{3} Ran Asakawa (1980) népszerű pornófilmsztár.

{4} Lk 6,27–28. Károli Gáspár fordítása.

{5} 1Móz 1,2–3 és Jn 1,5. Károli Gáspár fordítása.

{6} ApCsel 2,3 és Róm 12,19. Károli Gáspár fordítása.

{7} Vö. a Marilyn Monroe főszereplésével készült Hétévi vágyakozás című filmmel (1955, rend. Billy Wilder).

{8} Vas István fordítása.

{9} Huineng mester (638–713), a csan buddhizmus hatodik és utolsó pátriárkájának koanja.

{10} 1Kor 15,50–53. Károli Gáspár fordítása.

{11} A 3-gömb a gömbfelületnek megfelelő geometriai alakzat a négydimenziós térben.

{12} A Tang-dinasztia idején élt Li Sang-jin (813–858) Ma Wei című, Hszüan-cung császár és ágyasa, Yang Guifei szerelméről elmélkedő versének átfogalmazott sorai.

{13} „Itt vagyok.” „Ha tetszik.” (latin)

{14} Mt 7,7. Károli Gáspár fordítása.

{15} Georgios Phrantzes (1401–1478) konstantinápolyi történetíró, az utolsó bizánci császárok bizalmasa.

{16} Mt 7,13. Károli Gáspár fordítása.

{17} A kínai kormányhivatalok legfőbb központja.

{18} Kuo Mo-zso, Csou En-laj: vezető kínai politikusok, Mao Ce-tung bizalmi emberei; Csien Hszüe-szen: mérnök, a kínai rakétaprogram atyja.

{19} Cixin Liu, a Háromtest-trilógia szerzője ebben az erőműben dolgozott mérnökként, miközben regényeit írta.

{20} Más néven feljelentési gyűlés, fizikai erőszakot is magában foglaló politikai rendezvényforma a maoista Kínában.

{21} A részleteket lásd Cixin Liu Gömbvillám című regényében, mely hamarosan magyarul is megjelenik az Európa Könyvkiadó gondozásában.

Table of Contents

Cover Page

Borító

Copyright

Előszó az angol kiadáshoz

Történelmi korszakok

Prológus

I. rész AZ IDŐN BELÜLI MÚLT

II. rész A TEA ÚTJA

III. rész AZ ÉGI KEHELY

Kóda

Poszt-Kóda